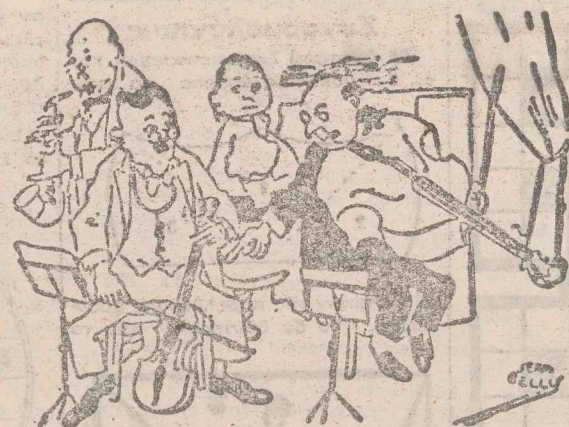

Λίγα λεπτά ευθυμίας

ΑΚΡΟΝ ΑΣΤΟΝ ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑΣ

—Έπί τέλους! Κατάφερα να το φωτογραφίσω όπως ήθελα!

ΑΣΤΟΧΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ

—Μα, ευλογημένε, δε βλέπεις τόσο ώρα, ότι αντί βιολογικού παιζεις βιολί;

ΟΛΕΘΡΙΑ ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΙΣ

—Τί θες να κάνω, αγάπη μου; Είπε αδύνατον να τους πείσω, ότι επιστρέφω από χορό μεταμφιεσμένων...

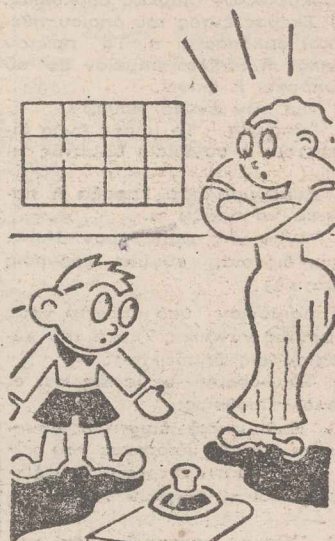
ΕΝ ΟΡΑ ΠΥΡΚΑΤΑΣ

—Δεν κάνεις λίγο πιο σιγά, για να πέσω πρώτος εγώ;

ΕΥΛΟΓΟΣ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

—Ε, τί κάνετε εκεί! Είπε η γυναίκα μου. Συγγνώμη... αλλά τα γυαλιά που φάκνω να βρω είναι δικά μου!

ΑΠΟΡΙΑ

—Μαμά, αν τοκίσω 500 δραχμές με 6%, πόσα θα έχω σ' ένα χρόνο;
—Και δε μου λες, παλινόπαλο, που τα δρόγκες τόσα χρήματα;

ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΟΣ ΑΥΣΗΠΗΤΙΑ

—Διάβασες στις εφημερίδες για τις τελευταίες τρομακτικές πλημμύρες;
—Μα, καυμένε, πιστεύεις σοβαρώς η γράφουν οι εφημερίδες!

ΕΠΙ ΑΝΕΠΑΡΚΕΙΑ

—Βλέπω, ότι ο διευθυντής δεν έννοει να συμμορφωθώ και πετά διαρκώς χαμιά τα απορρίμματα. Γι' αυτό θα του δηλώσω σήμερα, ότι έχω κόψει κάθε συνεργασία μαζί του.

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΠΙΝΟΗΣΕΙΣ

—Είπε δική μου εφεύρεση, για να μη θγαλίσω από το μπάνιο όταν μου τηλεφωνή κάποιος.

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
4

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Αθήναι

17 Δεκεμβρίου 1938

Ε. 35 Γ. 1. Αριθ. φύλ. 117

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ

ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

Π
Ε64

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

Στάν σιδηροδρομικό σταθμό

Ο επιβάτης (με φρίκη):
— Διάβολε! μιάμιση ώρα καθυστέρηση, έχει σήμερα το ξημέρωτο από το Παρίσι! Μά τότε, λοιπόν, τι χρειάζονται τα δρομολόγια! Ο σταθμάρχης (απεχθυστικά):
— Χρειάζονται, ακριβώς για να μας δείξουν πόσο ώρα καθυστερούν έχει κάθε τρένο!

Μπερτόλντιον

Η Α' φίλη: — Απορώ πώς τα καταφέρνεις και παίνεις τόσο εσκόλα και τόσα πολλά λεπτά από τον άνθρωπο σου!
Η Β' φίλη: — Όχι, μά έχω έναν τρόπον απλούστατον και θαυμάσιον. Κάθε τόσο, προσκαλώ τη μητέρα σου κι έρχεται σπίτι. Όταν περάσουν κάμποσες ημέρες του λέγω: «Δημιτρή, πρέπει να στείλω τη μητέρα και, μάλιστα, να τη συνοδεύω εγώ έως το σπίτι». Τότε, άμεσως, προθυμοποιείται και μου δίνει με δώρο την ευχαρίστηση, όσα του ζητώ!

Ίσοζύγιον

Ο επιβάτης του ταξί στο τέρμα της διαδρομής ετοιμάζεται να πληρώσει πριν ανόψει την πόρτα για να κατέβη:

— Πόσο;
— Δεκαεφτά δραχμές!
— Δεκαεφτά... ος πιστεύω! Άλλα, διάδωλε, έχω μόνον δεκαπέντε... Σέρεις τί θα γίνει; Κάνε πίσω μία διδρομή δύο δραχμών για να βρωμε Ισο-ισα! Δεν με νοιάζει έμένα αν περπορήσω και λίγο!

Άμερικανικό όρισμα

— Η ενάρετη γυναίκα λέγει πάντοτε «όχι».
— Η διεφθαρμένη λέγει αιωνίως «ναί».
— Η ιδιότροπη λέγει «ναί» και «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

Άπολύσεις

Γυρίζοντας από τόν ζωολογικόν κήπον ο Γιαννάκης λέγει σπν μητέρα του:

— Πως ήθελα, μαμά, ναχαι κι εγώ ένα λαμό μακρὸ σαν τὴ λεοπαρδαλή!
— Μπα! και γιατί, Γιαννάκη;
— Νά, μαμά, αν είχα τόσο μακρὸ λαμό θα καταλάβαινα πὸ πολλὰ ὡρα τὴ γλῶσσα τὴς καραμέλλας να κατεβαίρη στο λάρυγγά μου!

Η χάρις και τὸ πνεῦμα

Δύο ἀδελφές που ἀκτινοβολοῦν ἀπὸ κοσμητικὰ καὶ ντυνόνται με τὴν τελευταία λῆξιν τῆς μόδας, προσενόουν μεγάλην ἐντύπωση εἰς τὰ κοσμικὰ σαλόνια τῆς ἀθηναικῆς ἀριστοκρατίας, ὅπου συνοχάζουν, καὶ ἡ συζητήσεις στρέφεται γύρω ἀπὸ αὐτάς.

— Η μεγαλύτερη, λέγει κάποιος, εἶνε πολὺ κατωμένη, ἀν καὶ δὲν ἐκρὶ καθόλου πνεῦμα! Η μικρότερη δὲν εἶνε καθόλου χαριτωμένη μολοντὶ εἶνε πολὺ πνευματώδης! Μεταξὺ τῶν δύο προτιμῶ τὸ... πνεῦμα τῆς καλυώνους τῆς πρώτης παρὰ τὴν χάριν τοῦ πνεύματος τῆς δευτέρας!

..ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ἀθῆναι

17

Δεκεμβρίου 1938

Ἀριθμὸς φύλλου 117

Ζήμειο Ζηκέτες

ΤΟ ΚΡΥΟ — τσουκτερό — επέδραμε, με την είσοδον της εβδομάδος. Τα παλτά επεστρατευθήσαν και από τους μάλλον... ατιθάσους. Υπολείπονται ακόμη μερικά «γεροντοπαλλή» καραγιωστά εις την «Αθηνά» των κοινών. Αυτά δεν ένωσαν να υποταχθουν εις τας καιρικές συνθήκας. Περιφέρονται εις την όδον Σταδίου, επιδεικτικώς, χωρίς γελέκο μάλιστα και καταλήγουν εις το «Ζαχαράτου», ύψιστους και υπερήφανοι — αν και η καρδιά τους, το ξέρει.

Εκεί τους υποδέχονται οι έν ήλικια συνάδελφοι των, εφωδιασμένοι με όλα τα κατά του χειμῶνος όπλα.

— Δημιτράκη, χωρίς παλτό! — έρωτούν με κακντρεχείαν.

Και οι Δημιτράκηδες εις ταν νον λά-μινóre, διά να τους ακούσουν δλοι οι γεροντισοίται:

— Παλτό;..Με τέτοιο καιρό;..

— Δεκαεφτά δραχμές! — Δεκαεφτά... ος πιστεύω!

Άλλα, διάδωλε, έχω μόνον δεκαπέντε... Σέρεις τί θα γίνει; Κάνε πίσω μία διδρομή δύο δραχμών για να βρωμε Ισο-ισα! Δεν με νοιάζει έμένα αν περπορήσω και λίγο!

— Η ενάρετη γυναίκα λέγει πάντοτε «όχι».

— Η διεφθαρμένη λέγει αιωνίως «ναί».

— Η ιδιότροπη λέγει «ναί» και «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Η κοκέτα δεν λέγει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

— Αλλοι, καταρτίζουν τον προ-υπολογισμόν των εξόδων του στομάχου. Αυτοί εἶνε εκείνοι, που δὲν ἀντέχουν, εἰς ἐξόδα περισσότερα.

— Άλλοι, έχοντες εξασφαλίσει τὰς ἐξορταστικὰς προμήθειάς των, ἀσκαλοῦνται με τὴν ἀμφισβόλησιν των. Αυτοί εἶνε εκείνοι, που διεστέλνουν, κατὰ περισσότερο ἀπὸ τὸς πρώτους.

Καὶ ἄλλοι — οἱ προνομιστοὶ — έχοντες καὶ κελλὰς πληθεῖς τροφίμων καὶ γαρνταρῶμαν πλήρη, ἀσκαλοῦνται με τὴ δῶρα.

Τρεῖς τάξεις, τρεῖς κοσμοί. Καὶ ὅμως τὸ θέρος τῆς Νοζάρου, ἐννεληνθὲ ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους.

Οἱ ΠΑΛΑΙΟΙ ἠθοῖοι, ἐπέρρασαν μίαν ζωὴν, γεμίστην ἀπὸ ἐργασίαν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ θάνατον καὶ πένους. Καὶ ὅμως, συνταξιοδοτοῦνται σήμερον με 400 — 950 δραχμὰς. Τὸ παρὲν θὸν ἠδικῶσε τὸν ἄϊονα αὐτοῦς ἐργάτας τῆς Τέχνης. Τὸ παρὲν, με ὑποῦρουν μάλιστα τῆς Παιδείας, τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Κυβερνήσεως, δὲ τὸς τοποθετήσαν ἐπὶ ἀσφαλῆς εἰς τὴν ἐμπροσθέν εἰς αὐτοὺς θέσιν, οὐμῶνα με τὰς ὑπερβολὰς, πὺν παρὲς-οχον, τὴν παλαιὰν σκληρὰν καὶ ἀκάρτιστον ἐποχὴν, εἰς τὸν τόπον.

Τὴν ΑΡΧΗΝ τῆς ἐβδομάδος, πὺν ἔρχεται, αἱ Ἀθῆναι — ἕνα τμήμα τῶν Ἀθηνῶν — θὰ ζήρη μίαν πολεμικὴν νύκτα. Ἡ Ἀεροπορικὴ Ἀμυνὰ, δὲ ἐκτελεσθῇ μίαν ἀκρίβειαν ἐπιβρομῆς ἀεροπλάνων — ὅπως ἀλλοῦτε γινέται εἰς ὅλας τὰς χώρας οὐ μῶνον. Οἱ κάτοικοι τοῦ διαμερίσματος, ὅπου δὲ γινῶνται αἱ ἀσκήσεις, πρέπει να τὰς παρακολουθεῖν με θορυβικὴν ἐυλάβειαν. Διότι, ὅλοι πρέπει να γνωρίζωμεν, πὺς θὰ προφυλαχθῶμεν μίαν ἡμέραν, πὺν ἴσως καὶ μὴν ἔλθῃ ποτὲ καὶ ἀλλοῦτος τὸ εὐκαίριον ἡ Ἑλλάς, ἀπὸ μίαν ἐξ ἀέρος ἐπιβρομῆν! Πάντως, ὅμως, πρέπει να τὸ γνωρίζωμεν.

Τὴν ΑΡΧΗΝ τῆς ἐβδομάδος, πὺν ἔρχεται, αἱ Ἀθῆναι — ἕνα τμήμα τῶν Ἀθηνῶν — θὰ ζήρη μίαν πολεμικὴν νύκτα. Ἡ Ἀεροπορικὴ Ἀμυνὰ, δὲ ἐκτελεσθῇ μίαν ἀκρίβειαν ἐπιβρομῆς ἀεροπλάνων — ὅπως ἀλλοῦτε γινέται εἰς ὅλας τὰς χώρας οὐ μῶνον. Οἱ κάτοικοι τοῦ διαμερίσματος, ὅπου δὲ γινῶνται αἱ ἀσκήσεις, πρέπει να τὰς παρακολουθεῖν με θορυβικὴν ἐυλάβειαν. Διότι, ὅλοι πρέπει να γνωρίζωμεν, πὺς θὰ προφυλαχθῶμεν μίαν ἡμέραν, πὺν ἴσως καὶ μὴν ἔλθῃ ποτὲ καὶ ἀλλοῦτος τὸ εὐκαίριον ἡ Ἑλλάς, ἀπὸ μίαν ἐξ ἀέρος ἐπιβρομῆν! Πάντως, ὅμως, πρέπει να τὸ γνωρίζωμεν.

Τὴν ΑΡΧΗΝ τῆς ἐβδομάδος, πὺν ἔρχεται, αἱ Ἀθῆναι — ἕνα τμήμα τῶν Ἀθηνῶν — θὰ ζήρη μίαν πολεμικὴν νύκτα. Ἡ Ἀεροπορικὴ Ἀμυνὰ, δὲ ἐκτελεσθῇ μίαν ἀκρίβειαν ἐπιβρομῆς ἀεροπλάνων — ὅπως ἀλλοῦτε γινέται εἰς ὅλας τὰς χώρας οὐ μῶνον. Οἱ κάτοικοι τοῦ διαμερίσματος, ὅπου δὲ γινῶνται αἱ ἀσκήσεις, πρέπει να τὰς παρακολουθεῖν με θορυβικὴν ἐυλάβειαν. Διότι, ὅλοι πρέπει να γνωρίζωμεν, πὺς θὰ προφυλαχθῶμεν μίαν ἡμέραν, πὺν ἴσως καὶ μὴν ἔλθῃ ποτὲ καὶ ἀλλοῦτος τὸ εὐκαίριον ἡ Ἑλλάς, ἀπὸ μίαν ἐξ ἀέρος ἐπιβρομῆν! Πάντως, ὅμως, πρέπει να τὸ γνωρίζωμεν.

Τὴν ΑΡΧΗΝ τῆς ἐβδομάδος, πὺν ἔρχεται, αἱ Ἀθῆναι — ἕνα τμήμα τῶν Ἀθηνῶν — θὰ ζήρη μίαν πολεμικὴν νύκτα. Ἡ Ἀεροπορικὴ Ἀμυνὰ, δὲ ἐκτελεσθῇ μίαν ἀκρίβειαν ἐπιβρομῆς ἀεροπλάνων — ὅπως ἀλλοῦτε γινέται εἰς ὅλας τὰς χώρας οὐ μῶνον. Οἱ κάτοικοι τοῦ διαμερίσματος, ὅπου δὲ γινῶνται αἱ ἀσκήσεις, πρέπει να τὰς παρακολουθεῖν με θορυβικὴν ἐυλάβειαν. Διότι, ὅλοι πρέπει να γνωρίζωμεν, πὺς θὰ προφυλαχθῶμεν μίαν ἡμέραν, πὺν ἴσως καὶ μὴν ἔλθῃ ποτὲ καὶ ἀλλοῦτος τὸ εὐκαίριον ἡ Ἑλλάς, ἀπὸ μίαν ἐξ ἀέρος ἐπιβρομῆν! Πάντως, ὅμως, πρέπει να τὸ γνωρίζωμεν.

Τὴν ΑΡΧΗΝ τῆς ἐβδομάδος, πὺν ἔρχεται, αἱ Ἀθῆναι — ἕνα τμήμα τῶν Ἀθηνῶν — θὰ ζήρη μίαν πολεμικὴν νύκτα. Ἡ Ἀεροπορικὴ Ἀμυνὰ, δὲ ἐκτελεσθῇ μίαν ἀκρίβειαν ἐπιβρομῆς ἀεροπλάνων — ὅπως ἀλλοῦτε γινέται εἰς ὅλας τὰς χώρας οὐ μῶνον. Οἱ κάτοικοι τοῦ διαμερίσματος, ὅπου δὲ γινῶνται αἱ ἀσκήσεις, πρέπει να τὰς παρακολουθεῖν με θορυβικὴν ἐυλάβειαν. Διότι, ὅλοι πρέπει να γνωρίζωμεν, πὺς θὰ προφυλαχθῶμεν μίαν ἡμέραν, πὺν ἴσως καὶ μὴν ἔλθῃ ποτὲ καὶ ἀλλοῦτος τὸ εὐκαίριον ἡ Ἑλλάς, ἀπὸ μίαν ἐξ ἀέρος ἐπιβρομῆν! Πάντως, ὅμως, πρέπει να τὸ γνωρίζωμεν.

Τὴν ΑΡΧΗΝ τῆς ἐβδομάδος, πὺν ἔρχεται, αἱ Ἀθῆναι — ἕνα τμήμα τῶν Ἀθηνῶν — θὰ ζήρη μίαν πολεμικὴν νύκτα. Ἡ Ἀεροπορικὴ Ἀμυνὰ, δὲ ἐκτελεσθῇ μίαν ἀκρίβειαν ἐπιβρομῆς ἀεροπλάνων — ὅπως ἀλλοῦτε γινέται εἰς ὅλας τὰς χώρας οὐ μῶνον. Οἱ κάτοικοι τοῦ διαμερίσματος, ὅπου δὲ γινῶνται αἱ ἀσκήσεις, πρέπει να τὰς παρακολουθεῖν με θορυβικὴν ἐυλάβειαν. Διότι, ὅλοι πρέπει να γνωρίζωμεν, πὺς θὰ προφυλαχθῶμεν μίαν ἡμέραν, πὺν ἴσως καὶ μὴν ἔλθῃ ποτὲ καὶ ἀλλοῦτος τὸ εὐκαίριον ἡ Ἑλλάς, ἀπὸ μίαν ἐξ ἀέρος ἐπιβρομῆν! Πάντως, ὅμως, πρέπει να τὸ γνωρίζωμεν.

Τὴν ΑΡΧΗΝ τῆς ἐβδομάδος, πὺν ἔρχεται, αἱ Ἀθῆναι — ἕνα τμήμα τῶν Ἀθηνῶν — θὰ ζήρη μίαν πολεμικὴν νύκτα. Ἡ Ἀεροπορικὴ Ἀμυνὰ, δὲ ἐκτελεσθῇ μίαν ἀκρίβειαν ἐπιβρομῆς ἀεροπλάνων — ὅπως ἀλλοῦτε γινέται εἰς ὅλας τὰς χώρας οὐ μῶνον. Οἱ κάτοικοι τοῦ διαμερίσματος, ὅπου δὲ γινῶνται αἱ ἀσκήσεις, πρέπει να τὰς παρακολουθεῖν με θορυβικὴν ἐυλάβειαν. Διότι, ὅλοι πρέπει να γνωρίζωμεν, πὺς θὰ προφυλαχθῶμεν μίαν ἡμέραν, πὺν ἴσως καὶ μὴν ἔλθῃ ποτὲ καὶ ἀλλοῦτος τὸ εὐκαίριον ἡ Ἑλλάς, ἀπὸ μίαν ἐξ ἀέρος ἐπιβρομῆν! Πάντως, ὅμως, πρέπει να τὸ γνωρίζωμεν.

Τὴν ΑΡΧΗΝ τῆς ἐβδομάδος, πὺν ἔρχεται, αἱ Ἀθῆναι — ἕνα τμήμα τῶν Ἀθηνῶν — θὰ ζήρη μίαν πολεμικὴν νύκτα. Ἡ Ἀεροπορικὴ Ἀμυνὰ, δὲ ἐκτελεσθῇ μίαν ἀκρίβειαν ἐπιβρομῆς ἀεροπλάνων — ὅπως ἀλλοῦτε γινέται εἰς ὅλας τὰς χώρας οὐ μῶνον. Οἱ κάτοικοι τοῦ διαμερίσματος, ὅπου δὲ γινῶνται αἱ ἀσκήσεις, πρέπει να τὰς παρακολουθεῖν με θορυβικὴν ἐυλάβειαν. Διότι, ὅλοι πρέπει να γνωρίζωμεν, πὺς θὰ προφυλαχθῶμεν μίαν ἡμέραν, πὺν ἴσως καὶ μὴν ἔλθῃ ποτὲ καὶ ἀλλοῦτος τὸ εὐκαίριον ἡ Ἑλλάς, ἀπὸ μίαν ἐξ ἀέρος ἐπιβρομῆν! Πάντως, ὅμως, πρέπει να τὸ γνωρίζωμεν.

Τὴν ΑΡΧΗΝ τῆς ἐβδομάδος, πὺν ἔρχεται, αἱ Ἀθῆναι — ἕνα τμήμα τῶν Ἀθηνῶν — θὰ ζήρη μίαν πολεμικὴν νύκτα. Ἡ Ἀεροπορικὴ Ἀμυνὰ, δὲ ἐκτελεσθῇ μίαν ἀκρίβειαν ἐπιβρομῆς ἀεροπλάνων — ὅπως ἀλλοῦτε γινέται εἰς ὅλας τὰς χώρας οὐ μῶνον. Οἱ κάτοικοι τοῦ διαμερίσματος, ὅπου δὲ γινῶνται αἱ ἀσκήσεις, πρέπει να τὰς παρακολουθεῖν με θορυβικὴν ἐυλάβειαν. Διότι, ὅλοι πρέπει να γνωρίζωμεν, πὺς θὰ προφυλαχθῶμεν μίαν ἡμέραν, πὺν ἴσως καὶ μὴν ἔλθῃ ποτὲ καὶ ἀλλοῦτος τὸ εὐκαίριον ἡ Ἑλλάς, ἀπὸ μίαν ἐξ ἀέρος ἐπιβρομῆν! Πάντως, ὅμως, πρέπει να τὸ γνωρίζωμεν.

Τὴν ΑΡΧΗΝ τῆς ἐβδομάδος, πὺν ἔρχεται, αἱ Ἀθῆναι — ἕνα τμήμα τῶν Ἀθηνῶν — θὰ ζήρη μίαν πολεμικὴν νύκτα. Ἡ Ἀεροπορικὴ Ἀμυνὰ, δὲ ἐκτελεσθῇ μίαν ἀκρίβειαν ἐπιβρομῆς ἀεροπλάνων — ὅπως ἀλλοῦτε γινέται εἰς ὅλας τὰς χώρας οὐ μῶνον. Οἱ κάτοικοι τοῦ διαμερίσματος, ὅπου δὲ γινῶνται αἱ ἀσκήσεις, πρέπει να τὰς παρακολουθεῖν με θορυβικὴν ἐυλάβειαν. Διότι, ὅλοι πρέπει να γνωρίζωμεν, πὺς θὰ προφυλαχθῶμεν μίαν ἡμέραν, πὺν ἴσως καὶ μὴν ἔλθῃ ποτὲ καὶ ἀλλοῦτος τὸ εὐκαίριον ἡ Ἑλλάς, ἀπὸ μίαν ἐξ ἀέρος ἐπιβρομῆν! Πάντως, ὅμως, πρέπει να τὸ γνωρίζωμεν.

Τὴν ΑΡΧΗΝ τῆς ἐβδομάδος, πὺν ἔρχεται, αἱ Ἀθῆναι — ἕνα τμήμα τῶν Ἀθηνῶν — θὰ ζήρη μίαν πολεμικὴν νύκτα. Ἡ Ἀεροπορικὴ Ἀμυνὰ, δὲ ἐκτελεσθῇ μίαν ἀκρίβειαν ἐπιβρομῆς ἀεροπλάνων — ὅπως ἀλλοῦτε γινέται εἰς ὅλας τὰς χώρας οὐ μῶνον. Οἱ κάτοικοι τοῦ διαμερίσματος, ὅπου δὲ γινῶνται αἱ ἀσκήσεις, πρέπει να τὰς παρακολουθεῖν με θορυβικὴν ἐυλάβειαν. Διότι, ὅλοι πρέπει να γνωρίζωμεν, πὺς θὰ προφυλαχθῶμεν μίαν ἡμέραν, πὺν ἴσως καὶ μὴν ἔλθῃ ποτὲ καὶ ἀλλοῦτος τὸ εὐκαίριον ἡ Ἑλλάς, ἀπὸ μίαν ἐξ ἀέρος ἐπιβρομῆν! Πάντως, ὅμως, πρέπει να τὸ γνωρίζωμεν.

Τὴν ΑΡΧΗΝ τῆς ἐβδομάδος, πὺν ἔρχεται, αἱ Ἀθῆναι — ἕνα τμήμα τῶν Ἀθηνῶν — θὰ ζήρη μίαν πολεμικὴν νύκτα. Ἡ Ἀεροπορικὴ Ἀμυνὰ, δὲ ἐκτελεσθῇ μίαν ἀκρίβειαν ἐπιβρομῆς ἀεροπλάνων — ὅπως ἀλλοῦτε γινέται εἰς ὅλας τὰς χώρας οὐ μῶνον. Οἱ κάτοικοι τοῦ διαμερίσματος, ὅπου δὲ γινῶνται αἱ ἀσκήσεις, πρέπει να τὰς παρακολουθεῖν με θορυβικὴν ἐυλάβειαν. Διότι, ὅλοι πρέπει να γνωρίζωμεν, πὺς θὰ προφυλαχθῶμεν μίαν ἡμέραν, πὺν ἴσως καὶ μὴν ἔλθῃ ποτὲ καὶ ἀλλοῦτος τὸ εὐκαίριον ἡ Ἑλλάς, ἀπὸ μίαν ἐξ ἀέρος ἐπιβρομῆν! Πάντως, ὅμως, πρέπει να τὸ γνωρίζωμεν.

Τὴν ΑΡΧΗΝ τῆς ἐβδομάδος, πὺν ἔρχεται, αἱ Ἀθῆναι — ἕνα τμήμα τῶν Ἀθηνῶν — θὰ ζήρη μίαν πολεμικὴν νύκτα. Ἡ Ἀεροπορικὴ Ἀμυνὰ, δὲ ἐκτελεσθῇ μίαν ἀκρίβειαν ἐπιβρομῆς ἀεροπλάνων — ὅπως ἀλλοῦτε γινέται εἰς ὅλας τὰς χώρας οὐ μῶνον. Οἱ κάτοικοι τοῦ διαμερίσματος, ὅπου δὲ γινῶνται αἱ ἀσκήσεις, πρέπει να τὰς παρακολουθεῖν με θορυβικὴν ἐυλάβειαν. Διότι, ὅλοι πρέπει να γνωρίζωμεν, πὺς θὰ προφυλαχθῶμεν μίαν ἡμέραν, πὺν ἴσως καὶ μὴν ἔλθῃ ποτὲ καὶ ἀλλοῦτος τὸ εὐκαίριον ἡ Ἑλλάς, ἀπὸ μίαν ἐξ ἀέρος ἐπιβρομῆν! Πάντως, ὅμως, πρέπει να τὸ γνωρίζωμεν.

Τὴν ΑΡΧΗΝ τῆς ἐβδομάδος, πὺν ἔρχεται, αἱ Ἀθῆναι — ἕνα τμήμα τῶν Ἀθηνῶν — θὰ ζήρη μίαν πολεμικὴν νύκτα. Ἡ Ἀεροπορικὴ Ἀμυνὰ, δὲ ἐκτελεσθῇ μίαν ἀκρίβειαν ἐπιβρομῆς ἀεροπλάνων — ὅπως ἀλλοῦτε γινέται εἰς ὅλας τὰς χώρας οὐ μῶνον. Οἱ κάτοικοι τοῦ διαμερίσματος, ὅπου δὲ γινῶνται αἱ ἀσκήσεις, πρέπει να τὰς παρακολουθεῖν με θορυβικὴν ἐυλάβειαν. Διότι, ὅλοι πρέπει να γνωρίζωμεν, πὺς θὰ προφυλαχθῶμεν μίαν ἡμέραν, πὺν ἴσως καὶ μὴν ἔλθῃ ποτὲ καὶ ἀλλοῦτος τὸ εὐκαίριον ἡ Ἑλλάς, ἀπὸ μίαν ἐξ ἀέρος ἐπιβρομῆν! Πάντως, ὅμως, πρέπει να τὸ γνωρίζωμεν.

Τὴν ΑΡΧΗΝ τῆς ἐβδομάδος, πὺν ἔρχεται, αἱ Ἀθῆναι — ἕνα τμήμα τῶν Ἀθηνῶν — θὰ ζήρη μίαν πολεμικὴν νύκτα. Ἡ Ἀεροπορικὴ Ἀμυνὰ, δὲ ἐκτελεσθῇ μίαν ἀκρίβειαν ἐπιβρομῆς ἀεροπλάνων — ὅπως ἀλλοῦτε γινέται εἰς ὅλας τὰς χώρας οὐ μῶνον. Οἱ κάτοικοι τοῦ διαμερίσματος, ὅπου δὲ γινῶνται αἱ ἀσκήσεις, πρέπει να τὰς παρακολουθεῖν με θορυβικὴν ἐυλάβειαν. Διότι, ὅλοι πρέπει να γνωρίζωμεν, πὺς θὰ προφυλαχθῶμεν μίαν ἡμέραν, πὺν ἴσως καὶ μὴν ἔλθῃ ποτὲ καὶ ἀλλοῦτος τὸ εὐκαίριον ἡ Ἑλλάς, ἀπὸ μίαν ἐξ ἀέρος ἐπιβρομῆν! Πάντως, ὅμως, πρέπει να τὸ γνωρίζωμεν.

Τὴν ΑΡΧΗΝ τῆς ἐβδομάδος, πὺν ἔρχεται, αἱ Ἀθῆναι — ἕνα τμήμα τῶν Ἀθηνῶν — θὰ ζήρη μίαν πολεμικὴν νύκτα. Ἡ Ἀεροπορικὴ Ἀμυνὰ, δὲ ἐκτελεσθῇ μίαν ἀκρίβειαν ἐπιβρομῆς ἀεροπλάνων — ὅπως ἀλλοῦτε γινέται εἰς ὅλας τὰς χώρας οὐ μῶνον. Οἱ κάτοικοι τοῦ διαμερίσματος, ὅπου δὲ γινῶνται αἱ ἀσκήσεις, πρέπει να τὰς παρακολουθεῖν με θορυβικὴν ἐυλάβειαν. Διότι, ὅλοι πρέπει να γνωρίζωμεν, πὺς θὰ προφυλαχθῶμεν μίαν ἡμέραν, πὺν ἴσως καὶ μὴν ἔλθῃ ποτὲ καὶ ἀλλοῦτος τὸ εὐκαίριον ἡ Ἑλλάς, ἀπὸ μίαν ἐξ ἀέρος ἐπιβρομῆν! Πάντως, ὅμως, πρέπει να τὸ γνωρίζωμεν.

Τὴν ΑΡΧΗΝ τῆς ἐβδομάδος, πὺν ἔρχεται, αἱ Ἀθῆναι — ἕνα τμήμα τῶν Ἀθηνῶν — θὰ ζήρη μίαν πολεμικὴν νύκτα. Ἡ Ἀεροπορικὴ Ἀμυνὰ, δὲ ἐκτελεσθῇ μίαν ἀκρίβειαν ἐπιβρομῆς ἀεροπλάνων — ὅπως ἀλλοῦτε γινέται εἰς ὅλας τὰς χώρας οὐ μῶνον. Οἱ κάτοικοι τοῦ διαμερίσματος, ὅπου δὲ γινῶνται αἱ ἀσκήσεις, πρέπει να τὰς παρακολουθεῖν με θορυβικὴν ἐυλάβειαν. Διότι, ὅλοι πρέπει να γνωρίζωμεν, πὺς θὰ προφυλαχθῶμεν μίαν ἡμέραν, πὺν ἴσως

ΜΙΑ ΖΩΗ ΣΙΑΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ...

ΑΠΟΣΧΟΙΝΟΒΑΤΙΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Σ' ΕΝΑ ΜΑΚΡΥΝΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΝΟΤΟΥ

“Ημουν 19 ετών—δημιουργώ η Γιόντα Πράττ στους δημοσιογράφους, τους οποίους εξέχθηκε στο πολυτελέστατο σαλόνι—θεράντα του από παλαιάς—θαυμάσιοι σπιτιού της, στο νησί όπου ο άνδρας της είχε μονοδικό άρχειν, βασιλιάς—“Ημουν 19 ετών, όταν ένα πρωί άπεφάσισα να κάνω κάτι παράτολμο. Ο πατέρας μου ήταν μεγάλος και άρρωστος και δεν μπορούσε πια να εργασθώ. Η μητέρα μου δεν ήταν ελπίς, δεν ήταν φρονιτή για μένα και για τα 4 μικρότερα αδελφία μου. Έν τούτοις έπρεπε να ζήσουμε. “Ημουν έπειτα ετών όταν ο πατέρας μου ήθελε να μου μάθω το επάγγελμα. “Επρεπε να γίνω οκοινοβάτισ. Δεν ήθελα και προσπάθησα, με κάθε τρόπο, να ξεφύγω. “Ο πατέρας μου, όμως, ήταν αυστηρός και δεν ένοιαζε να μην τον υπακούουν. Με έδειρε κατά επανάληψη, ως ότου έμιασα, και όταν έμιασα παρουσιάστηκα σε διάφορα βαριέτα, όχι θέδρια πρώτης τάξεως, όπου η τέχνη μου έπληρωνε με άλλα λεπτά.

“Εκείνο το πρωί, ήταν μία χλιαρή διαυγής ημέρα του Σεπτεμβρίου, είχα κατορθώσει να πετύχω ένα σύμμαχο επάνω από το Μπροντγουάι της Νέας Υόρκης από το δέκατο πέμπτο πάτωμα από το παράθυρο ενός ούρανοζώστου στο παράθυρο ενός άλλου, εις ύψος 40 μέτρων από την οροφή. Κάτω ο κόσμος πνιγαινερόχτανε, τα αυτοκίνητα έτρεχαν, όταν με μιάς κούποις έπρόσεξε το σύμμαχο. “Εστάθηκα κυττάζοντας ψηλά. “Επειτα εστάθηκα άλλοι κοντά του και όταν μέσα από το παράθυρο του διαμυτίου όπου θροισκούσαν είδα ότι είχε συγκεντρωθεί κάτω αρκετό πλήθος, έβγην και εστάθηκα θρόια στην άκρη του παραθύρου. “Εμείνα όλοιο εκεί για να διειδέρω κάτω περισσότερο τών περιέργειας του κόσμου κι έπειτα άρχισα να προχωρή επάνω στο σύμμαχο.

—Ναι, λέγει ένας δημοσιο-

γράφος, έφθασα και η.ρα μιά έσημεριδα της ημέρας έκείνης του 1927. “Η εμφάνισις σας παρήγαγε, όπως λέει το σκετικό άρθρο, μίαν τεραστίαν έντύπωσιν. Χιλιάδες ήσαν οι άνθρωποι, καθ' όλον το μήκος του Μπροντγουάι και στα παράθυρα και στα μπαλκόνια, που εκύπτασαν με καρδιοκτύπι πώς προχωρούσατε εις το κενόν και έθαυμαζαν το θάρρος και την τόλμην σας. “Ο δημοσιογράφος περιγράφει μάλιστα ότι όταν έφθάσατε στη μέση του σύμματος άρχισατε, προς μεγάλην έκπληξιν όλων, να κουνάτε έλαφρά το σύμμαχο κι έπειτα με μιάς έπνέθησα στον άέρα και έπέσατε πάλι επάνω στο σύμμαχο, ένα μέτρο έμπρός. “Από χίλια στήθε έδγκνε τότε μία φωνή άγανώς και φόδου. Σεις, όμως, έσυνεχισατε τόν δρόμο σας και έφθάσατε, χωρίς κανένα άπαικταίο, εις το παράθυρο του άλλου ούρανοζώστου, όπου, μ' ένα καρτωμένο χαρτερίο πρός το πλήθος, ξεφαινοθήκατε.

—“Η περιγραφή είναι σωστή—άπαντα η Γιόντα Πράττ—. Με θγάλατε από τόν κόπον να σάς την κάνω ενώ. Μετά τρεις ώρες οι έφημεριδοπάλοι διαλόουσαν το όνομα μου στο Μπροντγουάι και οι τηλεγράφοι μας μετέδιδαν την είδηση πως τά τέσσερα άκρα της αμερικανικής Συμπολιτείας. “Επειτα από άλλες δύο ώρες συζητούσα στο σπίτι μου με τόν Μιστερ Μπράουν, τόν μεγαλύτερον μάνατζερ της Νέας Υόρκης.Σέ λίγο πράγματι έγινα ένα από τα περιφημότερα άτομα του κόσμου. “Εγώρια όλες τις πρωτεύουσες κι όλες τις μεγάλες πόλεις της Αμερικής και της Ευρώπης και έκέρδινα άρκετά για ν' απαλλάξω τόν πατέρα μου από κάθε έννοια και να δώσω μία καλή μάφωση στ' αδελφία μου. “Ο ένας είναι χημικός, κι' ο άλλος μηχανικός. “Η μία αδελφή μου είναι γιατρός και η άλλη μικροβιολόγος. Αυτά έγιναν μέσα σε λίγα χρόνια και έκινδύνευσα άρκετές

φορές την ζωή μου, αλλά' ο σκοπός τών οποίων έπεδίκα και τόν οποίον έπέτυχα ήτα ιερός και με ικανοποιούσε πλήρως. “Αν και πολλοί μου έκαναν κόρτε και με περιγυρίζουν, δεν είχα δεχθί κανένα κοντά μου ως τη στιγμή που έξησάμην για όλους τούς δικούς μου, ό,τι έννομιζα ότι έπρεπε να έχω γινώσιν για τη ζωή. “Η άγάπη γιμίζει την καρδιά και τη ζωή μας. “Ο σκοπός μου δεν μου άφινε καιρό να σκεφθώ άλλα πράγματα ούτε θέσι στην καρδιά μου για άλλα. “Επειτα, όμως, αισθανήκα το κενόν. “Η θέλα κάτι, ήθελα κάποιο για μένα, εκτός απ' την δουλειά μου.

Τότε εύρέθηκε κοντά μου ο Ρόμπερτ “Αμερτον και τόν άγάπησα. Αυτός έννόμισε ότι άγάπησα τα έκατομύρια του. “Αλλά' αυτά δεν μ' ένδιέφεραν. Θά τόν είχα δεχθί για άνδρα μου και άν ήταν άπένταρος. “Ισως όχι για την άπόλυτα ευγενική ψυχή του, για την μεγάλη του καρδιά και τις άρετές του.

“Δεν ξέρω αν τά είχε όλα αυτά ή αν δεν τά είχε, ή έξελιγς της ζωής μας δεν είναι υπέρ αυτού—άλλά γιατί ήταν ένας και ώραιος και γιατί όταν είμαστε 24 ετών αυτά μάς κάνουν μεγάλη έντύπωσι και δεν σκεπτόμαστε τα πάρα πέρα.

“Εκείνος με είχε άπόλυτα έρωτευθί και είχε καταλάβει

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΔΙΚΗ

“Ενα σπουδαίον πρόβλημα έθεσε προς λύσιν, τώον ένωπιον τών συνοδών μου και του προσημένου του υπουργού, ένας οικισμός εις το Ρόσοστερ της πολιτείας Νέας Υόρκης. Το πρόβλημα αυτό είναι τούτο: “Οφείλει ο δικαστής να εφαρμόσιν πιστός έν παντί και πάντοτε τά υπό του Νόμου άρμόζοντα, ή να διακρίν με πσαν έπιεικίαν, όμοιουσιν έστω και νέον έντέλεθρον κατάρτισιν πραγμάτων όταν με την ταπεινή του γνώμη τών τύποις μόνον παραβίνει τόν νόμον, αλλά κατ' ούσιαν προλαβάνει ένα κακόν άσχετηρως μεγαλύτερο από τήν παρατυπίαν του;

Οι άναγνώσται μας άς κρίνουν.

Τελευταίως εις το Ρόσοστερ ένας σωφής οικογενειάρχης, διατελών έν μέση, έπέπεσον επί της προβλεπής ένός χρυσοχόου και επέφερε σπουδαίως ζημίας.

Δικασόμενος άνευγνώριος το σφάλμα του, έπέκλεισεν το λαύκον του παραβών και ίκεντασε τόν δικαστήν του να μ' ήν καταδικασθί εις φυλάκιον διότι, στερόμενος της προσωπικής του έλευθερίας θα έκαμε τήν θέσιν τών άνοιγών εις πάρεσι μετά πολύνμον άνεργίαν και ή έζωμελής οικογένεια τού η οποία τόσα είχεν ύποφέρει, θα κατατόροτο. “Ημια λόγος, κύριε δικαστά, είπε, για να σπλάγξω έπειτα για να πληρώσω μέρος τών χρεών που στήθηκα κατά το διάστημα της άργίας μου, ένα μείνει 18 ώρες στο τιμόνι χωρίς να φώ τιποτε, κι' ό,πως ήμουν έξηντλημένος το ποτό με έπισαε. “Ο δικαστής συγκινήθηκε τόν έδικασε σε 6 ήμερών φυλάκιον, τήν οποίαν όμως θα εζέετε σε 6 έβδομάδες φυλακίζόμενος κάθε Κυριακή που δεν είχα έργασία.

“Ότι δεν μπορούσε να μ' έχρηστο νοσοκομείο. “Εκεί μου έπαρά με το γάμο. “Επ'ανδρουθήκαμε και μετά έξη μίνες ο άνδρας μου είχε μάτω τις φιλενάδες και γύριζε κάθε βράδυ μεθυσμένος στο σπίτι. “Υπέφερα φοβερά απ' αυτή τήν κατάσταση κι' ένα βράδυ τόν περιμένα και τόν έπυροδόλησα. Καταδικάσθηκα εις 2 χρόνια φυλακή. “Εν τώ μεταξύ ο άνδρας μου έπέθανε και όταν έδικα έκληρονόμος 8 έκτατομύρια δολάρια Παιδιά δεν είχα. Τα χρήματα αυτά δεν ήσαν δικά μου. Σε τρία χρόνια μέσα τα έμοίρασα όλο στους φτωχούς και έρέθηκα πτωχή έγώ περισσότερο από ό,τι ήμουν από τή 1927. Τότε ήθελνα να άρχισω πάλι να εργασθώ. “Η φίλη μου κρατούσε άκόμα στην Αμερική και ο μάνατζερ ένός μεγάλου βαριέτα με προσέλαβε με πρώτης τάξεως άποζημίωσι. “Εν τώ μεταξύ όμως, είχα χάσει τήν εύλογισία μου και τήν αυτοκυριαρχία μου και το δεύτερο βράδυ έπεσα από ύψος 20 μέτρων μέσα στο δικτυό μου έσπασα ένα πόδι. Είχα πάθει, όμως, και διάφορες έσωτερικές θλάδες και άναγκάσθηκα να μείνω ένα όλόκληρο χρόνο

“Εκείνος με είχε άπόλυτα έρωτευθί και είχε καταλάβει

“Εκείνος με είχε άπόλυτα έρωτευθί και είχε καταλάβει

Παράλληλοι παραστάσεις

—Ευτυχώς που το θυμήθηκα. Πρέπει ν' αγοράσω ένα ταμπόν στυπώχατο για το γραφείο μου.

Όλεθρία άναμψία

—“Αν ή μωψία του προχωρήσει περισσότερο, θα τού είναι άδύνατον να καπνίση τήν ώρα που διαβάξει.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ετήσια Δρ. 1
Εξαμηνος » ½
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ετήσια Δοσχ. 200
Εξαμηνος » 100

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Γραπεζών και κινηματογράφων κατά στίχον Δραχ. 15
Εμπορικά άγγελια Δραχ. 12

ΜΙΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΤΕΛΕΤΗ

ΑΙ ΣΗΜΑΙΑΙ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

70000 νέοι έπευφημοῦν Ζωηρώς τήν Α. Υ. τόν Διάδοχον και τόν κ. “Αρχηγόν της Κυβερνήσεως.

Τήν παρελθούσαν Κυριακήν, έγένετο ή τελετή της παραδόσεως τών σημαίων εις τας φάλαγγας της Ε.Ο.Ν. υπό της Α.Β.Υ. του Διαδόχου “Αντιστασιεύς Πρίγκιπος Παύλου και της Α.Β.Υ. της Πριγκιπίσσης Διαδόχου Φρειδερίκης. “Η τελετή έγένετο εις το Πεδίον του “Αρεως έν μέσση έξαιρετικώ ένθουσιασμού τών νέων και τών χιλιάδων λαού, οι οποίοι συνέφευσαν έκει.

“Η άφιξις του κ. “Αρχηγού της Κυβερνήσεως και Γενικού “Επιθεωρητού της Ε.Ο.Ν. κ. Ι. Μεταξά, τόν οποίον ύπεδεχθήσαν ο παριστάμενος “Αντιστασιεύς Πρίγκιπος Παύλου και της Α.Β.Υ. της Πριγκιπίσσης Διαδόχου Φρειδερίκης. Τών διαδόχων της Ε.Ο.Ν. και άλλων επίσημων, έγένετο άσφορη νέων έκδηλώσεων ένθουσιασμού και άφοσίωσης τώον εκ μέρους τών νέων, όσον και τών χιλιάδων τού λαού που είχον ύπερπληρώσει τούς περίχ χώρους. “Αφορμήν εις νέας έκδηλώσεις έδωσαν ή άφιξις της Α.Β.Υ. του Διαδόχου “Αντιστασιεύς Παύλου και τών Α.Α.Β.Β.Υ. τών Πριγκιπίσσης Φρειδερίκης και Ελισβέτης. Τών διαδόχων Παύλου ύπεδεχθήσαν ο “Αρχηγός της Κυβερνήσεως, ο κυβερνητικός έπίτροπος της Ε.Ο.Ν. και έκων τού γενικόν πρόσταγμα, ένών τα τμήματα έκαιρέτων και ή μουσική έπαιδνιζε τήν Βασιλικήν “Εμβατήριον. “Η Α.Β.Υ. ο Διαδόχος και ο “Αρχηγός της Κυβερνήσεως έπεθεώρησαν τάς παρατεταγμένας δυνάμεις της Ε.Ο.Ν., μετά τήν τέλος της έπιθεωρήσεως οι επίσημοι άνέβησαν επί της εξέδρας. “Εμπροσθεν ταύτης προσήλθον οι φαλαγγάρχαι, οι σημαιοφόροι και οι τιμητικοί φρουρά τών νέων φαλάγγων οι οποίοι παρέλαδον τάς σημαίας από τών χειρών της Α.Β.Υ. τού Πρίγκιπος Παύλου, Γενικού “Αρχηγού της Ε.Ο.Ν., ως και οι αντίστοιχοι θαλασσοφόροι τών θηλέων, παρελαβον ώς ας τας σημαίας τών από τών χειρών της Α.Β.Υ. της Πριγκιπίσσης—Διαδόχου Φρειδερίκης, έπίτιμου Γενικού Διοικητού τών οχηματισμών θηλέων της Ε.Ο.Ν.,—ας όποιες είχεν ελγούησει ο Σ. Τοποτηρητής. Μετά τήν παράδοσιν τών σημαίων, ο κ. “Αρχηγός της Κυβερνήσεως ένεκρίνασεν εις τάς Α.Α.Β.Β.Υ. τά διακριτικά σήματα τών θαλασσοφόρων, άκολούθως δέ ή Α.Β.Υ. ο Διαδόχος—“Αντιστασιεύς προσέφωνε τά τμήματα ως έξης:

“Παιδιά μου, για πρώτη φορά σάς θέλω και για πρώτη φορά εμφανίζομαι ως “Αρχηγός σας. “Επ' ευκαρία θάλω να σάς πω δυό λόγια. “Όλοι οι “Ελληνες είμαστε μία οικογένεια. Χωρίς όμόνοια, χωρίς άγάπη, χωρίς παιθαρχία δεν θα κατορθώσουμε τίποτε. Το μέλλον έξαρτάται από σάς, το έχετε στα χέρια σας, στην καρδιά σας μέσα. “Εάν εργασθίτε με ένθουσιασμό και αυταπάρνησι, τότε θα δοῦμε θέδρια καλύτερες ημέρες. Να περπατάτε πάντα με το κεφάλι ψηλά και με το χαμόγελο στο στόμα, διότι μόνον με αίσιοδοξία και αυτοπεποίθησι θα νικήσετε. Θα συντελέσω και θα κάνω ό,τι μ' ήρωσω να σάς βοηθήσω εις το έργον σας. Καί τώρα θα φωνάξτε όλοι μαζί μου: Ζήτω ή Πατρίς!

Θεώλητα ζητωκραυγών και χειροκροτημάτων ύπεδεχθή τα τελευταία λόγια της Α.Β.Υ., “Οστις συνοδευόμενος υπό τών Α.Α.Β.Β.Υ. τών Πριγκιπίσσης, τού “Αρχηγού της Κυβερνήσεως και τών έπιτελών, έπεθεώρησε και πάλιν τα τμήματα, υπό διαρκείς δέ έπευφημίας ύπέρ της Α.Μ. του Βασιλέως, τών Πριγκιπίσσης και τού “Αρχηγού της Κυβερνήσεως, άπεχώρησε του τόπου της τελετής.

“Ακολούθως ο κ. Πρόεδρος της Κυβερνήσεως άνέβηκε επί της εξέδρας, πρό της όποις παρήλθαν τα τμήματα της Ε.Ο.Ν. Κατά τήν άποχώρησιν του κ. Πρωθυπουργού οι έκδηλώσεις τών 70 χιλιάδων νέων φαλαγγιστών, φαλαγγιστριών, σκαπανέων και σκαπανισσών ύπήρξαν άνευ προηγουμένου. Ο “Αρχηγός, πρό τών τούτων έκδηλώσεων, καταρνούσας σκεπτικισμούς, προχώρησε πεζή μέχρι της λεωφόρου “Αλεξάνδρας, συνοδευόμενος υπό άλλων επίσημων, όπου και έπέθε το αυτοκίνητό του.

Μετάθε ές Θεσσαλονίκην ο διευθυντής της Πανεπιστημιακής Λέσχης κ. Λάμπρος, ίνα άρνησθώ και έκει τήν Πανεπιστημιακήν Λέσχην.

“Εξαιρετική παραστάσις καταβλήθη, όπως οι άναγνώσται άς άποροι, κατά τας έορτάς, τούχων έξαιρετικής περιθάλψεως. “Η υπό της Κυβερνήσεως χαραζέμενη πολιτική εις το ζήτημα τούτο, επεκροτείται πνευματικώς άς και ή λαϊκή άποψη, όσα υπ' εύπτης μέριμναι, δια τούς ήσφαλισμένους εις τα ταμεία “Ασφαλείας.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΓΟΝΕΙΣ

“Επικειμένον τών έορτών, πολλοί γονείς που έχουν τα μέσα θα κάμουν δώρα στα παιδιά των. “Εχω και εγώ να τούς κάμω μίαν παράκλησιν. “Εφ' όσον τα παιδιά των είναι γραμμένα εις τήν “Εθνικήν Νεολαίαν, να τούς κάμουν ως δώρον Πρωτοχρονιάτικόν μίαν στολήν νεολαίας. “Εται εύκολύνουν και τα παιδιά των και τήν “Οργάνωσιν.”

“Ο Πρόεδρος της Κυβερνήσεως: Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

“Ο Α. Β. Υ. ο Διαδόχος Παύλος, τήν παρελθούσαν Τετάρτην, έώρτασε τήν επέτειον τών τριάντα και έπτά χρόνων του. “Η σήμερίς αλοκλήρου τού “Εθνους στρέφεται προς τόν μέλλοντα Βασιλέα τών “Ελλήνων και ύπερόχον βασιλέα της “Ελληνικής Δυναστείας, και περιβάλλει Αυτόν, με τας θερμότερας τών εύχών, δι' ένα “Ελληνικόν μέλλον, πλήρες εύτυχίας.

“Ο κ. Πρόεδρος της Κυβερνήσεως έπισκέψθη τήν Τρίτην και έπεθεώρησε τά επί της πλατείας Συντάγματος, γραφεία της Ε.Ο.Ν.

Κατόπιν της έκδήσεως του κ. “Αρχηγού της Κυβερνήσεως, της δημοσιευμένης εις τήν ασπίδα τού τίν, άρχισαν οι προσφοραί ύπέρ της στολής της Νεολαίας.

“Ο Τούρκος στρατηγός κ. Θεόδωρος Τακμάκ, άναχωρών εκ τού ελληνικού έδάφους, απέστειλε πλοίο τόν “Αρχηγόν τού Γενικού “Επιτελείου, στρατηγόν Παπάγον, έμπειρον πτελεργάμην δια τήν άσφαλήν ύποδοχήν και θερμήν φιλοέναν, ής έπεφυλόκεν αυτό κατά τήν άδίκειαν της παραμονής του έν “Ελλάδι, έπει ως γνωστόν, άντεπροσέφυγε τήν Τουρκίαν, εις τήν έν “Αθήναις διακρίσκει τών έπιτελών.

“Η “Ερρα Σύνοδος συνεδέσθη εις συνεδρίσιν, ύπέδειξε διά ψήφων 11—έναντι 4 τόν “Αντιπρόεδμό τών Δράμας και 4 τόν “Αντιπρόεδμό τών “Αρκεσιόπων “Αθηνών, τόν “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας κ. Χρύσανθον, “Ο κ. Πρωθυπουργόν, ως ύπουργόν της Παιδείας άνήντασε το άποτέλεσμα τηλεγραφικώς εις τήν Α.Μ. τών Βασιλέων, “Η Α.Μ. τηλεγραφικώς έπεκράτησε τόν διορισμόν του ύποδεικνύοντος παμψηφεί υπό της “Ερρας Συνόδου “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας, ως “Αρκεσιόκοπον, έπισημοποίησε δέ το σκεπτικόν διάταγμα της Α.Μ. τών “Αρκεσιόπων “Αθηνών, τόν “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας κ. Χρύσανθον, ως ύπουργόν της Παιδείας άνήντασε το άποτέλεσμα τηλεγραφικώς εις τήν Α.Μ. τών Βασιλέων, “Η Α.Μ. τηλεγραφικώς έπεκράτησε τόν διορισμόν του ύποδεικνύοντος παμψηφεί υπό της “Ερρας Συνόδου “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας, ως “Αρκεσιόκοπον, έπισημοποίησε δέ το σκεπτικόν διάταγμα της Α.Μ. τών “Αρκεσιόπων “Αθηνών, τόν “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας κ. Χρύσανθον, ως ύπουργόν της Παιδείας άνήντασε το άποτέλεσμα τηλεγραφικώς εις τήν Α.Μ. τών Βασιλέων, “Η Α.Μ. τηλεγραφικώς έπεκράτησε τόν διορισμόν του ύποδεικνύοντος παμψηφεί υπό της “Ερρας Συνόδου “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας, ως “Αρκεσιόκοπον, έπισημοποίησε δέ το σκεπτικόν διάταγμα της Α.Μ. τών “Αρκεσιόπων “Αθηνών, τόν “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας κ. Χρύσανθον, ως ύπουργόν της Παιδείας άνήντασε το άποτέλεσμα τηλεγραφικώς εις τήν Α.Μ. τών Βασιλέων, “Η Α.Μ. τηλεγραφικώς έπεκράτησε τόν διορισμόν του ύποδεικνύοντος παμψηφεί υπό της “Ερρας Συνόδου “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας, ως “Αρκεσιόκοπον, έπισημοποίησε δέ το σκεπτικόν διάταγμα της Α.Μ. τών “Αρκεσιόπων “Αθηνών, τόν “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας κ. Χρύσανθον, ως ύπουργόν της Παιδείας άνήντασε το άποτέλεσμα τηλεγραφικώς εις τήν Α.Μ. τών Βασιλέων, “Η Α.Μ. τηλεγραφικώς έπεκράτησε τόν διορισμόν του ύποδεικνύοντος παμψηφεί υπό της “Ερρας Συνόδου “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας, ως “Αρκεσιόκοπον, έπισημοποίησε δέ το σκεπτικόν διάταγμα της Α.Μ. τών “Αρκεσιόπων “Αθηνών, τόν “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας κ. Χρύσανθον, ως ύπουργόν της Παιδείας άνήντασε το άποτέλεσμα τηλεγραφικώς εις τήν Α.Μ. τών Βασιλέων, “Η Α.Μ. τηλεγραφικώς έπεκράτησε τόν διορισμόν του ύποδεικνύοντος παμψηφεί υπό της “Ερρας Συνόδου “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας, ως “Αρκεσιόκοπον, έπισημοποίησε δέ το σκεπτικόν διάταγμα της Α.Μ. τών “Αρκεσιόπων “Αθηνών, τόν “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας κ. Χρύσανθον, ως ύπουργόν της Παιδείας άνήντασε το άποτέλεσμα τηλεγραφικώς εις τήν Α.Μ. τών Βασιλέων, “Η Α.Μ. τηλεγραφικώς έπεκράτησε τόν διορισμόν του ύποδεικνύοντος παμψηφεί υπό της “Ερρας Συνόδου “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας, ως “Αρκεσιόκοπον, έπισημοποίησε δέ το σκεπτικόν διάταγμα της Α.Μ. τών “Αρκεσιόπων “Αθηνών, τόν “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας κ. Χρύσανθον, ως ύπουργόν της Παιδείας άνήντασε το άποτέλεσμα τηλεγραφικώς εις τήν Α.Μ. τών Βασιλέων, “Η Α.Μ. τηλεγραφικώς έπεκράτησε τόν διορισμόν του ύποδεικνύοντος παμψηφεί υπό της “Ερρας Συνόδου “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας, ως “Αρκεσιόκοπον, έπισημοποίησε δέ το σκεπτικόν διάταγμα της Α.Μ. τών “Αρκεσιόπων “Αθηνών, τόν “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας κ. Χρύσανθον, ως ύπουργόν της Παιδείας άνήντασε το άποτέλεσμα τηλεγραφικώς εις τήν Α.Μ. τών Βασιλέων, “Η Α.Μ. τηλεγραφικώς έπεκράτησε τόν διορισμόν του ύποδεικνύοντος παμψηφεί υπό της “Ερρας Συνόδου “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας, ως “Αρκεσιόκοπον, έπισημοποίησε δέ το σκεπτικόν διάταγμα της Α.Μ. τών “Αρκεσιόπων “Αθηνών, τόν “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας κ. Χρύσανθον, ως ύπουργόν της Παιδείας άνήντασε το άποτέλεσμα τηλεγραφικώς εις τήν Α.Μ. τών Βασιλέων, “Η Α.Μ. τηλεγραφικώς έπεκράτησε τόν διορισμόν του ύποδεικνύοντος παμψηφεί υπό της “Ερρας Συνόδου “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας, ως “Αρκεσιόκοπον, έπισημοποίησε δέ το σκεπτικόν διάταγμα της Α.Μ. τών “Αρκεσιόπων “Αθηνών, τόν “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας κ. Χρύσανθον, ως ύπουργόν της Παιδείας άνήντασε το άποτέλεσμα τηλεγραφικώς εις τήν Α.Μ. τών Βασιλέων, “Η Α.Μ. τηλεγραφικώς έπεκράτησε τόν διορισμόν του ύποδεικνύοντος παμψηφεί υπό της “Ερρας Συνόδου “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας, ως “Αρκεσιόκοπον, έπισημοποίησε δέ το σκεπτικόν διάταγμα της Α.Μ. τών “Αρκεσιόπων “Αθηνών, τόν “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας κ. Χρύσανθον, ως ύπουργόν της Παιδείας άνήντασε το άποτέλεσμα τηλεγραφικώς εις τήν Α.Μ. τών Βασιλέων, “Η Α.Μ. τηλεγραφικώς έπεκράτησε τόν διορισμόν του ύποδεικνύοντος παμψηφεί υπό της “Ερρας Συνόδου “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας, ως “Αρκεσιόκοπον, έπισημοποίησε δέ το σκεπτικόν διάταγμα της Α.Μ. τών “Αρκεσιόπων “Αθηνών, τόν “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας κ. Χρύσανθον, ως ύπουργόν της Παιδείας άνήντασε το άποτέλεσμα τηλεγραφικώς εις τήν Α.Μ. τών Βασιλέων, “Η Α.Μ. τηλεγραφικώς έπεκράτησε τόν διορισμόν του ύποδεικνύοντος παμψηφεί υπό της “Ερρας Συνόδου “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας, ως “Αρκεσιόκοπον, έπισημοποίησε δέ το σκεπτικόν διάταγμα της Α.Μ. τών “Αρκεσιόπων “Αθηνών, τόν “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας κ. Χρύσανθον, ως ύπουργόν της Παιδείας άνήντασε το άποτέλεσμα τηλεγραφικώς εις τήν Α.Μ. τών Βασιλέων, “Η Α.Μ. τηλεγραφικώς έπεκράτησε τόν διορισμόν του ύποδεικνύοντος παμψηφεί υπό της “Ερρας Συνόδου “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας, ως “Αρκεσιόκοπον, έπισημοποίησε δέ το σκεπτικόν διάταγμα της Α.Μ. τών “Αρκεσιόπων “Αθηνών, τόν “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας κ. Χρύσανθον, ως ύπουργόν της Παιδείας άνήντασε το άποτέλεσμα τηλεγραφικώς εις τήν Α.Μ. τών Βασιλέων, “Η Α.Μ. τηλεγραφικώς έπεκράτησε τόν διορισμόν του ύποδεικνύοντος παμψηφεί υπό της “Ερρας Συνόδου “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας, ως “Αρκεσιόκοπον, έπισημοποίησε δέ το σκεπτικόν διάταγμα της Α.Μ. τών “Αρκεσιόπων “Αθηνών, τόν “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας κ. Χρύσανθον, ως ύπουργόν της Παιδείας άνήντασε το άποτέλεσμα τηλεγραφικώς εις τήν Α.Μ. τών Βασιλέων, “Η Α.Μ. τηλεγραφικώς έπεκράτησε τόν διορισμόν του ύποδεικνύοντος παμψηφεί υπό της “Ερρας Συνόδου “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας, ως “Αρκεσιόκοπον, έπισημοποίησε δέ το σκεπτικόν διάταγμα της Α.Μ. τών “Αρκεσιόπων “Αθηνών, τόν “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας κ. Χρύσανθον, ως ύπουργόν της Παιδείας άνήντασε το άποτέλεσμα τηλεγραφικώς εις τήν Α.Μ. τών Βασιλέων, “Η Α.Μ. τηλεγραφικώς έπεκράτησε τόν διορισμόν του ύποδεικνύοντος παμψηφεί υπό της “Ερρας Συνόδου “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας, ως “Αρκεσιόκοπον, έπισημοποίησε δέ το σκεπτικόν διάταγμα της Α.Μ. τών “Αρκεσιόπων “Αθηνών, τόν “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας κ. Χρύσανθον, ως ύπουργόν της Παιδείας άνήντασε το άποτέλεσμα τηλεγραφικώς εις τήν Α.Μ. τών Βασιλέων, “Η Α.Μ. τηλεγραφικώς έπεκράτησε τόν διορισμόν του ύποδεικνύοντος παμψηφεί υπό της “Ερρας Συνόδου “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας, ως “Αρκεσιόκοπον, έπισημοποίησε δέ το σκεπτικόν διάταγμα της Α.Μ. τών “Αρκεσιόπων “Αθηνών, τόν “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας κ. Χρύσανθον, ως ύπουργόν της Παιδείας άνήντασε το άποτέλεσμα τηλεγραφικώς εις τήν Α.Μ. τών Βασιλέων, “Η Α.Μ. τηλεγραφικώς έπεκράτησε τόν διορισμόν του ύποδεικνύοντος παμψηφεί υπό της “Ερρας Συνόδου “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας, ως “Αρκεσιόκοπον, έπισημοποίησε δέ το σκεπτικόν διάταγμα της Α.Μ. τών “Αρκεσιόπων “Αθηνών, τόν “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας κ. Χρύσανθον, ως ύπουργόν της Παιδείας άνήντασε το άποτέλεσμα τηλεγραφικώς εις τήν Α.Μ. τών Βασιλέων, “Η Α.Μ. τηλεγραφικώς έπεκράτησε τόν διορισμόν του ύποδεικνύοντος παμψηφεί υπό της “Ερρας Συνόδου “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας, ως “Αρκεσιόκοπον, έπισημοποίησε δέ το σκεπτικόν διάταγμα της Α.Μ. τών “Αρκεσιόπων “Αθηνών, τόν “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας κ. Χρύσανθον, ως ύπουργόν της Παιδείας άνήντασε το άποτέλεσμα τηλεγραφικώς εις τήν Α.Μ. τών Βασιλέων, “Η Α.Μ. τηλεγραφικώς έπεκράτησε τόν διορισμόν του ύποδεικνύοντος παμψηφεί υπό της “Ερρας Συνόδου “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας, ως “Αρκεσιόκοπον, έπισημοποίησε δέ το σκεπτικόν διάταγμα της Α.Μ. τών “Αρκεσιόπων “Αθηνών, τόν “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας κ. Χρύσανθον, ως ύπουργόν της Παιδείας άνήντασε το άποτέλεσμα τηλεγραφικώς εις τήν Α.Μ. τών Βασιλέων, “Η Α.Μ. τηλεγραφικώς έπεκράτησε τόν διορισμόν του ύποδεικνύοντος παμψηφεί υπό της “Ερρας Συνόδου “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας, ως “Αρκεσιόκοπον, έπισημοποίησε δέ το σκεπτικόν διάταγμα της Α.Μ. τών “Αρκεσιόπων “Αθηνών, τόν “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας κ. Χρύσανθον, ως ύπουργόν της Παιδείας άνήντασε το άποτέλεσμα τηλεγραφικώς εις τήν Α.Μ. τών Βασιλέων, “Η Α.Μ. τηλεγραφικώς έπεκράτησε τόν διορισμόν του ύποδεικνύοντος παμψηφεί υπό της “Ερρας Συνόδου “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας, ως “Αρκεσιόκοπον, έπισημοποίησε δέ το σκεπτικόν διάταγμα της Α.Μ. τών “Αρκεσιόπων “Αθηνών, τόν “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας κ. Χρύσανθον, ως ύπουργόν της Παιδείας άνήντασε το άποτέλεσμα τηλεγραφικώς εις τήν Α.Μ. τών Βασιλέων, “Η Α.Μ. τηλεγραφικώς έπεκράτησε τόν διορισμόν του ύποδεικνύοντος παμψηφεί υπό της “Ερρας Συνόδου “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας, ως “Αρκεσιόκοπον, έπισημοποίησε δέ το σκεπτικόν διάταγμα της Α.Μ. τών “Αρκεσιόπων “Αθηνών, τόν “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας κ. Χρύσανθον, ως ύπουργόν της Παιδείας άνήντασε το άποτέλεσμα τηλεγραφικώς εις τήν Α.Μ. τών Βασιλέων, “Η Α.Μ. τηλεγραφικώς έπεκράτησε τόν διορισμόν του ύποδεικνύοντος παμψηφεί υπό της “Ερρας Συνόδου “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας, ως “Αρκεσιόκοπον, έπισημοποίησε δέ το σκεπτικόν διάταγμα της Α.Μ. τών “Αρκεσιόπων “Αθηνών, τόν “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας κ. Χρύσανθον, ως ύπουργόν της Παιδείας άνήντασε το άποτέλεσμα τηλεγραφικώς εις τήν Α.Μ. τών Βασιλέων, “Η Α.Μ. τηλεγραφικώς έπεκράτησε τόν διορισμόν του ύποδεικνύοντος παμψηφεί υπό της “Ερρας Συνόδου “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας, ως “Αρκεσιόκοπον, έπισημοποίησε δέ το σκεπτικόν διάταγμα της Α.Μ. τών “Αρκεσιόπων “Αθηνών, τόν “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας κ. Χρύσανθον, ως ύπουργόν της Παιδείας άνήντασε το άποτέλεσμα τηλεγραφικώς εις τήν Α.Μ. τών Βασιλέων, “Η Α.Μ. τηλεγραφικώς έπεκράτησε τόν διορισμόν του ύποδεικνύοντος παμψηφεί υπό της “Ερρας Συνόδου “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας, ως “Αρκεσιόκοπον, έπισημοποίησε δέ το σκεπτικόν διάταγμα της Α.Μ. τών “Αρκεσιόπων “Αθηνών, τόν “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας κ. Χρύσανθον, ως ύπουργόν της Παιδείας άνήντασε το άποτέλεσμα τηλεγραφικώς εις τήν Α.Μ. τών Βασιλέων, “Η Α.Μ. τηλεγραφικώς έπεκράτησε τόν διορισμόν του ύποδεικνύοντος παμψηφεί υπό της “Ερρας Συνόδου “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας, ως “Αρκεσιόκοπον, έπισημοποίησε δέ το σκεπτικόν διάταγμα της Α.Μ. τών “Αρκεσιόπων “Αθηνών, τόν “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας κ. Χρύσανθον, ως ύπουργόν της Παιδείας άνήντασε το άποτέλεσμα τηλεγραφικώς εις τήν Α.Μ. τών Βασιλέων, “Η Α.Μ. τηλεγραφικώς έπεκράτησε τόν διορισμόν του ύποδεικνύοντος παμψηφεί υπό της “Ερρας Συνόδου “Αντιπρόεδμόν Τραπεζούντας, ως “Αρκεσιόκοπον, έπισημοποίησε δέ το σκεπτικόν διάταγμα της

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Από το τελευταίο ταχυδρομείο

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΡΑΦΤΗ

Ένας από τους πιο ημισημένιους ράφτες της Στράντ, στο Λονδίνο παραθερίζοντας για λίγες μέρες σε ένα παραθαλάσσιο μέρος, συνάντησε στην πιάζα, ένα πρωί, έναν από τους πελάτες του.

— Καλημέρα! τούπε ο τελευταίος. Ο ράφτης υπάκουσε στον και ρετισμό ευγένεστα και τον προσήρασε.

— Στάσου δυο λεπτά τούπε τότε ο πελάτης του. Θέλω να σου δείξω αυτό το κουτούμι που φέρω. Ξέρεις δεν εφορμάζει τελείως καλά στο σώμα μου! Ο ράφτης ήταν άνθρωπος με έτοιμότητα πνεύματος. Τον πλησίασε, κοίταξε με προσοχή το κουτούμι που τούκε ράφει και βγάδοντας από την τσέπη του ένα κομμάτι κιμωλία είπε:

— Σταθείτε να σημάδωσω που θέλει διόρθωμα...

— Ο πελάτης, φυσικά, τόκοψε λάσπη.

ΤΙ ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ ΜΙΑ ΠΥΡΑΜΙΔΑ

Οι περιηγητές που επισκέπτονται την Αίγυπτον θαυμάζουν πρό παντός τις πυραμίδες. Και δεν έχουν δίκιο αφού είναι έργα κολοσσιαία, που αντιπροσωπεύουν την εργασία χιλιάδων ανθρώπων επί πολλά έτη.

Έκ πρώτης όψεως και λαμβανομένων υπόψη των μέσων που υπάρχουν σήμερα για την κατασκευή τέτοιων έργων, φαίνεται ότι η ανέγερση μιας πυραμίδας ύψους 150 μέτρων δεν είναι και πολύ σπουδαίο ούτε πρόκειται να στοιχίσει πάρα πολύ.

Ένας ιππότης έκοψε δέντρος απαιτούμενους ύψους και κατέβηκε από το δέντρο καταπληκτικά.

Διά την ανέγερση μιας πυραμίδας όπως η μεγάλη του Χέοψ και με τα σημερινά μέσα, απαιτείται εργασία εξ' ετών και ένα ποσό που ισοδυναμεί με δέκα περίπου δισεκατομμύρια δραχμών.

ΒΡΑΔΥ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Γαλινεμένη, ξάστερη, γαλάζια πέρα ως πέρα, κρουσταλλίνη από τον ήλιο ως τον εσπερινό (της), κ' είχε πλανέσει και τ' άχνό χρυσό φεγγάρι ή μέρα κι' άρνοταξίδευε άγρυπνο κι' αυτό στον ουρανό της.

Τώρα άποκάτω από τ' άστρον τα θεϊκά που λικνίσαν μαζώναν τα κοπάδια τους από τ' άλβανία οι σπίνες, του κάμπου τα μικρόπουλα σπινάσανε θάλασσες, τα στενωρύμια του χωριού κ' οι αϊλές τους με τις δρόνες.

Πληθός οι όλοχαρες φωνές κ' έσβησαν λίγο-λίγο κάποια τζιτζίκια μοναχά λαλούν και προς τ' άμπελια κάποιες κοπέλλες ξένισσες, γυρνώντας από τον κάμφο, (τρώγαν), κορπάδες ακόμα στην έρμια τα δροσερά τους γέλια.

Όι σαν άρχισαν γύρω μου για πάντα να νυχτώνει, δε θέλω τα ξερόφυλλα να τρεμοφεύρουν από τον δρόμο μου, κι' άπάνω μου οι άφρανεμένοι κλώνοι μ' ένα βραχνό παράνοιο να με καλονυχτίζουν.

Θέλω το βράδυ που θάβρω να μ' άγκαλιάσει νάνες, έρπνικό σαν τ' άγαθό, σαν τ' άγιο έσπουτο βράδυ, πως πέφτ' η νύχτα τα τρελλά τζιτζίκια να ξεχνάνε και να μου λένε για τ' όψ και μέσα στο σκοτάδι.

Θέλω οι θαμπές μου οι θύμνες στο βάθος να περνούν, σαν τις κοπέλλες του χωριού κ' έκείνες νάχω γύρω, στη γρήνη έλθα μας να γροικώ σκυφτός ν' αχολογούν (γούνε), τα γέλια τους από της ζωής μακρὰ το πανηγύρι...

ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Από το τελευταίο ταχυδρομείο

— Στην έκθεση του Άγιου Λουδοβίκου, στην Αμερική, πρόκειται να κατασκευαστεί το μεγαλύτερο ρολόι του κόσμου.

Τόσο πελώριο θα είναι, ώστε στο εσωτερικό του θα υπάρξει ένα...εστιασμένο και ο κόσμος θα γευματίζει και θα σνακάρει ανάμεσα στα μηχανήματα!

Η διάμετρος αυτού του γιγαντιαίου ρολογιού θα είναι περίπου 25 μέτρα και το ύψος του θα φθάσει τα 12. Η μεγαλύτερη ρόδα του θα ζυγίζει έναν τόνο!

— Κάποιος Λάδεκ Σόρτ στη Νέα Υόρκη, έπεσε θύμα αυτοκινητιστικού δυστυχήματος κι' από τότε στέρεψαν τα μάτια του και δεν διακρίνει.

Τώρα υπέβαλε μήνυση για το πόνο του.

— Ένας μπασέρ στην πόλη Όουάσι της Ουάσκινγκτον έριψε τον έαυτο του νύχτα—άουτ!

Θέλοντας να δώσει μια δυνατή γροιά στον αντίπαλό του, κατάφερε να γρονθοκοπήσει μόνον τον...άερα. Έκασε την Ισσορπία του, έπεσε κάτω, και δεν σηκώθηκε παρά μόνον όταν ο δικαστής, είχε σημάνει την λήξη του αγώνος.

— Τριακόσιες βελόνες τοποθετήθηκαν στα μάτια του μίστερ Η. Ούατσον, στοιχείο απαραίτητο για να επιτύχει μια έγκληση ή όποια του χάρισε το φως έπειτα από 27 χρόνια που είχε να δει!

— Οι φάρμακοι στο Μπράιτον της Αγγλίας συνεχίζουν μια παλιά παράδοση, τοποθετώντας ένα φάρμακο στους φελούς των δικτύων τους, πιστεύοντας έτσι ότι θα έλκονται στον ένοχο οργανισμό.

— Ένα πτερυγόμοιο ελκτήριο, που έστάλη στον Πρόεδρο Ρούσβελτ, στην επέτειο των γενεθλίων του από την Αλμπανία περιέχει 138.000 λέξεις κι' άποψι να παραδοθεί στον ένοχο οργανισμό.

Το μεγαλύτερο χρονικό διάστημα που είχε να βρέξει ήταν έπτα χρόνια.

— Η άνομβρία αυτή παρετήρηθη στην έπαρχια Πέιτα, στο Περσικό.

ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΙΔΗ ΤΩΝ ΦΙΛΙΩΝ

Τα παιδάκια

Οί νέοι

Οί γάμοι

Οί γονείς

δενονται με συντηρούνται φίλοι των παιδιών τους...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

Κάθε συναισθημά μας έχει διπλή έκφραση. Την εσωτερική, η οποία πλημμυρίζει το ψυχικό μας εινε και την αματική. Από τ' άστρον τα θεϊκά που λικνίσαν μαζώναν τα κοπάδια τους από τ' άλβανία οι σπίνες, του κάμπου τα μικρόπουλα σπινάσανε θάλασσες, τα στενωρύμια του χωριού κ' οι αϊλές τους με τις δρόνες.

Τζέμης έδωσαν πρωτεύουσας σημαίες στις αματικές λειτουργίες και εις το τέλος κατ' άπολυτον ύψιστον τρόπον υπεστήριξαν ότι π. κ. η κατ' έξοχον είναι μια αματική έκφραση της ψυχής αλλά το συναισθημα είναι των οργανικών μεταβολών, οι όποιες αποτελούν και προκαλούν το συναισθημα.

Η νεότερη ψυχολογία δεν εκδιδούται άπολυτως όπέρ της θεωρίας αυτής χωρίς να έκφερει και ρητές αντίθετον ταύτην. Πιστοποιεί μόνον ότι μεταξύ των κεντρικών ένεργειών εντός του έγκεφάλου και των λειτουργιών του όλου οργανισμού μας, υφίσταται πολύ-

πλοκός και στενωπάτη έπαση και συνεργασία, ότι ο χημικός του αίματος και η λειτουργία του νευρικού συστήματος συμβάλλουν τόσο πολύ και τόσο ένεργως εις την δημιουργίαν των συναισθημάτων μας όστε εινε έσφαλμένο να έκφραση άπολυτον γνώμη όπέρ της μίας ή της άλλης θεωρίας. Ίδιαίτερη όλως ρόλον παίζει π. κ. η έκκρισις του έπινεφριδίου, η άδρεναλίνη. Ός πραγματικό θαύμα της φύσεως μας παρουσιάζεται η αυτόματη ένεργεια του οργανισμού μας. Όταν π. κ., όλος αλβινιδας, εύρεθουμε εις κατάστασιν κινδύνου πρό άποτύμου έπιθέσεως ά- μέσως από κάπου αντίκει εις τον

κατάστασιν την όποιαν πρόκειται ν' αντιμετώπιση. Η έπιστημη εινε σήμερα εις θέσιν να προβεί εις σχετική περιποίηση. Ήτάρκουν ένεσείς άδρεναλίνες, όπες διαφέρουν έλαττωσάκις από τας άδρεναλίνες κακίας. Διότι ο κάλκας του έγκεφάλου από το θείο, έλθε ρευστό της άγάπης. Έχουμε, στην ζωή μας, αυτό το μοναδικό άνθος. Και πως φερνομάστε άπεναντί του; Άδρεναλίνη... Ο άνθρωπος γος το άνατέμνει στο έπιστημονικό του εργαστήριο. Και μάς λέγει:

— Το φίλ εινε ύπολεμμα της άνθρωπογενίας...

— Ό άδελφική έπιστημονική άνταρσία...

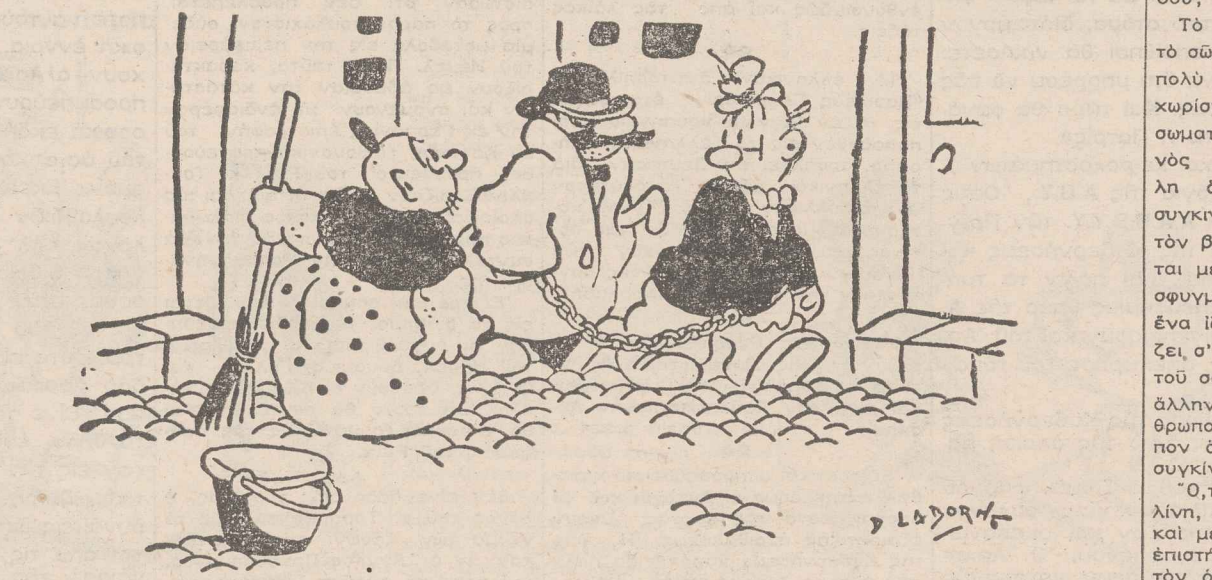
— Ό μικροβιολόγος το καταδ- κάζει:

— Το φίλ, μάς λέγει, εινε φορευσ μικροβίος.

Και σεις, κύριε μικροβιολόγε, είσθε φορευσ φρικτών αντίληψεων, οι όποιες έχουν την μωριά άνθρωπικών φαρμάκων...

— Γιατί να μ' άποδοίμε να μένουμε μ' άριστους άδελφους στιγμές της ζωής μας, άνθρωποι άπλοκοι και άπονήρευτοι; Χωρίς έπιστημονικὴν περιέργειαν. Χωρίς άνατομικὴν και έρευνητικὴν διάθεσιν... Θα εί- μασταν πιδ εύτυχεις.

Ρίξτε μια άδίκριτη ματιά στους δύο έρωτευμένους, εκεί, ο' αυτήν την γωνία του βραδυ-

ΑΤΥΧΗΣ ΔΙΑΦΕΥΣΙΣ

— Στο τιμήμα σε πάνε παι... κροκωμένε; — Ά, μπά! Παιζόμε, ε' τοι για σκαλαμάρα, τ' αλογάκια.

10 ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΥΓΙΕΙΝΗ

“Ένα τονωτικό που διαπρέι τη σιλουέττα σας”

“Ένα τονωτικό καφέ ανάμικτο με τον κρόκο ενός αγγού καλα χτυπημένων είναι το καλλίτερον δυναμωτικό αλλά, συνάμα, και ορεκτικό. Τούτο συνιστάται ιδιαίτερα υπό των Ιατρών εις τους άσθενείς εκείνους οι οποίοι έχουν εξητλημένον τον στομάχον και εξουδετερώνουν με αυτό τελείως την επιθυμίαν του να φάγουν άλλα επιδόσθια είδη.

“Υστερα από μίαν μεγάλην κόπωση και πρό πάντων όταν θέλει κανείς να κρατηθή χωρίς να φάγη γερά, το κίτρινο του αγγού ανάμικτο σε ένα τονωτικό καφέ είναι μοναδικόν ρόφημα και τονωτικόν τανόν διά τας δυνάμεις σας. “Ιδιαίτερος, όμως, είναι υπερβολικά συντελεστικόν δι’ εκείνους τας γυναίκας που θέλουν να δυναμώσουν και ταυτοχρόνως, να διατηρήσουν τας γραμμάς και την σιλουέττα των χωρίς να παχύνουν.

“Ετοιμάστε, λοιπόν, καλόν καφέ μισρό κατά τον συνήθη τρόπον, πάρτε ένα αγγύ πολύ φρεσκο και ξεχωριστά τον κρόκο του από το άσπράδι. “Εψέσον δε σ’ αυτόν με μικρές κουταλιές του ο καφές είνε ακόμη ζεστός μεταφέρετε το χτυπημένο αγγύ μέσα γλυκού εις τρόπον ώστε να μη ψηθί το αγγύ από την θερμότητα του ροφήματος. Και αφού το ανακατώσετε καλά δάλετε την ανάλογη ζάχαρη και ροφησάτε το κατά μικράς δόσεις. Κατά τον ίδιο τρόπο μπορείτε να ρίξετε προπυωμένους την ζάχαρη μέσα στο αγγύ όποτε και φυσικώτερον καλλίτερα κατά το κτύπημα.

“Εν τούτοις, το δυναμωτικόν αυτό φάρμακον (διότι πραγματικά το μίγμα αυτό είνε θεραπευτικόν φάρμακον) μόνι το δίνετε ποτέ βράδυ ή νύκτα εις τόν άσθενή σας, διότι θα τόν έμποδίσω ανιμαντικής, να κοιμηθί.

“Αντιθέτως, όμως, εάν πρόκειται να κάμτε μίαν εργασία και να το διάστημα της νυκτός και είνε ανάγκη να τονώσετε τας δυνάμεις σας, πάρτε το μίγμα αυτό το ποτήρι με χτυπημένον κρόκον αγγού και θα εκπλαγείτε από την άνωθεν εξαιρετικήν τόνωσην που θα αισθανήτε εις τας δυνάμεις σας και από την πνευματικήν διαύγειάν σας.

Το πρωινό σας ρόφημα

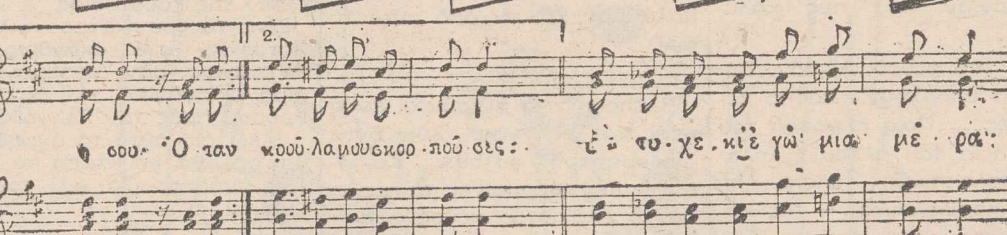
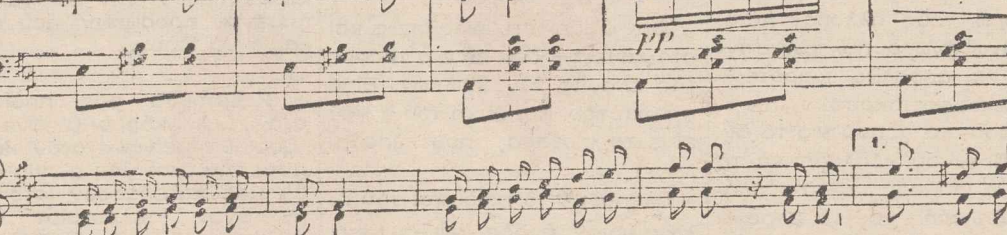
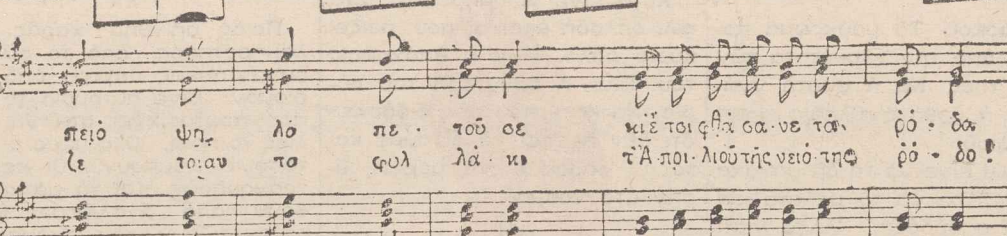
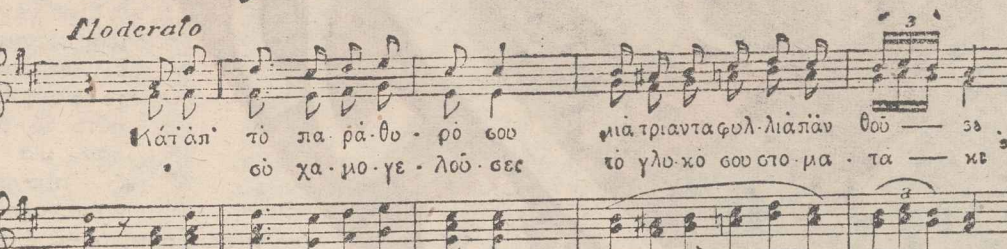
Θαίνεται ότι ο καφές ανάμικτος με γάλα για πρωινό σας ρόφημα δάππει την καρδιά και το στομάχον. Το άπιστευτον αυτό γεγονός άποδεικνύουν τελευταίως δύο μόνον διάφορα έπιστημονικά συγκροτήματα αλλά και μικρά οειρά εμπειριών περί της υγιεινής διαίτης.

Μάλιστα, ο καφές με γάλα είνε κατ’ έξοχην ελαθερός εις τους αδυνάτους και τους νευρικούς, πρό πάντων δε εις τας γυναίκας. “Η σοκολάτα δεν είνε ελιγότερον επιδόσθιον διότι ο επιπύκτων δεσμός του είνε κατ’ υπερβολήν θερμαντική και ότι προκαλεί δυσπεψίας.

Αι γυναίκες θα είνε πολύ προτιμώτερον, άντι παντός άλλου, να ροφούν κάθε πρωί ένα πιάτο σουπια. Βεβαίως, αυτό δεν είνε καθόλου ικανοποιητικόν αλλά είνε άπειρώς υγιεινότερον.

ΑΓΚΥΛΩΘΗΚΕ Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

ΣΕΡΕΝΑΤΑ Στόν κύριον Μουσική Κ. Βλαχοπούλου Περράτην Κροκόδειλον Τάκην Μαρίνου

ΕΡΩΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

Πού μπορεί να φθάση ή παραφορά της ζήλειας

Πού μπορεί να φθάση ένας παρσφρος γεροντικός έρωας; Κανείς δεν μπορεί να το πρ ποτέ.

Μπορεί στην αυτοθυσία, μπορεί και στο έγκλημα.

Να δυο αντίθετα τέτοια γεγονότα. Συνελήφθη κατ’ αυτός στο Παρίσι ή κ. “Υδώνη “Αζι, μία άρκετά νόστιμη σαραντάρα γυναικα, καταρρομένη ότι έφάνεσε την 15επτά και ώραιότατη θυγατέρα της Σιμόνη, επειδή την ήγαπασε ά ερωσής της. “Η άπιστευτος αυτή υπόθεσις έχει ως εξής:

“Η “Υδώνη “Αζι, χήρα από πενταετίας και πλουσιωτάτη είχε πάρει Ζιγκολά ένα 28 ετών νέο ήραίο και κομψότατο όνοματι Ζερου. “Ο Ζερου, όμως, όταν είδε την όμορφη Σιμόνη “Ζερελλάθηκε και τήφωσε μαζί της. “Η νέα άντα πεκρίθη στο αίσθημά του και ήταν ευτυχισμένη. “Επειδή όμως “ουδέν κρυπτόν ά μη φανερόν γεννιόταν μίαν ημέραν ή κ. “Αζι κατέλαβε το ευτυχισμένον ζεύγος, έξ άπρόσπου ν’ ανταλλάσσει φίλημά τα, και έξω φρενών από τη ζήλοτυπία την νύκτα εκόκτωσε την κόρη της.

“Αντιθέτως ή κ. Μαρι Μπισού, άντιληθούσα ότι ο γαμβρός της Κάμυλλος Μπερ έτοιμ έρωτευμένος τρελλά μαζί της και παρημέλει την 25επτά κόρην της άτις είχε παρομοιωμένη, συνειρία αυτοκινητιστικού δυστυχήματος έπισυμβάντος πρό έτους, διά να κορτήρη την 41 ετών αλλά άρκετά όμορφη πεθερά του, έσπευσε να κλεισθή εις μοναστήριον διά να μη γίνει έμπασιον εις την κόρην της, μολονότι ήτο και αυτή έρωτευμένη με τον γαμβρόν της.

Πιστεύω, έλεγε ή θύρα μου να πείσι και τον καλόν μου Κάμυλλον να θυσιάζει και αυτός τους πόθους του χάριν της αγαπής μας Μαργαρίτας.

Μικρά — μικρά

Τό λιμεναρχείον του Λονδίνου συντηρεί έπισήμως σαράντα γατούς διά την καταδίωξιν των ποντικών. Είς τα τακτικά έξοδα αναγράφονται τρεις λίρες την έβδομα διά διά την συντηρήσιν των γάτων αυτών που φρουρούν όλες τας άποβάδας του λιμένος από τας επικίνδυνα τρωκτικά.

“Υπάρχουν έπτά χιλιάδες ποικιλαι ρόδων. Από αυτά όμως μόνον τριάντα ποικιλίαι είνε άρκετα καλά. Και από τα τελευταία αυτά μόνον τρεις χρησιμοποιούνται διά την εξαγωγήν της εσέντοας.

“Η ήπειρος εις την όποιαν ζουν άι περισσότεροι καμήλες — δεν είνε ή “Αφρική, όπως νομίζεσαι, αλλά ή “Ασία, πρό παντός δε εις την “Αρβίαν, την Κίναν και την Σιθίρίαν. “Επίσης και εις την Αυστραλίαν εύρίσκονται περίπου έξη χιλιάδες καμήλες.

“Ο στρατός της “Ανδόρας άποτέτα από έξη άνδρας και έναν άρχηγόν. Οφоруν σπολήν από βελούδο σκοτεινού χρώματος.

Κάτω από το παρόθύρό σου μιά τριανταφυλλά που άνοδους το κλωνία της κάθε μέρα κ’ έλοι πιο φιλά πετούσε κ’ έτοι φθάσανε τα ρόδα και χαϊδεύαν τη μορφή σου σαν να βέλαν να πάρουν ευωδιά από την πνοή σου.

“Όταν ού χαμογελούσες το γλυκό σου στοματάκι βιάσαν άλικο του “Αρπία έμοιζες τριανταφυλλάκι του “Αρπιδού της νύχτης ρόδο μέσα στ’ άλλα ρόδα άνθούσες κ’ ευωδιά και καί χάρη σου μικρούλα μου σκορπούσες.

Και νέα όπως λεπτομερειακά, έζεταζε τό κάθε τι που άποτελεί ένα μέρος το άρμονικού της συνόλου, τας χέρια της τρέμμενα σταματούν

“Έτυχε κι’ εγώ μιά μέρα να σ’ ιδώ στο πέρασμά μου βέλπου να σε μιρσίω κι’ άγκυλωθηκε ή καρδιά μου.

ΕΝΑ ΑΠΡΟΟΠΤΟ ΓΑΜΛΙΟ ΔΩΡΟ

ΔΙΣΩΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΝΙΝΟ ΡΟΜΑΝΟ

Στό τέχνις : στιγμή άναπαύσεως μεταξύ μίας παρτίδας και της άλλης.

Νέοι και δεσποινίδες, με τις ρακέτες στα γόνατα, συζητούν. Στόν όμιλο του Λεονάρδου Σαφιρόντόν, ή συζητήσις παίρνει τον τόνο φιλοεικίας.

—“Οχι, εγώ δεν είμαι κατά του γάμου. Κάθε άλλο μάλλον! Τόν θεωρώ μάλλον ως τό Τάλληλάτερον μέσον γιά ν’ άποκτήσι κανείς την γαλήνην. “Εκείνην του πνεύματος και των αισθήσεων πρός την όποιαν τείνει ή άνθρωπότης με όλες τις δυνάμεις της.

—“Τότε λοιπόν, γιάτι δεν παντρεύεσαι ;

—“Γιάτι τό ίδια ! Μά γιάτι δεν μπορείτε να με καταλάβετε ;

—“Ξε καταλάβετε μάλιστα πολύ καλά : είσαι λιγάκι τοιμημένος. Αυτό είνε...

—“Βέβαια ! Και οείς είσαστε όλοι γνωστικοί. “Εγώ λοιπόν θά παντρευτώ μόνον όταν θά είδα ήδωθή γυναίκα.

—“Μία όμορφη άδελφή, δηλαδή, άναίθετη, πού να την μορφώσις αγά-αγά. Μία πνευματικής άνάπληρη ! “Άκουσε άγαπή μου, άρχίζω ν’ άμψάθω αν είσαι άπολύτως καλά.

—“Ζήτημα άντιληθώς. Μερικοί γιά να παντρευτούν, άπατούν γιά γυναίκα πού να κοκκινίξη γιά πρώτη φορά, βέλουν τό πρώτο φιλά και καμιά φορά τό δεύτερον. Βάζουν στο θερμοκήπιο και καλλιεργούν ένα λουλούδι και δεν γνωρίζουν τί άναπτύσσεται πάρα, τί άντιβρώσεις δε παρουνόση, τί διακολλήσεις θ’ άναπτύξη υπό την επίδρασιν του μεγάλου εκείνου τροφοδότη, του έρωτος.

“Εγώ όμως θέλω τόν έρωτα εκείνον πού δεν κοκκινίζει στο πρώτο χόδι, αλλά ζέρει και μετράει την ελκίρνευσά του. “Η εδωδής γυναίκα γιά μένα, μπορεί να είνε μιά έδωκίμασε μιά μεγάλην έρωτικήν άπογοήτευσην και τώρα μένει άπαθής σ’ αυτό το αίσθημα, άδιόφορη σε όλες τις έκδηλώσεις της καρδιάς. “Ακρίβως όπως είπες εσύ, Μιχάλη, πρό όλίγου : μάν άνάπηρη του πνεύματος, την όποιαν να μορφώσι με πάθος και άπερίσπιν φροντίδα, μιά πνευματική ζωή νεκρή πού πρέπει να την άναστήσει. Μά νύχτα σκοτεινή, πού θά την μετατρέψει πρός μιά ταπεινή και άβυσσά χαράς, κ’ έπειτα σε μιά θραυστική, ήλιόλουστη, κατά γάλαν μέρα.

“Αυτός είνε γιά μένα ο τέλειος γάμος, ο ποίό στέρεος δε

“Η Βέρθα έπρεπε τό εργόχειρό, πού έπλεκε — ένα κακόλ μοντέρνο γιά τόν άγαπημένο της — και πήγε ως τόν καθρέφτη της κάμαρας της. “Στάθηκε μπρός σ’ αυτόν, ή κορμοστασία της διαγράφκε άγαλλιάταιν στο καθύριον κροστούλου, μά το χαμόγελό της, μ’ όλη αυτή τη διαπίστωση, πως τας χρόνια δεν είχαν άλλοιώσει την πασιτόκτητα του κορμιού της, δεν έπαψε ναίνε μεγαλοχολικό.

Τα μάτια της δεν εξέτασαν σήμερον άν άνάγει, άν τις μελαγχολικές, γίνεται τώρα μελαγχολικότερο. “Ενας σφαιρικός άστρος τρέκλες πού “άπομένει τους χέρια χάνετα σήμερον στο χείμαρρο του χρόνου, μά πού αύριο, σε λίγο, ά δείξη καθαρό, ζωηρότατο, της λέει άμειλικτα πως ή νύχτι έχει περάσει, πως τό φθινόπωρο διαδέχεται ή πικρή χειμώνα.

—“Α, όχι, όχι τρέλλες πιά, φιλορίζε τώρα ή Βέρθα.

“Ενας διακριτικός κτύπος στην πόρτα την άποσά άπ’ τους θλιβερούς λογισμούς της.

—“Εμπρός, φιλορίζε έλασρό.

—“Ο κύριος “Εγκεμπερ Βέρθα, σε περιμένει στο σαλόνάκι, φιλορίζε μιά νεανική φυή, πού γεμίζει με τη δροσιά της την κάμαρα από φαιδρότητα.

—“Α, είσαι σό, Γετρούδη; Καλό παιδί μου, πού τού πως έπρεπε πλάνεαν κράτος του συντηριά σε

αίμα, χωρίς άπρόσποτα, αφού ή ή γυναίκα, μαζί με την άγάπη της, σου δίνει και όλη την ευγνωμοσύνη της γιάτι κατάρθωσες νά την άναστήσις.”

—“Εσύ, παιδί μου, δεν έρίσκεσαι άπλώς στα σύννεφα, αλλά στην στρατόσφαιρα !”

xxx

Μετά ένα μίνα.

—“Λεονάρδε, πρέπει να με βοηθήσις !

—“Τι έπαθες ; Τι σου συμβαίνει ;

—“Είμαι τρελλά έρωτευμένος, Λεονάρδε.

—“Και με ποιάν, άν έπιπρέπει ;

—“Με την εξαδέλφη μου, την Λάουρα. Κοντεύω να τρελλαθώ μαζί της.

—“Δεν είνε και άσχημη ! Γιατί δεν της τς τό λές ;

—“Τό νομίζεις εύκολο : “Όταν έρίσκουμαι μπροστά της είμαι πείρ δειλός από κουνέλι. Χθές έπλάγμε με τους δικούς μου κ’ έφάγαμε στο σπίτι της. Στο τραπέζι καθόντανε ομιά μου. “Εγώ την έτρωγα κυριολεκτικώς με τα μάτια. Και μετά, στον κήπο, έμψαλαμε γιά τόσα πράγματα, έκτος από μένα και το αίσθημά μου. Τέλος πάντων, έκανα την έντύπωση ήλιθού !

—“Και αυτή έκατάλαβε τίποτε ;

—“Εκρηγίασσε την έντύπωσι άπ’ από μιά στιγμή στην άλλη έσπείρισε μίαν έκουμολόγησι γιά την άνωθεν άνελευθέρη προύλαξη, αλλά νούθει και κόποιαν ν’ άποφάνει γιάτι είνε αυτός ο κυριότερος συντελεστής του μεγάλου αυτού έρωτος, και εκέσται ότι πρέπει να θρή ένα καλό γαμήλιο δώρο.

“Εξάφνη όμως, έντελώς άπρω οδκότα, ζεσπάει ή τραγωδία.

“Ενα συνεισρισμένο πρσι το Δεκεμβρίου σ’ ένα καφεδωκά των περικύρων, μικρό, συγκεντρωμένο, σαν έπαρκακό σάλο.

—“Μπορεί να καθή κανένα, ά πανταί ή Λάουρα, και δεν πρέπει να ίδουν τας όνοματά μας.”

“Ο Λεονάρδος κουνούλαει γιά την άνωθεν άνελευθέρη προύλαξη, αλλά νούθει και κόποιαν ν’ άποφάνει γιάτι είνε αυτός ο κυριότερος συντελεστής του μεγάλου αυτού έρωτος, και εκέσται ότι πρέπει να θρή ένα καλό γαμήλιο δώρο.

“Εξάφνη όμως, έντελώς άπρω οδκότα, ζεσπάει ή τραγωδία.

“Ενα συνεισρισμένο πρσι το Δεκεμβρίου σ’ ένα καφεδωκά των περικύρων, μικρό, συγκεντρωμένο, σαν έπαρκακό σάλο.

—“Μπορεί να καθή κανένα, ά πανταί ή Λάουρα, και δεν πρέπει να ίδουν τας όνοματά μας.”

“Ο Λεονάρδος κουνούλαει γιά την άνωθεν άνελευθέρη προύλαξη, αλλά νούθει και κόποιαν ν’ άποφάνει γιάτι είνε αυτός ο κυριότερος συντελεστής του μεγάλου αυτού έρωτος, και εκέσται ότι πρέπει να θρή ένα καλό γαμήλιο δώρο.

“Εξάφνη όμως, έντελώς άπρω οδκότα, ζεσπάει ή τραγωδία.

“Ενα συνεισρισμένο πρσι το Δεκεμβρίου σ’ ένα καφεδωκά των περικύρων, μικρό, συγκεντρωμένο, σαν έπαρκακό σάλο.

—“Μπορεί να καθή κανένα, ά πανταί ή Λάουρα, και δεν πρέπει να ίδουν τας όνοματά μας.”

“Ο Λεονάρδος κουνούλαει γιά την άνωθεν άνελευθέρη προύλαξη, αλλά νούθει και κόποιαν ν’ άποφάνει γιάτι είνε αυτός ο κυριότερος συντελεστής του μεγάλου αυτού έρωτος, και εκέσται ότι πρέπει να θρή ένα καλό γαμήλιο δώρο.

“Εξάφνη όμως, έντελώς άπρω οδκότα, ζεσπάει ή τραγωδία.

“Ενα συνεισρισμένο πρσι το Δεκεμβρίου σ’ ένα καφεδωκά των περικύρων, μικρό, συγκεντρωμένο, σαν έπαρκακό σάλο.

—“Μπορεί να καθή κανένα, ά πανταί ή Λάουρα, και δεν πρέπει να ίδουν τας όνοματά μας.”

“Ο Λεονάρδος κουνούλαει γιά την άνωθεν άνελευθέρη προύλαξη, αλλά νούθει και κόποιαν ν’ άποφάνει γιάτι είνε αυτός ο κυριότερος συντελεστής του μεγάλου αυτού έρωτος, και εκέσται ότι πρέπει να θρή ένα καλό γαμήλιο δώρο.

“Εξάφνη όμως, έντελώς άπρω οδκότα, ζεσπάει ή τραγωδία.

“Ενα συνεισρισμένο πρσι το Δεκεμβρίου σ’ ένα καφεδωκά των περικύρων, μικρό, συγκεντρωμένο, σαν έπαρκακό σάλο.

—“Μπορεί να καθή κανένα, ά πανταί ή Λάουρα, και δεν πρέπει να ίδουν τας όνοματά μας.”

“Ο Λεονάρδος κουνούλαει γιά την άνωθεν άνελευθέρη προύλαξη, αλλά νούθει και κόποιαν ν’ άποφάνει γιάτι είνε αυτός ο κυριότερος συντελεστής του μεγάλου αυτού έρωτος, και εκέσται ότι πρέπει να θρή ένα καλό γαμήλιο δώρο.

“Εξάφνη όμως, έντελώς άπρω οδκότα, ζεσπάει ή τραγωδία.

“Ενα συνεισρισμένο πρσι το Δεκεμβρίου σ’ ένα καφεδωκά των περικύρων, μικρό, συγκεντρωμένο, σαν έπαρκακό σάλο.

—“Μπορεί να καθή κανένα, ά πανταί ή Λάουρα, και δεν πρέπει να ίδουν τας όνοματά μας.”

“Ο Λεονάρδος κουνούλαει γιά την άνωθεν άνελευθέρη προύλαξη, αλλά νούθει και κόποιαν ν’ άποφάνει γιάτι είνε αυτός ο κυριότερος συντελεστής του μεγάλου αυτού έρωτος, και εκέσται ότι πρέπει να θρή ένα καλό γαμήλιο δώρο.

“Εξάφνη όμως, έντελώς άπρω οδκότα, ζεσπάει ή τραγωδία.

“Ενα συνεισρισμένο πρσι το Δεκεμβρίου σ’ ένα καφεδωκά των περικύρων, μικρό, συγκεντρωμένο, σαν έπαρκακό σάλο.

—“Από όένα, κρέμομαι, Λεονάρδε... “Άρκει να κάνουμε την όρχη, κ’ έπειτα τας κανονίζω μόνος μου...”

—“Βέβαια, αυτό είνε το πείρ δύσκολο. “Αλλά μην άπελίζεσαι. Με τόν τρόπο και την ύπομονή, όλα γίνονται. Τό πάν είνε να έχης σοβαρές διαθέσεις.

—“Αφού σου λέω ότι θά την παντρευτώ άμέσως. “Εκτός άν οι βελίι της φέρουν άντιρρήσεις επειδή δεν είμαι τόσο πλούσιος.

—“Δεν θαρρεύσαι ! Τας λεφτά είνε τό μικρότερο έμπίδιο.

xxx

“Υστερα από όλίγους μίνες ή Λάουρα και ο Μιχάλης, κρυφά από τους συγγενείς, συνεινώνονται σάν έρωτευμένοι. Συναντώνται όμως πολύ άραιά και πάν τα επί παρούσια του Λεονάρδου. Τας αισθήματά τους όμως θά έμπίστευόνται στα γράμματα πού ανταλλάζουν με την βοήθειαν του Λεονάρδου.

“Η Λάουρα τού διαβάζει αυτά πού της στέλνει ο Μιχάλης και ο Μιχάλης τας γράμματα της Λάουρας.

Και είνε όλα γράμματα πού έκελείχουν πάθος και μιά τρυφερότητα πού συγκινεί γιά την ελκίρνευσά και την άφελεια της.

—“Μά γιάτι δεν γράφετε πού το όνομάτ σας στα γράμματα ; ρωτάει μιά μέρα ο Λεονάρδος.

—“Μπορεί να καθή κανένα, ά πανταί ή Λάουρα, και δεν πρέπει να ίδουν τας όνοματά μας.”

“Ο Λεονάρδος κουνούλαει γιά την άνωθεν άνελευθέρη προύλαξη, αλλά νούθει και κόποιαν ν’ άποφάνει γιάτι είνε αυτός ο κυριότερος συντελεστής του μεγάλου αυτού έρωτος, και εκέσται ότι πρέπει να θρή ένα καλό γαμήλιο δώρο.

“Εξάφνη όμως, έντελώς άπρω οδκότα, ζεσπάει ή τραγωδία.

“Ενα συνεισρισμένο πρσι το Δεκεμβρίου σ’ ένα καφεδωκά των περικύρων, μικρό, συγκεντρωμένο, σαν έπαρκακό σάλο.

—“Μπορεί να καθή κανένα, ά πανταί ή Λάουρα, και δεν πρέπει να ίδουν τας όνοματά μας.”

“Ο Λεονάρδος κουνούλαει γιά την άνωθεν άνελευθέρη προύλαξη, αλλά νούθει και κόποιαν ν’ άποφάνει γιάτι είνε αυτός ο κυριότερος συντελεστής του μεγάλου αυτού έρωτος, και εκέσται ότι πρέπει να θρή ένα καλό γαμήλιο δώρο.

“Εξάφνη όμως, έντελώς άπρω οδκότα, ζεσπάει ή τραγωδία.

“Ενα συνεισρισμένο πρσι το Δεκεμβρίου σ’ ένα καφεδωκά των περικύρων, μικρό, συγκεντρωμένο, σαν έπαρκακό σάλο.

—“Μπορεί να καθή κανένα, ά πανταί ή Λάουρα, και δεν πρέπει να ίδουν τας όνοματά μας.”

“Ο Λεονάρδος κουνούλαει γιά την άνωθεν άνελευθέρη προύλαξη, αλλά νούθει και κόποιαν ν’ άποφάνει γιάτι είνε αυτός ο κυριότερος συντελεστής του μεγάλου αυτού έρωτος, και εκέσται ότι πρέπει να θρή ένα καλό γαμήλιο δώρο.

“Εξάφνη όμως, έντελώς άπρω οδκότα, ζεσπάει ή τραγωδία.

“Ενα συνεισρισμένο πρσι το Δεκεμβρίου σ’ ένα καφεδωκά των περικύρων, μικρό, συγκεντρωμένο, σαν έπαρκακό σάλο.

—“Μπορεί να καθή κανένα, ά πανταί ή Λάουρα, και δεν πρέπει να ίδουν τας όνοματά μας.”

“Ο Λεονάρδος κουνούλαει γιά την άνωθεν άνελευθέρη προύλαξη, αλλά νούθει και κόποιαν ν’ άποφάνει γιάτι είνε αυτός ο κυριότερος συντελεστής του μεγάλου αυτού έρωτος, και εκέσται ότι πρέπει να θρή ένα καλό γαμήλιο δώρο.

“Εξάφνη όμως, έντελώς άπρω οδκότα, ζεσπάει ή τραγωδία.

“Ενα συνεισρισμένο πρσι το Δεκεμβρίου σ’ ένα καφεδωκά των περικύρων, μικρό, συγκεντρωμένο, σαν έπαρκακό σάλο.

—“Μπορεί να καθή κανένα, ά πανταί ή Λάουρα, και δεν πρέπει να ίδουν τας όνοματά μας.”

“Ο Λεονάρδος κουνούλαει γιά την άνωθεν άνελευθέρη προύλαξη, αλλά νούθει και κόποιαν ν’ άποφάνει γιάτι είνε αυτός ο κυριότερος συντελεστής του μεγάλου αυτού έρωτος, και εκέσται ότι πρέπει να θρή ένα καλό γαμήλιο δώρο.

“Εξάφνη όμως, έντελώς άπρω οδκότα, ζεσπάει ή τραγωδία.

“Ενα συνεισρισμένο πρσι το Δεκεμβρίου σ’ ένα καφεδωκά των περικύρων, μικρό, συγκεντρωμένο, σαν έπαρκακό σάλο.

—“Μπορεί να καθή κανένα, ά πανταί ή Λάουρα, και δεν πρέπει να ίδουν τας όνοματά μας.”

“Ο Λεονάρδος κουνούλαει γιά την άνωθεν άνελευθέρη προύλαξη, αλλά νούθει και κόποιαν ν’ άποφάνει γιάτι είνε αυτός ο κυριότερος συντελεστής του μεγάλου αυτού έρωτος, και εκέσται ότι πρέπει να θρή ένα καλό γαμήλιο δώρο.

“Εξάφνη όμως, έντελώς άπρω οδκότα, ζεσπάει ή τραγωδία.

“Ενα συνεισρισμένο πρσι το Δεκεμβρίου σ’ ένα καφεδωκά των περικύρων, μικρό, συγκεντρωμένο, σαν έπαρκακό σάλο.

—“Μπορεί να καθή κανένα, ά πανταί ή Λάουρα, και δεν πρέπει να ίδουν τας όνοματά μας.”

“Ο Λεονάρδος κουνούλαει γιά την άνωθεν άνελευθέρη προύλαξη, αλλά νούθει και κόποιαν ν’ άποφάνει γιάτι είνε αυτός ο κυριότερος συντελεστής του μεγάλου αυτού έρωτος, και εκέσται ότι πρέπει να θρή ένα καλό γαμήλιο δώρο.

“Εξάφνη όμως, έντελώς άπρω οδκότα, ζεσπάει ή τραγωδία.

“Ενα συνεισρισμένο πρσι το Δεκεμβρίου σ’ ένα καφεδωκά των περικύρων, μικρό, συγκεντρωμένο, σαν έπαρκακό σάλο.

—“Μπορεί να καθή κανένα, ά πανταί ή Λάουρα, και δεν πρέπει να ίδουν τας όνοματά μας.”

“Ο Λεονάρδος κουνούλαει γιά την άνωθεν άνελευθέρη προύλαξη, αλλά νούθει και κόποιαν ν’ άποφάνει γιάτι είνε αυτός ο κυριότερος συντελεστής του μεγάλου αυτού έρωτος, και εκέσται ότι πρέπει να θρή ένα καλό γαμήλιο δώρο.

—“Τι να γίνη ; Αυτές είνε οι έκπληξεις της ζωής.

—“Εγώ δεν στενοχωρούμαι καθόλου γιά τόν Μιχάλην ! “Όταν ένας άντρας προσδίδει

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ένας γιατρός νευρολόγος των παλαιών Αθηνών δέχεται μία άκατα παράδοση έπισκεψη γνώστης Αθηναίας κυρίας της εποχής εκείνης, η οποία του εκθέτει ότι τον τελευταίο καιρό έχει την εντύπωση ότι καταδιώκεται από το φάντασμα ενός κρανίου. Το κρανίο αυτό έχει μία τρύπα από σφαίρα στον δεξιό κρόταφο και παρουσιάζεται πάντα μπροστά της όταν βρίσκεται σε οικείο μέρος. Ο γιατρός την ρωτάει, μήπως κανένας από τους συγγενείς της σκοτώθηκε με σφαίρα στο κεφάλι, όταν δε του απαντά αρνητικώς την ξαναρωτάει με μεγαλύτερη επιμονή, μήπως συνέβη ποτέ τέτοιος θάνατος σε κανέναν από τους γνωστούς της, και φίλους της.

2ον

Η Θάλεια έμεινε τότε σιωπηλή λίγες στιγμές.

Το πρόσωπό της, καθώς ήπιε, γέμισε, έγινε ώχραιο.

Κατέβασε τα μάτια της και ψιθύρισε βαθεία ένα «Ναι».

Ο γιατρός έδειξε κάποια έκφραση άνακουφισμένης. Έπιασε πως έπιανε τον μίτο του μ. σπληνίου.

—Τι πρόσωπο έπαι αυτό; ρώτησε απαλά και σιγά.

Ένας νέος, απάντησε η Θάλεια.

—Τόν εκόκτωσαν η πυτοκτόνωση;

—Όχι, πυτοκτόνησε, απάντησε πάλιν μετά κόπου.

Ο γιατρός σιώπησε λίγες στιγμές και έπειτα την έρωτησε:

—Τόν πονούσατε πολύ αυτόν τον νέον που σκοτώθηκε;

Η δυστοκίμηνη και υπερήφανη έκλεινε γυναικα δεν απάντησε.

Έσκυψε το κεφάλι της. Τα μάτια της έγέμισαν δάκρυα και τα χείλη της ψιθύρισαν ένα υπόπρημο «Ναι».

Αυτή η άσθενής όμολογία, αυτό το να της θάλειας, που έλεγε ότι αν έζεκόλλησε με σφαίρα από την πονεμένη ψυχή της, απέτελε γιά το γιατρό το πρώτο φως στη ζοφερή έκείνη υπόθεση.

Ένας άνθρωπος, ένας νέος είχε σκοτωθεί προ έτών, είχαν αυτοκτονήσει, με μία πιστολά στο κεφάλι. Και αυτόν τον νέον τον είχε πονέσει πολύ η Θάλεια.

Ο ευφύεστατος έκεινος ψυχίατρος, όστις συνεδούζε επιπονητικόν μόνον ευρημάτων, και αντίληψιν εξαιρετικώς άεισαν, ήρπασε την πληροφορίαν της αυτοκτονίας του άγνώστου νέου ως άγκυραν! Απεφάσισε να πισωθεί γερά από το σημείον αυτό, με την έλπιδα πως ίσως έφαινε εις θετικά συμπεράσματα.

—Ο γιατρός ήτο της σχολής ότι τίποτε το υπερκόσμιον δεν μπορούσε να ταράξη την ψυχική έννοια ανθρώπου, εάν δεν προϋπήρχε εις την πραγματικόν ζωήν ένα θετικόν προηγουμένον.

Κατά τας πεποιθήσεις αυτές,

Πονεμένη

—Ναι, πολλά.

—Δεν είκατε πανδρευθεί το;

—Όχι...

—Ο νέος δεν ήτο συγγενής σας;

—Όχι.

—Αλλά τόν επονέσατε πολύ;

—Ναι, πολύ.

—Ίσως, κυρία, ίσως δεν έάν τον πονούσατε σεις μόνον;...

Η Θάλεια δεν απήντησεν εις την έρώτησιν.

Με όλη την λεπτότητα που διέτυπώθη από το γιατρό, ήτο καταφανές το νόημα της.

Κατέβασε τα μάτια της και το στήθος της άρχισε να κολιπούται από την πίεσιν μιας άγωνιώδους άναπνοής.

Τα μάτια της έγέμισαν δάκρυα.

Ήτανε φανερό πως σφοδρά συγκινήσεις τυραννούσαν την ψυχή της.

—Δεν θα σάς κρύψω τίποτε, του είπε αειφώνως, εάν άνθρωπος που έπαιρνε μία άμετάκλητη...

—Ευρίσκει το δρόμο που έπρεπε να ακολουθήσει στη σκοτεινή άρρώστεια, και όλες οι άρρώστειες τών ψυχασομένων είναι διαμορφωμένες από σκοτάδι.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

τραγική.

Ο πατέρας της, άνθρωςος σκληρός και δυπληγμένος ήμισυ γρίων, όταν ύπαινευθη από μοιραίαν τινά σύμπτωσην το αίσθημα που είκνε αικμαλώς την ψυχικήν και τών δύο παιδιών, δεν ήρκεσθη εις ένα θάνατον χωρίον, αλλά διέταξε δύο άνθρωςους του και έδωσαν τον δυστυχή φοιτητήν μέχρι σκατωμένης, ενώ έστειλε την κόρην του εις την έπαρχίαν ως αικμαλώς.

Αι συνέπειαι ύπήρξαν άληθώς δραματικά. Ο δυστυχής φοιτητής, είτε υπό την πίεσιν του έ. ζευτελισμού, είτε από την άπογνυσιν της καταστροφής του έ. ρωτός του, πυτοκτόνησε με μία πιστολά στον κρόταφο.

Η Θάλεια, αικμαλώς στο πα. τρογυκτικό σπήτι της, σε μία άπομεμακρυσμένη έπαρχία, δεν έμαθε τίποτε.

Έπέρασε όλόκληρος χρόνος, και μόνον όταν ο πατέρας της, έξησφάλισε ένα συνάκλειο κα...

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

την Έλλάδα οκεδόν μειονεκτική. Οι φεουδάρχαι, τέκνα τών μεγάλων άρχηγών, της έπαναστάσεως, διέπειραν την δύναμιν της ήττης και ύληκής δια...

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Ψυχή

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
του Γ.ΑΣΠΡΕΑ

λούσαν στα μάγουλά της τα κάταμα μεγάλα δάκρυα, χωρίς καμμία όσπασι του προσώπου της.

—Δεν άπομόνησα γιατρέ, του είπε έπειτα από λίγες στιγμές, δεν άπομόνησα ποτέ...

—Η ζωή σας ύπήρχε όμολογία; την ρώτησε ο γιατρός.

—Ναι, περισσότερο από όμολογία. Ο σύζυγός μου ύπήρχε πάντοτε ένας ευγενής, ένας κύριος. Πάντοτε με έσοδόσθη, ή δε άγάπη του σε μένα ύπήρχε πάντοτε ποικιλή. Ποτέ δεν μου ήρνήθη τίποτε, και ποτέ δεν ήσέθησε στην άδυναμία ή στη θέλησή μου.

—Σεις τόν αγαπούσατε κυρία;

—Δυστυχώς δεν κατώρθωσα ποτέ να τόν αγαπήσω. Τόν έπρόσεχα πολύ, αλλά ποτέ, καθώς σας είπα, δεν κατώρθωσα να τόν αγαπήσω.

Ο γιατρός έπειτα ή ρώτησε πότε άρχισε να εμφανίζεται το κρανίον με την τρύπα της σφαίρας στον κρόταφο.

—Είπε περίπου έτος, του άπάντησε.

—Πώς το είδατε την πρώτη φορά;

—Τότε ή κ. Θάλεια Ρ. του άφηγέθη ότι γιά πρώτη φορά, πριν έξι έτος, όταν ήτο στην Κηφισιά, είδε ένα θανάσιμον στήθερα τού σπληνίου να εμφανίζεται το κρανίον...

—Αλλά με μία περιέργη λεπτομέρεια.

Το ήσθάνετο πως άνέβαινε την σκάλα τού σπληνίου, πως προήρχετο από το κάτω διαμέρισμα. Και όταν άνοπτε φως, το μόνο που την άνεκομίζε, το έκανε από τα μάτια της, αλλά το ήσθάνετο πως κατέβαινε πάλι στο κάτω διαμέρισμα και εκεί έκάπνετο.

—Μήπως είχε προηγήσει καμμία σφοδρά συγκίνηση εξ άναμνήσεως; την ρώτησε ο γιατρός.

—Όχι καμμία, του άπάντησε διστακτικώς.

—Η εμφάνιση εξακολουθεί έκτοτε αδιάκοπα;

—Όχι διακόπτεται και διακόπτεται.

Και εξακολουθούσε την αφήγησή της.

—Όταν άρχισε να με στενοχωρή έφυγα από το σπήτι τών Αθηνών. Πήγα στην Ελλάδα στην Κηφισιά. Έκει ο έφιάλτης εξακολούθησε.

—Τέλεως;

—Ναι, τελείως. Έτόλμησα να έπιστρέψω στο σπήτι τών Αθηνών και από το πρώτο βράδυ ένεφανίσθη.

—Κατά τόν ίδιο τρόπο;

—Ναι. Έφυγα πάλι στην Κηφισιά.

—Σας ήκολούθησε;

—Όχι. Ήτανε άνοιξη. Έπειτα από μένα άνέθηκε στην Κηφισιά ο Νίκος, ο γυιός μου. Τόν γνωρίζετε;

—Βεβαίως.

—Σπουδάζει Ιατρική. Άνέθηκε να μελετήση και από την ίδια έραση.

—Είκατε τήν εμφάνιση;

—Ναι. Άρχισε να ύποφέρω πολύ. Έκει ή εμφάνιση ήτο τραγικότερη. Έκει το κρανίον ήρχισε να μου δεχνη γιά πρώτη φορά την τρύπα της σφαίρας.

—Το έδειχνε;

—Ναι, έδειχνε.

—Το έδειχνε;

—Ναι, έδειχνε.

—Το έδειχνε;

—Ναι, έδειχνε.

—Το έδειχνε;

—Ναι, έδειχνε.

—Το έδειχνε;

—Ναι, έδειχνε.

—Το έδειχνε;

—Ναι, έδειχνε.

θα είχαν αίτιαν κάποιο γεγονός της πραγματικής ζωής και αυτό προσπαθούσε να εξηγήσει.

Αυτό απέτελε την μίαν κατεύθυνσιν τών σκέψεών του.

Είς την ψυχικήν του έν τούτοις έγεννήθη μία πεποίθηση ότι ή αυτοκτονία τού φοιτητού με μίαν σφαίραν στο κεφάλι ήτο στενοχωρίας συνδεσμένη με την εμφάνισιν τού κρανίου, ή όποια έδεικνε στην δυστυχή γυναίκα ή στρογγυλή τρύπα της σφαίρας στον κρόταφο.

Το χρονικό διάστημα μεταξύ της αυτοκτονίας και της εμφάνισης τού φάσματος δεν τόν έξέπληττε.

Εγνώριζε ότι πολλάκις εις τας νόσους της ψυχολογίας εμφανίζονται όραματα πηγα...

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

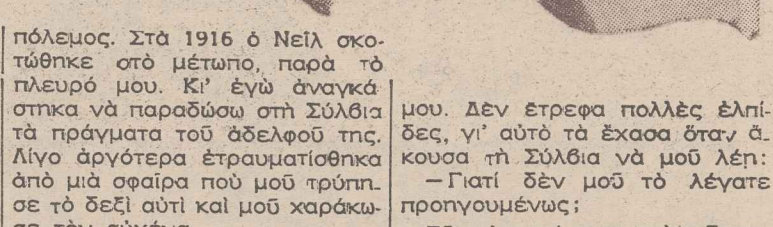
—

—

—

—

με κάμποσο ευτυχισμένοι. Γρηγορά όμως έκατάλαθα πώς ήμουν ζηλιάρης. Στην αρχή Σύλβια επήρε στ' άστεία τη ζηλιαιά μου, μετά άφησε τ' άστεία και σινά-σινά, κουρασμένη κα

ταν ο αδελφός της "Αλαν.
'Αγκαλιαστήκαμε καὶ ἀπ' ἐκε-
νη τὴ στιγμὴ ἐσχημάτισα τὴν πε-
ποίθησι πὼς τίποτε πιά στὸν κό-
σμο δὲ θὰ ὑπορούθῃ γὰρ μᾶς χι-
ν

Πολλές φορές, όταν σκεφτό-
μουν αυτά που είχαν συμβη

1. XA1Z1

τό γεγονός. Σας θεωρώ, όμως, ὅτι αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπα ἔχουν συμβῇ στὴν πραγματικότητα. Καὶ χάρις σ' αὐτὸ, ἐγὼ καὶ ἡ Σύλβια ἐπαντρευθήκαμε καὶ τώρα θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι γιὰ πάντα...

με παρουσίασαν στον αρραβωνιαστικό της, έναν άντρα ψηλόν, με μιάν ουλή στο άριστερό μέρος του αγκέρον.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ-ΤΕΧΝΗ-ΘΕΑΤΡΟΝ

Η διάσημος μαθήτριά του Ράινχαρντ, η μεγάλη Βιεννέζα ηθοποιός Λουίζα Ράινερ, που την θαύμαζαμε τελευταίως εις το ωραίον φιλμ «Νύχτες Μεγαλοπόλευν», δεν είνε μόνον μία εξαιρετος ηθοποιός, αλλά και μία θαυμασία γλύπτρια, όπως μαρτυρεί το ανωτέρω «μυούστο της», το όποιον έφιλοτέχνησε η ίδια.

τι κοντεύει να γίνει ή πρόβα δεν τελειώσει να κάνει και το κοινό του κινηματογράφου βιάζεται να εισέλθει δια να απολαύσει τον «Τάφον του Ιωάννη», ο οποίος την φέρνει αυτή να αρχίζει τις τήν ημέρας. Κυριακίν. Τό- τελευταίον μέρ- πτες αθληνόν Χάρμα. Καί διά τή σύνθεσιν του Ντυμπουσσόν μόνον έπαύουν πρέπει να άπευθύνωμεν εις τόν μασέτρον και τήν όρχήστραν. Το συμπέρασμα υποθέτω

τὸν ἀνδίκτον ὀρίζοντα ἐνῶ, συνό-
μα, ἔπινε καὶ σαμπάνια. Ὁ Χάυδ
ὅταν ἐπρόκειτο νὰ συνθῇ ἐντὺ
τοῦ καλλίτερου ἀπὸ τὰς ἄλλας ἡ-
μέρας, μὲ περισσοτέραν ἐπιμέλεια
καὶ φιλοκαλία, δὲν παρέλπει πο-
τὴ νὰ θέλῃ εἰς τὸ δάκτυλό του τὸ εἶ-

Οι τρεις περίφημοι κωμικοί ἄδελφοι Ρίτζ, ἐγύρισαν κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν «Μάρξ Μπρόδερς» καὶ παίζουν τώρα καὶ στὸν κινηματογράφο. Ἡ ἀνωτέρω σκηνὴ ἐλήφθη ἀπὸ τὴν τελευταίαν ταινίαν τοὺς ποὺ θὰ ἴδουμε ἐφέτος εἰς τὰς Ἀθήνας.

ΤΟ ΓΥΜΝΟ ΜΟΤΕΛΛΟ

Αμερικανική εκδόσις του περιοή-
μου (Μακκαραντί), δίλη μετρον, χω-
ρίς πνοήν που δέν πρέπει νά τό
ίσθ κανείς και ιδίως νά τό συγκρί-
ψή με τό άδρόν και ανθρώπινον όπ-
λόν τής φαντασίας και του παρα-
θίου, όπου παίρνουν δικαιώματα
τό άσπλάνητον και τό πιο κορυ-
μένες άφαιρέσεις και όπου
φρεσώνουν, με μία σειρά θανού-
σαν άλληγορίων, τά πιά άνθρώ-
πινά συναισθήματα. Ν. Μ. Ν.

μου «Μασκεράντι». Φίλμ μέτρον, χω-
ρίς πνοήν που δέν πρέπει νά τὸ
ἰδῇ κανεὶς καὶ ἰδίως νὰ τὸ συγκρί-
νῃ μετὸ ἄβρόν καὶ ἀνθρώπινον δι-
μῆνες αὐθαίρεοὺς καὶ ὅπου
φράζονται, μετὰ μιὰ σειρά θαυ-
στών ἀλληγοριῶν, τὰ πᾶ ἀνθρώ-
πινα συναισθητά. Μ.

Ελληνικοί Χοροί

Στις πολλές περιπλανήσεις μου, στην ελληνική ύπαιθρο, δύο πράγματα με σταμάτησαν πάντα, εκτός από τη γραφικότητα του τοπίου: Το τραγούδι και ο χορός.

Το ελληνικό τραγούδι είναι ποιήμα των ποιημάτων. Στο Μωριά, στη Ρούμελη, στη Θεσσαλία, στη Μακεδονία, στα νησιά τ' άλλα και στην Κρήτη, στέκεσθε έκστατοι στο άκουσμα των τραγουδιών των ντόπιων. Είναι για τα βάσανα της ζωής μιλούν, είτε για την ανάγκη, πάντα είναι βαθυστόχαστα, αγνά, θυμώδη, μια Κρητική μαντινάδα, από τις αναρίθμητες που υπάρχουν. Λέει:

Μάθια μου, μάθια, μάθια μου
των άμμοθιά μου μάθια,
τά μάθια μου δεν είδαν
σαν τα δικά σου μάθια

Βρέστε μου τον ποιητή, που έπαιξε τόσο με τη λέξη, μάθια (μάθια τα λέν στην Κρήτη) χωρίς να γίνει βαρετός.

Κι' ακόμη:

"Ήθελα νάμουν δάκρυ σου
να ζω μέσ' στη μαθιά σου,
κι' έτο ήθελες δεν ήθελες
θέ νάμουν κοντά σου

Είπε ποιήμα ποιημάτων αυτοί οι σίκοι ή όχι: Βρέθηκε κανείς ποιητής να φτάσει τον άγνωστο αυτό συνθέτη, που στο χορό την παραζάλη ξεφούρνει τα άθνηα αυτά δίστα:

XX

"Αλλά αν οι σίκοι του λαού μας είναι τόσο υπέροχοι, οι χοροί του δεν πάνε πίσω. Ο Καλαματιανός, ο Πεντοζάλης, ο Σωρτός, ο Τσάμικος, η Σούστα, ο Μπλόκος, η Τράτα, ο Σαμιώτικος, ο Μακεδονικός, ο Δωδεκανησιώτικος (Λέρικος), όλοι οι χοροί, είναι—αν μου επιτρέπεται ή έκτατος—ποιήματα, όμοια των οποίων δύσκολο είναι να βρεθούνε σ' άλλα μέρη του κόσμου.

"Αλλά, βέβαια, υπάρχουν έντυπια—κίτρες προμήτρες, στο πλαίσιο αυτό. Οι Τυρολέζικοι χοροί, που τόσο διαφημίζονται. Οι "Ολλανδέζικοι, που ξετρελλάνουν τους Ευρωπαίους και που τρέχουν από όλα τα μέρη του κόσμου για να τους ιδούν, δεν έχουν τη χάρη των ιδίων μας. Ποιέ ένας Πεντοζάλης δε θα χορευτεί στις ευρωπαϊκές αυτές χώρες με τόσο αιδωτικότητα και χάρη. Ποιέ ένας Καλαματιανός δε θα δώσει τόση συγκίνηση. Και ποτέ ένας Σαμιώτικος δε θα κάνει το θεατή να θαυμάσει τα καλίστρουμα σώματα των χορευτών, ανδρών και κοριτσιών, με τόσο θρησκευτική προσήλωση.

Δεν είμαι ένας φανατικός Ρωμιοί, που αποδίδω το ξένα. Μα είμαι ένας καλλιτέχνης, αν θέλετε, που δεν μπορεί να υποφέρει το θόρυβο των "Ολλανδέζικων χορών και τους στροβίλους των Τυρολέζικων, όταν οι Έλληνικοί χοροί μας μας δίνουν ανάγλυφη την κομψότητα, τη χάρη, την αρμονία και τη γραφικότητα, ακόμη και τη λιτότητα της ελληνικής παραδόσεως.

Για κυττάξετε το εξώφυλλο του "Εργον" με προσοχή. Για δέστε αυτές τις Καρυάδες, που αποθανάτισε ο φακός. Για άνοιξτε τα μάτια της ψυχής σας για να χαρίστε το θαύμα αυτό, που χαίρειται ο γαλάζιος ελληνικός αέρας, αυτά τα τρία κορίτσια που χορεύουν το Σαμιώτικο. Τι σώματα, που προκαλούν τον άγριο θαυμασμό! Και ποιά αρμονία ακριβώς στην κίνησή τους—σε κάθε κίνησή τους, που την παρομοιάζω με άγριων άρχων έντυπων ορχήστρων, με άρχων νυμφών ορχήστρων ορχήστρων.

Και κυττάξετε ακόμη τας δύο εικόνες που πλαίσιωνουν το κείμενο. "Ομορφες κοπέλλες της Ήπειρου χορεύουν το χορό της παριόρας των μ' επί κεφαλής λεβέντη συμπatriώτη των. Η κίνησή τους είναι όμοια με εκείνη που βλέπουμε σε

κάθε ελληνικό πανηγύρι, όπου οι χορευτές μας συναντιούνται εις το να δώσουν την ωραιότερη έκφανση της άγνης προσπάθειας, του να ωραιοποιήσουν τη μακρινή παράδοση, που ξεκινά από τα Μινωικά παλάτια, από τις άκρες

Ο χορός είναι ένα γεγονός στη εθνική μας ζωή, και χρειάζεται το στάδιο των γραφικών ελληνικών κοστούμιών...

τες τοιογραφίες των. Έκει δε θα δούμε ποτέ σκηνές αγριότητας, που συναντούμε εις τους τοπικούς χορούς αναγρόντων ακόμη λαών. Οι χιλιετίδες που πέρασαν, μας διεφύλαξαν στα έγκλημα άριστογρήματα, που φαίνονται τόσο ζωηρά, σαν να έγιναν χθές, τους νέους

Χάρης και λεβεντιά, στους χορούς που όταν τους αέρνει κανείς επιδεικνύει την προσωπικότητά του...

να χορεύουν και να προσφέρουν λουλούδια στις όμορφες συγχωρεντρίες—εκδηλώσει θαυμασμού και λατρείας στις θεϊκές αυτές φυσιογνωμίες, όπως με λουλούδια έσπεφάνοντο από τους προγόνους μας οι θεές.

XX

Δεν είναι διάφοροι οι σημερινοί μας χοροί, από εκείνους που οι πρόγονοί μας εκόρευαν.

"Όσοι εζησάτε σε χωριά, όσοι είχατε την τύχην να περιέλθετε την Ελλάδα, όσοι είδατε τα όρια σώματα των νέων της χώρας μας, να τραβούν το "σουρτό", να χορεύουν τη σουρτά, το "σαμιώτικο", το "λέρικο"—που χορεύεται στα Δωδεκάνησα—τον "ερασιμακό"—που χορεύεται στην Ήπειρο—τον περιήμο "καλαματιανό", τον έθνικό αυτό χορό μας και τους άλλους, που άναφέραμε στην άρχη, όλοι θα συμφωνήσετε μαζί μου. Όλοι θα έχετε την εντύπωση, ότι βλέποντας τους ελληνικούς χορούς, ακούτε ένα υπέροχο τραγούδι, ακνίζετε στις αρμονικές στροφές του, θαυμάσετε από τον ίδιο τον ήχο της φωνής, ζήτε μία άλλη ζωή—ζωή γιομάτη όνειρα, ζωή γιομάτη μάγια.

"Άλλο ζήτημα τώρα, αν οι περιήμοι αυτοί χοροί δεν ενίκησαν τα διαστήματα, ώστε να επιβληθούν όπως οι ένοιχοι, αν δεν "επρωπαγανδισθούν"—για να μεταχειρισθούμε τη λέξη της εποχής—έτσι, ώστε να τραβούν στη χώρα αυτή, όπου ο ήλιος προσκαλεί σε καθημερινά πανηγύρια τον άνθρωπο, τους ζένους, που σ' άλλους τόπους πηγαίνουν κατά χιλιάδες κάθε χρόνο. Τά πρώτα ερωτήματά μας, ίσως είναι άστοχα. Γιατί τα τελευταία χρόνια οι έθνικοί μας χοροί ενεφανίσθησαν χάρις στα ωραιότερα κορίτσια του Λυκείου των Έλληνιδων, με τις γραφικές στολές των και στο Παρίσι και στο Βερολίνο και στο Άμβουργο και ίσως εμφανισθούν του χρόνου—και πρέπει να εμφανισθούν—στην άλλη Ήπειρο, στη Νέα Υόρκη, στη Διεθνή Έκθεση της Αμερικής, όπου όλος ο κόσμος—κι' έμεις μαζί—θα επιδειξουμε τη θαμνίδα του πολιτισμού μας.

"Άλλο αν χρειάζεται πιο συχνή ή εμφάνισή αυτή και γι' αυτό, ως πληροφορούμαι, λαμβάνονται όλα τα μέτρα, ώστε να πραγματοποιηθεί ή απόφαση αυτή.

XX

"Όσο για την προσέλευσι ξένων, όχι

Αδρότης, όνειρώδης αρμονία των κλασικών χορών που εκφράζουν συναισθήματα με τον ρυθμό και την κίνηση...

Η ΓΡΗΝΑ ΣΤΟ ΧΟΡΟ

Πάει κι' η γρηνα στο χοροστάσι
ακουμπώντας στο ραβδί,
στερνό χρόνο να προστάσει,
νιούξ και νιέξ να ζανόσει,
κι αν τον αέρουν το χορό
όπως τον παλιό καιρό.

Κ' έτσι αρχίζει να μοιράζει
γνώμες και παινέματα,
και τό που την τρώει μαράζι
να ξεχνάει με φευατά,
γιατί εθάρρει μία στιγμή
πως γενόταν κοπελούλα.

Σήκη, Δέσπω, τό κεφάλι
και σου κρύφτηκε ο λαιμός
λεύτερ' όσ' τον να προβάλλει
στούς λεβέντες πειρασμούς,
κρίνο δροσερό, ανθισμένο,
πως τονε κρατείς κρυμμένο;

Πιό στρωτά, Μαριώ, τό πόδι
παίξε ανάερο τό μονήλι!

σά σκαμένο άφάρτο ροδί
μοιάζουν τα δύο σου χείλη.
Ποιά άργονέλισσα άθρή
να τρυπήσει τέτοιο άνθι;

"Α, Κρινιώ, και να μπορούσα
νάνα τις παλιές ματιές :...
"Ήμουν χαμηλοβέσπια,
μάρριχνα κρυφά σαιπές.
Πως κρατείς τα δύο σου άστέρια
σαν όλόσθητα άνκερία;

Άγνα τό κορμί σου, Άφροδί,
και κρατίσου άναγυρή
μάγουλο έχεις σαν τό ρόδο,
κείνος που θά τό γευτεί
θέλει και κορμί να όρισει
που λυγάζει σαν κυπαρίσσι

Λυσε, Μέλπω τά μαλιά σου,
ν' άπλωθούνε σαν άπόκη,
να πισοτεί στην άγκάλια σου
την καρδιά σου εκείνος πώκε.

Χρυσά στάχια στο λαιμό σου,
θεριπής θάρρει ο άκρίδος σου.

Τι τπράτε έτσι, κοπέλλες,
τί γελάτε, λυγρές;
Ξανομήματα έχω—τρέλλες!
Σε λιγάκι έχω χαρέξ
κρυφά μουστείλαν μαντάτα,
κι ο καλός μου είναι στή σπράτα.

Θά φανεί κι' έμέ ο δικός μου,
όπου νάναι... δε θ' άργήσει.
Κι' άπ' την άκρια τ' άλλου κόσμου
θάρρει να με κυνηγήσει.
Ξέρω πως φυλάει καρτέρι
να με πάει στή άνήλια μέρη.

Στού καλού μου τά λημέρια
—νύφη νιόφερτε στα ζένα—
όσα βρίσκονται εκεί ταίρια
θέ να με καλνούν και μένα,
για να αέρνω τό χορό,
όπως τον παλιό καιρό.

N. ΠΕΤΜΕΖΑΣ—ΛΑΥΡΑΣ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ

"...Κι έτσι η φλόγα του κεριού μου
στη νυχτα, όπανά από τραπέζι,
σαν έρημη νύφη άνασάνει.
Σωθάνεν τό χρυσό όνειρό της,
μέσ' στα σκατάδια τρεμοσιζεί,
κλαυτ' ψυχούλα φοβισμένη...

"Έξω, λαμπρόφωτο φεγγάρι,
κάτι όνειρεύεται στο κήπ
τά ζαφειρένια της έρημου...
Σα νόθελε να ζήσει ακόμα,
μ' άναλωμένες ψυχομακίες
τό έτοιμόθνατο κέρι μου...

Και τό φεγγάρι τό άσημένιο,
κάτι χρόνια τώρα έχει σπαίσει,
και τό κέρι μου πού πεθαίνει,
και μέσα, η θλιβερή ψυχή μου,
χωρίς αίτια, κ' όί τρείς, στην πλάση,
είμαστε τόσο λυπημένοι...

Μοντέρνοι Χοροί

Μπορεί κανείς, εκ πρώτης όψεως, να παρανευθί με την τροχιά που ακολουθώ ο χορός. Παλαιά, ήταν θρησκεία. "Η μάλλον θρησκευτική εκδήλωση. Και σήμερα κατ'ήντισε εκδηλώσεις τρέλλας.

"Ότε ο χορός άλλαζε προορισμόν τόσο ριζικά: "Όχι... Μένει ο ίδιος κατά βάση. Είναι και σήμερα, δι, ήταν και στην αρχική του εμφάνιση. Δηλαδή ένα είδος προευνχής.

Με την διαφοράν ότι έχουν πλέον αλλάξει οι θεοί της ανθρώπινης κοινωνίας. Οι άνθρωποι σήμερα, όταν χορεύουν δεν άποτεινόνται, όπως οι άνθρωποι των αρχαίων χρόνων, στο μυστηριώδες όν, που κυβερνά τον κόσμο, ούτε στους θεούς του "Θραύου, όπως οι Έλληνες των κλασικών χρόνων. Άποτεινόνται στους θεούς της Ήθνης, του Πάθους, του Πλούτου, της Άγριότητας, της Τρέλλας... Αυτοί είναι οι θεοί της εποχής μας.

XX

Τό γεγονός πάντως είναι ότι ο χορός μένει πάντα συνδεδεμένος με τις βαθύτερες ψυχικές και πνευματικές τάσεις της κοινωνίας. Δεν είναι μία επιπολαία εκδήλωση εύθυμιας.

Αυτές οι σκέψεις με όδονουν στον Χόινε, ο οποίος στους χορούς του μπαλέτου της Κρατικής Όπερας παρακολουθούσε όλην την διεθνή πολιτική της εποχής του. "Εδλεπε στους χορευτικούς μαιονδρισμούς των μπαλαρινών τους έλγνιμούς των διπλωματών, στις άμφιταλπειώσεις των κνημών τους την άσάθειαν της ευρωπαϊκής ειρήνης. Και

ή αίγλη αυτόκρατορικών μεγαλείων. Στις λικνιστικές στροφές του βάλε μία παλιά δρχωντική δείχνει τη φινέτσα της, μία ρωμαντική γενεά ναυορίζει τα θνεϊρά της.

Έχουν όμως και οι μοντέρνοι χοροί την γοητεία τους, άφου εκφράζουν τον γρήγορο ρυθμό της εποχής μας...

"Αλλά για προσέξτε: Οι τόνοι της μουσικής αυτού του χορού είναι σά να ρυθμίζουν τα τελευταία όήματα μιας κοινωνίας που όδώνει. Ο σκοπός της—όδός άντικει σήμερα σ' αυτά μας σαν θρίγος της μοιρας και άκατάπαυστης

νέας, που δείχνει το σφρίγος της νεότητας της. Είναι ο χορός ανθρώπων, που ζητούν δικαίωμα από την ζωή. Είναι άρχικος λίγο κατακτητική. Είναι τό προανάκρουσμα ενός πολέμου.

XX

Και γίνεται ο παγκόσμιος πόλεμος, Τά άνδρικά πόδια αέρνονται θορεία στα πεδία των μαχών. Κολλούν στη λάσπη των έλών. Κομματάζονται από τα βλήματα.

Τελιώνει ο πόλεμος. Και δικά εκείνα τά θασανισμένα πόδια παραδίδονται εις ένα χορευτικό ντελρίο. Τσάρλεστον, ρομπά και άλλοι τέτοιοι χοροί συντάρασαν την μεταπολεμικήν ανθρώπινη. Είναι τό μοιραίο, φοβερό ζέσπασμα της χαράς, μετά την όδύνη των χαρκαυμάτων, ένα ζέσπασμα, που έγγίζει τα όρια της παραφροσύνης.

"Η κοινωνία φαίνεται ότι έπρελλάθη. Άνθρωποι, που είδαν στον πόλεμο τό Χάρο με τά μάτια τους, ζαναγύρισαν στή ζωή. Τι τό φυσικό τους, λοιπόν, από τό ν' άγκαλιόσουν παράφορα τη ζωή, ή όποία τους παρουσιάζεται στην πίστα του χορού υπό την μορφήν του σφρηγιστού, θερμού κορμιού της ντόμας και να ριθθούν εις μίαν άρχοντικήν παραζάλην μέσης;

XX

"Όλες οι επιθυμίες και οι δίψες, που τυραννούν τη σύγχρονη κοινωνία, έξω τετρακύνονται με τους μοντέρνους χορούς. Βλέπει κανείς στην πίστα να έξοπλάνωνται, με συνοδείαν μουσικής, όρέξεις εύκόλου και γρήγορου πλουτισμού. Διαισθάνεται τις φοβερές τάσεις κατακτήσεως της ζωής, που κρύβουν μέσα τους οι πλείστοι άνθρωποι σήμερα. Ο άρριόσιος, ή μαγία του χρήματος, ή σύγχυση άρχων και άντιλήσεων, που επικρατούν στην κοινωνία μας, δείχνονται άνάγλυφες στις φιγούρες των μοντέρνων χορών, καταφαίνονται στον τρόπο με τον όποιον χορεύουν οι άνθρωποι της εποχής μας.

XX

Τό τελευταίο ντοκουμέντο, που παρέχει ή χορευτική τέχνη σ' έναν κοινωνιολόγο παρατηρητή, είναι ένας χορός περίεργος και άκαθόριστος. "Λάμπε—Γουάικ λέγεται. Ένεφανίσθη πρό ενός έτους. Και σήμερα έχει κατακτήσει την Ευρώπη.

Για να επικρατήσει, σημαίνει ότι ανταποκρίνεται σε κάποια βαθεία τάσι της κοινωνίας. Σε ποιά όμως; Τά λάμπε—γουάικ έχει την εξωρηνικότητα του μοντερνισμού, άλλά έχει και την χαριτωμένη παιδικότητα της καντρίλλας. Τι σημαίνει αυτό τό τελευταίο; Μήπως οι άνθρωποι έπρόσβαν λίγη παιδική, ψυχική άφέλεια;

Μπορεί να στανάγη κανείς ένα τέτοιο σύμπτασμα, άν μάλιστα, λάθη, συμπληρωματικός, όπ' όλην του και την έπιπλοή των γοητευτικών κινήσεων—χαρακτών παραμυθιών του Ντιανέ, του δημιουργού των Μικύ Μάους.

Ίσως τό λάμπε—γουάικ να μαρτυρή και πόθον έπιστροφής εις τό παρελθόν. Άλλά ή θέλει να ήπ' αυτή ή έπάνοδος στις καντρίλλες; Μήπως σημαίνει, ότι δά ζαναγύριση ο κύκλος των κοινωνικών γεγονότων, από τότε, ότι θακούμε δπλάση κανένα νέον, θλιβερόν, διεθνή άναγνωσκόμεν και ίσως και νέον πολέμου; "Ο θεός άς μή τό δώρη!

ΠΕΝΝΑ Χ

ΟΙ ΧΟΡΟΙ ΜΑΣ ΕΚΦΡΑΖΟΥΝ ΧΑΡΙ ΚΑΙ ΛΕΒΕΝΤΙΑ

ΣΗΜΕΡΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ ΜΕ... ΤΑ ΠΟΔΙΑ!

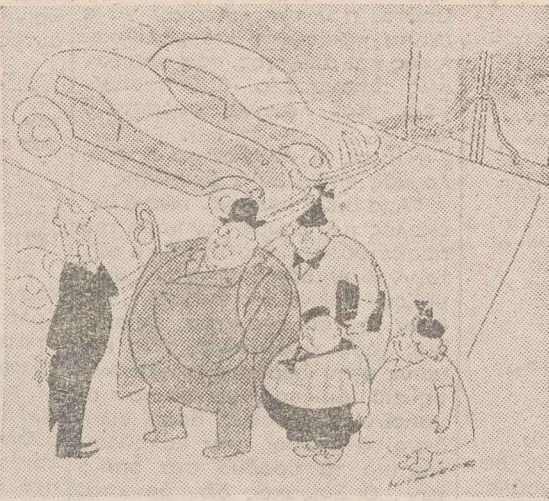
Η ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΤΕΡΑ ΗΛΙΚΙΑ

ΑΙΑ ΝΑ ΑΡΑΣΩΜΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΠΟΤΕ ΔΙΠΡΩΘΑΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

ἑρῳδοτ.

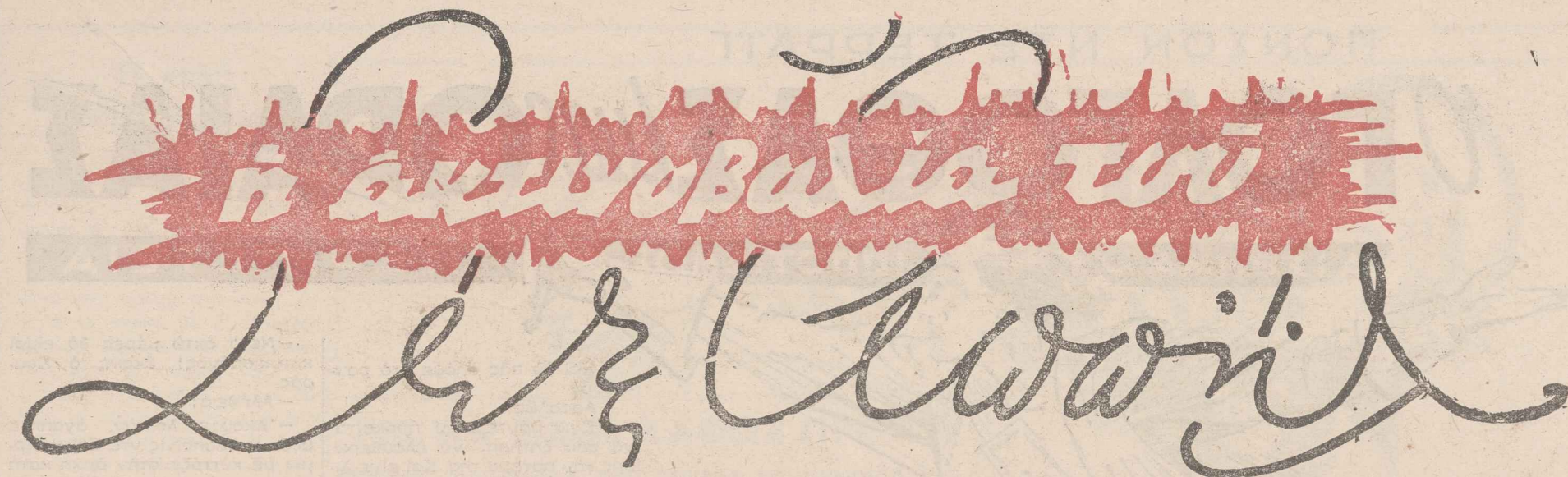
— Καὶ τώρα νὰ τὸ ἐπαναλάβῃς. Ὁ κανονισμὸς λέει, πὼς πρέπει νὰ κρατῇς τὸ τιμόνι μὲ τὸ ἄριστερό χερί καὶ νὰ χαιρετᾷς μὲ τὸ δεξιό.

Καὶ τὴν σοφίαν τῶν λαῶν σ' αὐτὰ θὰ ἀναγνώσῃς.
Πρέπει νὰ ἀναπήσουμε θεδαίως τὰ βιβλία.
Εἶνε μεγάλη ἀρετὴ ἡ βιβλιοφιλία.

Ὁ ΜΑΓΚΑΣ

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ
—“Ε, τί κάνετε αὐτοῦ! Ἐγὼ εἶμαι τὸ μόνον

καὶ τοὺς γνωστοὺς σας, ἔστω καὶ ἂν ἡ ἀσχολία αὐτὴ σᾶς ἐκ-

19) Βάζετε κατὰ προτίμησιν εἰς τὰ πλέον σκοτεινὰ σημεῖα τῶν χρημάτων, τοῦ εὐαγγελισ-
σατε;

27) Ὅταν μία κυρία σᾶς πα-

... τότε ἄς μὴ γίνεταί λόγος

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΡΑΤ'Γ

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΟΡΑΙΑΣ

ΑΙΣΘΗΜΑ

ΙΠΠΟΤΙΣΜΟΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

"Ένα πράγμα τ'ι κ'ό άριστούργημα

Μ. Σ. 28

Συνέχεια έκ του προηγούμενου

— Άπό τότε έπέρασαν τρία χρόνια και ο θαρσύνος έβρισκεται άκόμη στη φυλακή.

— Καί δέν τών έδικασαν τόσον καιρό; έρώτησε ο Κλοντιόν.

— Όχι άκόμη. Κάθε χρόνο διαδίδεται ότι πρόκειται νά δικαστή, αλλά μετά ή ύπόθεσις ξεχνιέται.

— Καί ή κόρη του δέν τών έδε άπό τότε;

— Μία φορά μονάχα: τήν έπομέντη της συλλήψεώς του.

— Καί όμως δέν μπορούν νά κρατούν επί άπειρον Έναν άνθρωπον στη φυλακή χωρίς νά τόν δικάσουν; έφώναξε μέ άγανάκτηση ο Κοαρράς.

— Έφώναζε μέ άγανάκτηση ο Κοαρράς, δέν έκει φίλος, λοιπόν, νά φροντίσουν γ' αυτόν;

— Τώρα, κανέναν! έίπε φιλοσοφικάτα ο άδελφός. Τ'όχι και ο διοικητής, που έδειξε στην άρχή τόσο ένδιαφέρον, τώρα ήταν άκούσι το όνομα του ζαζώνις τά φρούδια και προσάδει ν' άλλήλ'η κουζίνα. Καί δέν είνε μόνον αυτό. Η παρουσία του θαρσύνος κατεστράφη και δέν τόν άφησαν παρά τό σπτάκι αυτό που μένει ή κόρη του.

— Όστε, λοιπόν, ή νέα είνε τελείως κατεστραμμένη.

— Άλλοι λένε ναι και άλλοι όχι. Γιατί ύπάρχει μία φήμη, κατά την όποιαν ο θαρσύνος είχε συγκεντρώσει όλόκληρον θρησκαρόν, τόν όποιον δέν άφηναν μετά τήν συλλήψήν του.

— Η κόρη του, όμως, ζή πολύ πενιχρά.

— Ίσως γιά νά μή φανή πως έχει χρήματα, έίπεν ο Κοαρράς.

— Υπάρχει, όμως, και μία άλλη φήμη. Ότι ο θαρσύνος ντε Σαιν Έρμίν, προβλέποντας τήν καταστροφήν αυτήν έρόντισε νά τοποθετήσιν μέσα μέρας της παρουσίας του εϊς τό έξωτερόν.

— Καί ή κόρη του δέν ζέρει τίποτε;

— Πολύ πιθανόν, γιατί στην άρχή είχε τήν έλπίδα ότι θα έβγαïne πολύ γρήγορα άπό τήν φυλακή.

— Όστε ο κύριος ντε Σαιν Έρμίν βρίσκειται κλεισμένος τρία χρόνια τώρα στό φρούριόν του Χά;

— Διλαδ ή είνε τρία χρόνια φυλακισμένος, αλλά κανείς δέν ζέρει αν βρίσκειται άκόμη σ' αυτό τό φρούρι.

— Μήπως τόν μετέφεραν αλλού;

— Έίπαν ότι μία νύχτα τόν έκλεισαν σ' ένα κελλι του πύργου Τρουμπέ. Καί άπό τότε εκκλωρόρησε μία πολύ παράξενη ιστορία πάνω σ' αυτή τήν ύπόθεσι.

— Νά τήν άκούσουμε! έίπεν ο Κλοντιόν.

— Πρέπει έν πρώτως νά σάς πώ, έπικολούθησεν ο άδελφός, ό,τι μερικά κελλιά του πύργου Τρουμπέ έχουν παράθυρα πάνω στό ποτάμι. Καί τά παράθυρα αυτά έχουν πολύ χοντρά κάγκελα, όπως καταλαβαίνετε.

— Μία νύχτα, λοιπόν, Ένας θαρσύνος πέρασε μέ τή θάρκα του

κάτω άπ' τά τείχη του φρουρίου. Η νύχτα ήταν κατασκότεινη και σιωπηλή. Έβρεχε. Ο θαρσύνος άκούσε κάτι δογγυτά, ένόμιζε πως ήταν κάποιος που έκινδύνευε κ' έληλπίσας προς τό μέρος έκείνο τών τευχών.

— Έκεί, αντί νά βρη κανένα που έκινδύνευε νά πνιγη, είδε ένα δυστυχιόμενον άρπαγμένον άπό τά κάγκελλα του παραθύρου, μέσα στό κελλι, έννοείται.

— Ήταν Ένας γέρος, μέ μακριά γκριζά γενειάδα, που φορούσε κουρέλια. «Φίλε μου, τού έίπεν ο άνθρωπος αυτός, έγώ μπορώ νά σέ κάνω πλούσιον». Αυτά τά λόγια έκαμαν έντύπωσι στην θαρσύνου.

— Έπλησίασε άκόμη περισσότερο μέ τή θάρκα του κ' έκούσεντις πολλήν ώρα μέ τόν φυλακισμένον.

— Τήν έπομένην, καθώς ήταν ο ίδιος ο καιρός θροχερός και κατασκότεινος, και τό ποτάμι τελείως έρημο, ο θαρσύνος ζαζώνις πάλι στό ίδιο μέρος. Έδεσε τή θάρκα του στό κάγκελλα τού παραθύρου, έβγαλε άπό τήν τσέπη του μία λίμα και άρχισε νά δουλεύη μ' αυτήν γιά τήν άπελευθέρωσι του κρατούμένου.

— Καί τί άπέγινε; ρώτησε μέ

άγωνία ο Κοαρράς.

— Τή στιγμή που κόντευε νά κόψη τά κάγκελλα του παραθύρου, μία ντουφεκιά άκούστηκε άπό τά τείχη του πύργου. Ένας φρουρός είχε πυροβολήσει

πάνω στην θαρσύνου, που σωρίστηκε αλμύφωτος μέσα στην θάρκα. Καί τήν άλλη μέρα τήν θάρκα που τήν έπαρνε τό πέμα, μέ τό πέμα του θαρσύνου μέσα.

— Καί ο φυλακισμένος;

— Έίπαν πως ήταν ο κύριος ντε Σαιν Έρμίν.

— Καί τί άπέγινε;

— Κανείς δέν ζέρει, γιατί κανείς πιά δέν τόν είδε κρεμασμένον άπό τό φεγγίτη του κελλίου του. Φαίνεται πως τόν έκλεισαν αλλού.

— Ο άδελφός Βιγκόν δέν ήξερε τίποτε παραπάνω γιά τόν φυλακισμένο.

— Ο καλός παπάς είχε σέει και κάποιον άρκετό άπό τό κρασί του μπάρισμα Σαμουήλ. Ένύσταζε, έδούλιαζε καλύτερα, στην πολυθρόνα του, έκλεισε τά μάτια και σέ λίγα άποκοιμήθηκε.

— Τότε ο Κλοντιόν και ο Κοαρράς εκυτίάχησαν.

— Λοιπόν; έκανε ο πρώτος. Τί σκέφτεσαι γιά όλ' αυτά;

— Σκέφτομαι πως ή δεσποινίς ντε Σαιν Έρμίν είνε τό ώραιότερο πλάσμα του κόσμου, άπάντησεν ο Κοαρράς.

— Καί θα πäs άπόψε στό ραζατεδού;

— Άλλάθεια!

— Έγώ μαντεύω τί πρόκειται νά σού ζητήσιν: νά έλευθερώσιν τόν πατέρα της. Καί είνε λίγακι δύσκολο αυτό, αν όχι έντελώς άδύνατον.

— Έμένα μ' άρέσουν τά δύσκολα πράγματα! έκανε περιφανερός ο Κοαρράς.

— Καί λέγοντας αυτά, γέμισε ένα ποτήρι κρασί και τόνιε μορφορφοί.

— Ο άδελφός έξακολουθούσε νά κοιμάται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 21ον

Οι δύο Γασκωνίοι έμειναν όλή τήν ημέρα κρυμμένοι στό σπίτι του άδελφού Βιγκόν.

— Ο παπάς έδηλκε κατά τό μεσημέρι.

— Πιναίνω νά μάθω κανένα νέο, έίπε.

— Φίλε μου Κλοντιόν, έίπεν ο Κοαρράς όταν έμειναν μόνον, αυτή ή καταραμένη μέρα νομίζω πως δε θα τελειώση ποτέ!

— Ο Κλοντιόν έδωσε τά γέλια.

— Έξασκολούθησε! έίπεν ο Κοαρράς θάπτοντας πως ο άλλος έδίσταζε νά προχωρήσιν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ή συνέχεια

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΥΤΥΧΙΟΣΥΝΗ ΑΡΚΤΟΥ

Ο περίφημος έξερευνητής Μπύρντ, ο όποιος παρ' όλάντων πέσιν έσκάτως-έξερευνών τόν Νότιον Πόλον—θύμα της άφοσιώσεώς του εϊς τήν έπιστήμην, διηγείται

τήν έξής περιπέτειάν του κατά τας ημέρας της άγωνιώδους ζωής του, μακράν τών συντηρήσων του, μέ τους όποιους—λίγη έλάττωσέ το άσυνόλου του—ούτε ραδιοφωνικάς ήδονατο νά έπικοινωνήσιν.

— Έίκα πλέον άπελπισθή, λέγει δια τήν σωτηρίαν μου, έφ' όσον άπέκον τόσον πολύ άπό τους συντρόφους μου κ' ο άσυνμάτος μου είχε χαλάσει. Διά νά μή άναπνέω τας άπλητηρώδεις αναθυμιάσεις της βενζίνης, έκαταργήσιν τήν χρήσιν θερμάστρας και τυλιγμένους έντός θερματικού άόκου έπέρριψα καρτερικά τό μοιραίον, ή τήν ως εκ θαύματος σωτηρίαν μου. Αίφνης, όλίγον πέραν της κατασκηνώσεώς μου, ήκουσα οπαρκτηκάς οήμους ζώου. Περιέργως έσύρθηκα μέ προσφύλαξί προς τό μέρος άπ' τό όποιον ήσυχον αϊ φωνάι. Είπα τότε νά κυλισται αλμύφωτος επί τών πάγων και νά σπαράσσεται άπό τους πόνους, που της προέκυψαν άί άπειροι πληγαι της, μίαν πελώριαν και ώραιότατην λευκην άρκτον, ή κατάστασις μου, που μέ είχε κάνει έξαιρετικά ευαίσθητο, μου έπέδωσε νά σωθώ ευοπλακνός προς τό ζώο. Έπληρα τότε άπό τό μικρό φαρμακείο μου γάλας, οινόπνευμα, άντισηπτικά, βασελίνη κ' έπέδωμους έπλησίασα τήν άρκτον άρπαζά-ήταν τόσο έξηντηλήμενη άπ' τήν αμειράν, ώστε ήταν άνάικανη νά μου έπτεθώ-και ήρξαται νά καθαρίζω τας πληγάς που είχε πάρει σέ πάλιν μέ κάποια άλλη άσφαλώς άρκτο, και νά τας έπιδένω. Κατόπιν ήρξα τεμάχιο κρέατος σώκας και τής τό έδωκα. Τήν έπομένην έλυσια τας πληγάς του ζώου, τό όποιον ή κα μόνον δέν έφερε άντισεισι, αλλά μέ κύτταζε εύγνωμώνως. Τέλος μέ τά δέκα ήμερας περιποίησι ή άρκτος πού άρχισε νά μπορέ νά στέκεται στό πόδια της μέ άκολούθησε

ως τήν κατασκήνωσι κ' έμεινε μαζί μου, τήν 18ην ημέρα μπόρσε νά άπομακρυνθώ ή μετά 4 ώρας έπανήλθε και μούβαλε στό πόδια Ένα τεράστιο κομμάτι κήτους που είχε θηρεύσει....

XX

ΤΟ ΘΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΔΟΚΝΕΣ

— Ένας Ίσπανός φυσιοδίφης, όνόματι Πάολο Άρκένθα, έπιστρέφας μετά πεντάμηνον παραμονήν εϊς τήν Λέκ-Νές, όπου είχε μεταβή μέ τήν έλπίδα νά ήσθ τό μυστηριώδες μεγαθύριον που προσέκλεισε τό ένδιαφέρον όλου του κόσμου, εϊς έπ' αλίστατος του προς τόν Τύπον, έίπε τά έξής:

— Άσφαλώς εϊς τήν ήσυχην και άσημνήν αυτήν, μέχρι προχθές λίμνη, δέν θα ύπάρχη τίποτε πέραν τών Ψαριών του γλυκού νερού, που ζούν στις περισσότερες λίμνες.

— Τό τέρας άποκόνημα άσφαλώς κάποιου ψαριού, έσθαλαμαπάτι ίσως κάποιου διαδότη, έδωκε τήν εύκαίρια εϊς τας Άρκας του τόπου νά προκλήσουν τό ένδιαφέρον του κοινού διά τήν έπιδείξιν της τουριστικής κινήσεως. Στην πραγματικότητα δέν ύπάρχει.

— Καί αϊ 21 φωτογραφίαι της άποστολής του φυσιοδίφου σέρ Μάντεν; ήρώτησαν οι δημοσιογράφοι. Λέτε νά είνε κ' αυτές;...

— Ο Άρκένθα τους διέκοψε:

— Δέν άμφοισθώ τήν έπιστημονικήν άξία του σέρ Μάντεν. Έφ' όσον άμολογεί όμως ότι τις έπληρε άπό μακριά, δίχως άπίθανον νά πρόκειται και περί του κορυμίου ένος πελώριου δένδρου, τό όποιον νά διδρ τήν έντύπωσιν... τέραςτος.

— Καί καταλήγει:

— Έάν τό τέρας, ήτο ύπαρκτόν θάταν άδύνατον νά μή τό ήσθ μία άπό τας άπειράριθμους κρακίνας και ίδιωτικές άποστολάς που καιροφυλακτούν άγρύπνως γιά τό ήδούν ή νά τό συλλάθουν άλλαί παρ τήν άκτίν και άλλαί διασκήζουσαι καθ' όλας αΐτας τας διευσεις—διά πλοίων και λέμβων—τήν λίμνην.

— Διόλου άπίθανον ο δόκτωρ Άρκένθα νά ήσθ τό δικό μέ τό μέρος του.

Η καλή συμπεριφορά

Έάν συναντήσετε εϊς τόν δρόμον Έναν κύριον τόν όποιον μάλις πρότνος είκατε γνωρίσιν εϊς ένα σαλόνι ή κατά σύστασιν άλλου γνωστού σας, πρέπει νά τόν χαιρετήσετε οεις πρώτη (είτε κυρία είσαθε εϊτε νεάνις) ή έκείνος; Χωρίς άλλο, πρέπει νά σάς προσέξιν έκείνος και νά σάς χαιρετήσιν θιάζοντας τό καπέλλο του.

— Άλλά, τότε, πρέπει νά τού δώσετε τό χέρι σας, διότι αυτό άπαιτεί ή ευγένεια. Μόνον μία ύπόλληλος πού, προσελήφθη προσάφως εϊς κάποιαν ύπηρεσίαν δέν πρέπει νά τεινι τό χέρι της προς τόν διευθυντή ή τόν προϊστάμενον που μάλις ένώνρισε λόγω της θέσεως τήν όποιαν κατέλαβε.

XX

Η κουζίνα σας

ΓΛΥΧΙΣΜΑ ΜΕ ΣΟΚΟΛΑΤΑ

Λιούστε μέσα σ' μικρά κατασάρα χωρίς νερό τρία μπιστούνια σοκολάτας. Όταν γίνη ή σοκολάτα σαν άλοιφή πατήσιν τρία αυγά και άλευρι, θούτρον και ζάχαρη ίση μέ τό βάρος δυό αυγών. Προσέστε τό καθεναν ίδιατέρως στην σοκολάτα και χτυπήστε καλά επί δέκα λεπτά. Ψήνεται σέ μέτριο φούρνο επί ένα τέταρτο της ώρας.

— Έξασκολούθησε! έίπεν ο Κοαρράς θάπτοντας πως ο άλλος έδίσταζε νά προχωρήσιν.

— Έξασκολούθησε! έίπεν ο Κοαρράς θάπτοντας πως ο άλλος έδίσταζε νά προχωρήσιν.

— Έξασκολούθησε! έίπεν ο Κοαρράς θάπτοντας πως ο άλλος έδίσταζε νά προχωρήσιν.

— Έξασκολούθησε! έίπεν ο Κοαρράς θάπτοντας πως ο άλλος έδίσταζε νά προχωρήσιν.

— Έξασκολούθησε! έίπεν ο Κοαρράς θάπτοντας πως ο άλλος έδίσταζε νά προχωρήσιν.

— Έξασκολούθησε! έίπεν ο Κοαρράς θάπτοντας πως ο άλλος έδίσταζε νά προχωρήσιν.

— Έξασκολούθησε! έίπεν ο Κοαρράς θάπτοντας πως ο άλλος έδίσταζε νά προχωρήσιν.

— Έξασκολούθησε! έίπεν ο Κοαρράς θάπτοντας πως ο άλλος έδίσταζε νά προχωρήσιν.

— Έξασκολούθησε! έίπεν ο Κοαρράς θάπτοντας πως ο άλλος έδίσταζε νά προχωρήσιν.

— Έξασκολούθησε! έίπεν ο Κοαρράς θάπτοντας πως ο άλλος έδίσταζε νά προχωρήσιν.

— Έξασκολούθησε! έίπεν ο Κοαρράς θάπτοντας πως ο άλλος έδίσταζε νά προχωρήσιν.

— Έξασκολούθησε! έίπεν ο Κοαρράς θάπτοντας πως ο άλλος έδίσταζε νά προχωρήσιν.

— Έξασκολούθησε! έίπεν ο Κοαρράς θάπτοντας πως ο άλλος έδίσταζε νά προχωρήσιν.

— Έξασκολούθησε! έίπεν ο Κοαρράς θάπτοντας πως ο άλλος έδίσταζε νά προχωρήσιν.

— Έξασκολούθησε! έίπεν ο Κοαρράς θάπτοντας πως ο άλλος έδίσταζε νά προχωρήσιν.

— Έξασκολούθησε! έίπεν ο Κοαρράς θάπτοντας πως ο άλλος έδίσταζε νά προχωρήσιν.

— Έξασκολούθησε! έίπεν ο Κοαρράς θάπτοντας πως ο άλλος έδίσταζε νά προχωρήσιν.

— Έξασκολούθησε! έίπεν ο Κοαρράς θάπτοντας πως ο άλλος έδίσταζε νά προχωρήσιν.

— Έξασκολούθησε! έίπεν ο Κοαρράς θάπτοντας πως ο άλλος έδίσταζε νά προχωρήσιν.

— Έξασκολούθησε! έίπεν ο Κοαρράς θάπτοντας πως ο άλλος έδίσταζε νά προχωρήσιν.

— Έξασκολούθησε! έίπεν ο Κοαρράς θάπτοντας πως ο άλλος έδίσταζε νά προχωρήσιν.

— Έξασκολούθησε! έίπεν ο Κοαρράς θάπτοντας πως ο άλλος έδίσταζε νά προχωρήσιν.

— Έξασκολούθησε! έίπεν ο Κοαρράς θάπτοντας πως ο άλλος έδίσταζε νά προχωρήσιν.

— Έξασκολούθησε! έίπεν ο Κοαρράς θάπτοντας πως ο άλλος έδίσταζε νά προχωρήσιν.

— Έξασκολούθησε! έίπεν ο Κοαρράς θάπτοντας πως ο άλλος έδίσταζε νά προχωρήσιν.

— Έξασκολούθησε! έίπεν ο Κοαρράς θάπτοντας πως ο άλλος έδίσταζε νά προχωρήσιν.

— Έξασκολούθησε! έίπεν ο Κοαρράς θάπτοντας πως ο άλλος έδίσταζε νά προχωρήσιν.

— Έξασκολούθησε! έίπεν ο Κοαρράς θάπτοντας πως ο άλλος έδίσταζε νά προχωρήσιν.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΤΕ ΚΑΘΩΣ ΠΡΕΠΕΙ

Μερικά, πράγματα που πρέπει νά γνωρίζη μία κυρία του κόσμου

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ

Όταν μέσα σ' ένα φιλικό σας σαλόνι, σάς συνιστούν Έναν κύριον δέν είνε καμμία άνάγκη νά απωθήτε διά νά τού δώσετε τό χέρι σας, εκτός εάν ο κύριος αυτός είνε σημαντική και έξεχουσα προσωπικότης. Έν τοιαύτη, όμως, περίπτωση, καλύτερον είνε νά ένεργήτε άπό πριν, διά νά ευρεθίτε, φυσικά όρθιος τήν στιγμή που θα σάς τον συστήσουν.

— Έξισου, όταν θα σάς συστήσουν μίαν κυρίαν της ηλικίας σας ή μίαν νεανίδα μικρότερον άπό σας δέν είνε άνάγκη νά απωθήτε όρθιος διά νά της δώσετε τό χέρι.

— Άλλά, εάν ή κυρία είνε ηλικιωμένη πρέπει άναποφύκτως νά τήν χαιρετήσετε όρθιος.

— Τίς τιμητικές θέσεις, είνε έννόητον, ότι πρέπει νά τις δώσετε εϊς τους πλέον ηλικιωμένους και τους μάλλον διακεκριμένους εκ των προσκεκλημένων σας. Άλλά, εάν οι γονείς σας ή άλλοι ηλικιωμένοι στενότεροι συγγενείς σας πρόκειται νά παρακαθήσουν εϊς τό τραπέζι, πρέπει αυτοί νά καταλάβουν τας πλέον σημαντικές θέσεις.

— Αί ύπανδροι κυρία πρέπει νά καταλάβουν θέσεις πριν άπό τας άνελπάνδρους, έστω και αν αυτοί αϊ τελευταίοι είνε μεγαλύτεροι τήν ηλικίαν, οι έσίοι προ τών άνελπάνδρων και ο γαμβρός ή ή νύφη σας πριν άπό τήν κόρην ή τόν υιόν σας.

— Αί τιμητικά θέσεις, είνε, διά μέν τας κυρίας, δεξιά και άριστερά στό οικοδόμητόν, διά δε τούς κυρίους προς τά δεξιά και προς τά άριστερά της οικοδομοποιήσεως.

— Αν πρόκειται νά δώσετε ένα «έπίσημον» γεύμα, πρέπει νά γνωρίζετε ότι ο κύριος και ή κυρία του οποίου θα λάβουν θέσεις εϊς τό τραπέζι ο Ένας άπέναντι του άλλου. Εάν ή προσκαλούσα είνε άγαμος πρέπει άπαραίτητως, νά τοποθετήσιν άπέναντι της εϊς τό τραπέζι τόν πατέρα της ή τόν άνδρα της.

— Εϊς περιπτώσιν κατά τήν όποιαν πρόκειται νά διαλυθί Ένας άρραβών, ο μέν πρώην μεμπαστευμένος είνε υποχρεωμένος νά επιστρέψι εϊς τήν μέχρι της ημέρας εκκενής εκλεκτήν του όλας τας επιστάδας που τού είχε στείλιν. Άλλά, ή παρών νύμφη του πρέπει νά καταλάβη αυτήν τήν θέσην. Εάν, όμως, ή προσκαλούσα είνε χήρα πρέπει εϊς τήν θέσην αυτήν άπέναντι της νά τοποθετήσιν τόν υιόν ή τήν κόρην της, ή έστω, και τήν μητέρα της, άκόμη.

— Σικνά μέσα στην μπανιέρα σας έμφανίζονται μεμυρε κηλίδες, που δέν θναικουν μέ άπλό σαπούνισμα, τριψέ τις μέ ένα πανί δουπημένο σέ βενζίνη.

— Τίς κτήρινες γραμμές που σκληρίζονται κάτω από τή θύση άπό τά άκατα του νερού, τίς θιάζουσιν τρις σοντάς τας μέ ζυδί.

— Τίς κτήρινες γραμμές που σκληρίζονται κάτω από τή θύση άπό τά άκατα του νερού, τίς θιάζουσιν τρις σοντάς τας μέ ζυδί.

— Τίς κτήρινες γραμμές που σκληρίζονται κάτω από τή θύση άπό τά άκατα του νερού, τίς θιάζουσιν τρις σοντάς τας μέ ζυδί.

— Τίς κτήρινες γραμμές που σκληρίζονται κάτω από τή θύση άπό τά άκατα του νερού, τίς θιάζουσιν τρις σοντάς τας μέ ζυδί.

— Τίς κτήρινες γραμμές που σκληρίζονται κάτω από τή θύση άπό τά άκατα του νερού, τίς θιάζουσιν τρις σοντάς τας μέ ζυδί.

— Τίς κτήρινες γραμμές που σκληρίζονται κάτω από τή θύση άπό τά άκατα του νερού, τίς θιάζουσιν τρις σοντάς τας μέ ζυδί.

— Τίς κτήρινες γραμμές που σκληρίζονται κάτω από τή θύση άπό τά άκατα του νερού, τίς θιάζουσιν τρις σοντάς τας μέ ζυδί.

— Τίς κτήρινες γραμμές που σκληρίζονται κάτω από τή θύση άπό τά άκατα του νερού, τίς θιάζουσιν τρις σοντάς τας μέ ζυδί.

— Τίς κτήρινες γραμμές που σκληρίζονται κάτω από τή θύση άπό τά άκατα του νερού, τίς θιάζουσιν τρις σοντάς τας μέ ζυδί.

— Τίς κτήρινες γραμμές που σκληρίζονται κάτω από τή θύση άπό τά άκατα του νερού, τίς θιάζουσιν τρις σοντάς τας μέ ζυδί.

— Τίς κτήρινες γραμμές που σκληρίζονται κάτω από τή θύση άπό τά άκατα του νερού, τίς θιάζουσιν τρις σοντάς τας μέ ζυδί.

— Τίς κτήρινες γραμμές που σκληρίζονται κάτω από τή θύση άπό τά άκατα του νερού, τίς θιάζουσιν τρις σοντάς τας μέ ζυδί.

— Τίς κτήρινες γραμμές που σκληρίζονται κάτω από τή θύση άπό τά άκατα του νερού, τίς θιάζουσιν τρις σοντάς τας μέ ζυδί.

— Τίς κτήρινες γραμμές που σκληρίζονται κάτω από τή θύση άπό τά άκατα του νερού, τίς θιάζουσιν τρις σοντάς τας μέ ζυδί.

— Τίς κτήρινες γραμμές που σκληρίζονται κάτω από τή θύση άπό τά άκατα του νερού, τίς θιάζουσιν τρις σοντάς τας μέ ζυδί.

— Τίς κτήρινες γραμμές που σκληρίζονται κάτω από τή θύση άπό τά άκατα του νερού, τίς θιάζουσιν τρις σοντάς τας μέ ζυδί.

— Τίς κτήρινες γραμμές που σκληρίζονται κάτω από τή θύση άπό τά άκατα του νερού, τίς θιάζουσιν τρις σοντάς τας μέ ζυδί.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ

— Με δη μου την καρδιά! Απέναντος συγχνημένος ο υπήρετος.

— Πάρτε τον, λοιπόν, μαζί σας από τώρα, επρόθεσμο με ανένταστο στενοχώρια ή δυστυχισμένη μητέρα. Μόλις εγκατασταθεί κάπου θα σας στείλω την διεύθυνσή μου. Και θαρρώ μου συχνά να το βλέπω, το άγαπημένο μου παιδί... Και οίσις θα μου το φέρνεται κάποτε, δεν είν' έτσι...

— Ναι, ναι κυρία, απάντησεν η Μαριάννα στενάχοντας, με μάτια δακρυομένα γιατί έννοιθε τον πόνο της κυρίας της.

— Ο κύριος Βινιερνόν θα σας στείλη τακτικά τα έξοδα σας, αγαπημένη μου Μαριάννα, και ού καλέ μου Μπιντάν... Σεις τουλάχιστον είσατε αληθινοί φίλοι.

— Ιοίους να τηλεφωνή τέτοιον ώρα; Εσκέφτηκε.

— Επείρω το ακουστικό και τόφερε στο σπίτι. Έξαφνα, όμως, το πρόσωπό της άλλαξε χρώμα, τα χαρακτηριστικά της άλλαζαν, θύκαν και μια πινυμένη κρουγι έδωκε από τον λάρυγγά της.

— Η Ζακελίνα είχε ακούσει στο τηλεφώνον την φωνή του πατέρα της, που την έκτευσε:

— Κόρη μου... παιδί μου, συγχωρώ με...

Και όταν εκατάλαβε πως ήταν τραγική φάρα κάποιου άγνωστου, έφυγε τρέχοντας από το σπίτι, έτρεξε απ' όλα τ' άδεια διαμέττα όπου τα θήματα της αντιπρόθεσαν παρέενα, βγήκε από πάσχο, έπροκίνησε κάτω απ' τα δέντρα κι έκάθηκε μέσα στο νυκτερινό σκοτάδι.

— Καθόλου. Έκοιμήθηκε πολύ καλά.

— Μη μου τ' λες αυτό, παιδί μου. Σε βλέπω πολύ στενοχωρημένη.

— Η κυρία Σαπούι που τάλεγε αυτά, ήταν η οπιτονοικοκυρά, μια συμπαιθητική σαραντάρκα, και μιλούσε με την νοκάρισσά της, την κυρίαν Μπερτέν, δασκάλα της αγγλικής και του πιάνου.

— Δεν είσατε πολύν καιρό στο σπίτι μου, εξηκούλθηκε, αλλά σας έκτιμώ και σας αγαπώ σαν θυγατέρα μου. Άν, λοιπόν, καμιά φορά με χρειαστήτε...

— Κι' εγώ έκτιμώ την καλωσύνη σας, απάντησε η νέα με την άρμονική της αωλή.

— Χτυπάει το τηλεφώνον... Με συγχωρείς... Πρέπει να κατέβω. Και πρό παντός μην απέλαιζομαι, παιδί μου.

— Η νέα έμπηκε τότε σ' ένα κομψό δωμάτιο, άνοιξε το γράμμο, που είχε λάβει κι' εδίδασκε τα έξης:

«Αγαπητή κυρία,

«Είσατε πολύ ευχισμένη, που έλάβαμε ειδήσεις σας. Ο Γιαννάκης είνε πολύ καλά στην

κατ' αυτόν τον τρόπον. Άλλά σας είδα εσθινικά και θα έπιθυμούσα να μάθω για την υγεία σας, καθώς και του μικρού Γιαννάκη.

— Το παιδί μου είνε στην έξοχή με τους Μπιντάν, απάντησε η γυναίκα. Εγώ είμαι πολύ καλά. Και οίσις;

— Εγώ όρκα μια θέα, πού δεν έξιζε βέβαια στον πού που είχα στον μακαρίτην τον πατέρα σας...

— Κύριε Φερλά, τον δέκοφεν η νέα, ενώ γινόταν κατάκλυμη. Μου ύποσχεθήκατε κάποτε ότι θα είσατε ελκρινής απέναντί μου. Ήρθε η στιγμή να το αποδείξετε. Λοιπόν, για όλον τον κόσμο, η Ζακελίνα Χιμπρό, κόρη του πρπεζήτου Μορώ, δεν ύπάρχει πιά.

— Έχει αντικαταστήσει από την κυρίαν Μιαννάν Μπερτέν, δασκάλα του πιάνου και της αγγλικής. Καθώς βλέπετε, έκρατσα τον λόγον μου και εργαζόμαι. Και είμαι υπερίφανη γι' αυτό και πολύ ευχισμένη...

— Έκπτεζε το ρολόι της κι' έπρόσθεσε διασπικά:

— Με συγχωρείτε, αλλά πρέπει να σας άρω γιατι είνε άργα. Θα ήθελα να μάθω νέα σας. Άλλά ούτε λέξι ού κανέναν.

— Έχετε το λόγο μου. Έχωρίστηκαν. Η κόρη του πρπεζήτου εξηκούλθηκε στο δρόμο της και δεν κατάλαβε ότι ένας νέος με έμφανισαν άριστοκρατικήν, την παρακολουθούσε.

— Δεν μου φαίνεται από τις γυναίκες αυτές, που να μπορεί κανείς να την σταματήσει στο δρόμο, εκέφτηκε ο νέος. Άν την κατακτώ, όμως, θα κάμω μίαν πρώτη τάξεως έρωμένην.

Κι' ενώ η Ζακελίνα έπιπανε σε μια στάση του τραίνου, ο νέος έπιπνε στο πολυτελέστατο αυτοκίνητό του.

— Τέντι, είπε στον σωφέρ. Οδός Βαρέν για γρηγορά!

Έξαπλώθηκε καλά, άναψε ένα τσιγάρο κι' έψιθύρισε:

— Ο,τι και αν συμβεί, όσο και αν μου στοιχίει η γυναίκα αυτή, πρέπει να γίνη δική μου...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΚΟΤΙΝΙΟΝ

Αυτός, που ζήτουσε με τόσων έπιμονή όχι μόνο να κατακτήσει, αλλά και ν' άνηκε την Ζακελίνα, ήταν ο νεαρός μορκοίος ντε Μπινράκ, αντιπρόεδρος του Πόλο Κλούμ, ταμίας της Άσθλτικης Λέσχης, προ γκνή του Λυν Τένις και βασιλέως του κοτινίου. Όλοι, όμως, αυτοί οι τίτλοι δεν τόν' έμποδίζαν να είνε ο πιο τιπτείνος άνθρωπος του κοτινίου.

Ο πατέρας του, ο δούξ, άνθρωπος ευγενέστατος, και η ένορρητη μητέρα του, δεν μπόρεσαν να του μεταδώσουν τα καλά εθισμάτα τους.

Όταν έμεγάλωσε αρκετά, ο Κάισαρ έφυγε από το πολυτελέστατο μέγαρο των γενώνων του και εγκαταστάθηκε σε μια γκαρσονιέρα της λεωφόρου Άντρι Μαρτέν, όπου περνούσε άουρη ζωή. Και οπανιάττα έπιπανε να ιδρ τους γονείς του.

Γι' αυτό ήταν άπερίφορη η κόρη της αδελφής του Τζιζέλλα, όταν κατά τις δέκα το πρωί τον είδεν έξαφνα να μπαίρει στο μεγάλο σαλόνι, όπου έπαίξε πιάνο.

— Καλημέρα Κάισαρ! Εφώνω τρέχοντας να φιλήση τον αδελφόν της.

Καλημέρα μικρούλα, απάντησε αυτός. Μελετάς πιάνο. Πρέπει να φύγω, λοιπόν.

— Τι λες καλέ!... Ακόμη δεν ήρθε... Σε βλέπωμε τόσο οπανία, ώτε προς χάριν σου θ' άφωκα και τον Μπετόβεν και την μουσική του...

— Μπράβο, σ' εύχαστον! Ο μωδοίποτε είμαι πολύ εύχιστημένος, πού σας τληπαίζω

— Καλήμερα Κάισαρ! Εφώνω τρέχοντας να φιλήση τον αδελφόν της.

— Καλήμερα Κάισαρ! Εφώνω τρέχοντας να φιλήση τον αδελφόν της.

— Καλήμερα Κάισαρ! Εφώνω τρέχοντας να φιλήση τον αδελφόν της.

— Καλήμερα Κάισαρ! Εφώνω τρέχοντας να φιλήση τον αδελφόν της.

— Καλήμερα Κάισαρ! Εφώνω τρέχοντας να φιλήση τον αδελφόν της.

ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

σκή. Προσδεδείς:

— Έτσι λέει η κυρία Μπερτέν, η δασκάλα μου. Την περιμένα μάλιστα. Άν θέλεις περιμένε να σου τ' η και μόνη της.

Έξαφνα μια πόρτα άνοιξε και μια υπέρτατη άγγεγίλε:

— Η κυρία Μπερτέν.

— Η Ζακελίνα έμπηκε μέσα και η Τζιζέλλα έκαμε τις συστάσεις:

— Ο αδελφός μου μαρκήσιος Κάισαρ ντε Μπινράκ... Η κυρία Μπερτέν, καθηγήτριά μου.

Ο Κάισαρ ύποκλήθηκε και είπε:

— Η αδελφή μου, κυρία, μου είπε τόσα όρκα πράγματα για σας, ώστε κολακίζομαι για την γνώμη μου.

— Η δεσποινίς Τζιζέλλα, δεν είνε πολύς καιρός πού μ' έγγινε, ώστε πολύ φοβάμαι ότι σας είπε υπερόβολας.

Κι' ενώ είμαι βέβαιος ότι η αδελφή μου είπε την αλήθεια, η Ζακελίνα έκοκκινισε λιγάκι για το κομπλιμέντο. Και άφω ύποκλήθηκε έπιγνε και άφωρε το δίχαιο της μουσικής πιάνου στο πιάνο.

— Άς μελετήσουμε τώρα! Είπε φοιράρι η δεσποινίς Μπινράκ.

Εγώ, λοιπόν, περιττώ, έκανε ο Κάισαρ, προσηκούμενος ότι φύγει.

Άλλά δεν έφυγε. Η αδελφή του τον παρακάλεσε να μείνη για να την άκούσει.

Το μέλημα έκόντευε να τελειώσει, όταν η υπέρτατη ήρθε να είδοποίηση την δεσποινίδα, ότι μια φίλη της την ζήτουσε στο τηλεφώνον.

Ο αδελφός μου θα σας κρατήσει συντροφιά, είπε τότε στη δασκάλα, κι' έδωκεν έξω.

Όταν έμειναν οι δύο μόνοι, ο Κάισαρ, μη μρωτώντας πιά να συγκρατήσει το πάθος του, έπιπώσε την Ζακελίνα και της είπε με φωνή πού έτρεμε από τον πόθον:

— Κυρία, θα με πάρτε ίσως για πολύ πρόθυμον, άφω σας μιλάω τόσον άπόστομα, αλλά δεν μπορώ πιά να κρύψω το άσθημα πού μου έχετε έμνησσει.

Η Ζακελίνα τάχασε και δεν ήξερε τί ν' άπάντησει.

— Κύριε, εφθύρισε καθώς άκούσαν ότι η θέα της άπείστε, σας παρακάλεσ' αυτό τ' άστία πού δεν ταριάζουν καθόλου σε σας, ούτε κι' έμένα μου άρδσουν.

Άλλά δεν έπρόφθαε να τελειώσει την φορά της. Ο Κάισαρ την άρπασε από τα χέρια εκέδον δια της θιάς.

Σας παρακάλε, τις έλεγε. Άκούστε με... Από την πρώτη την ήμερα πού σας είδα, έμια τρελλάθη μαζί σας... Σας παρακαλώ διασώξτε για να σας βλέπω... Έκασα την ησυχία και τον ύπνο μου, προς χάριν σας... Έπειδή όμως, όπως καταλαβαίνετε, δεν μπορώ να σας δώσω το όνομά μου, θα μου έπιπράτε να σας κάνη την πιο ευχισμένην γυναίκα του κό. σμου!

Υπέρχοι στην τιμιότητά της, η Ζακελίνα τον άφωρε να τελειώσει. Και μετά του είπε ψυχρά, περιφρονήτικα:

— Είσατε ευπατρίτης, κύριε Μπινράκ.

— Η οικογένειά μου είνε από τις αρχαιότερες της Γαλλίας, και είμαι υπέρφανος γι' αυτό.

— Πώς φερνόσαστε, λοιπόν, τόσο πρόθυμα;

— Πώς είπατε: εφώνωσε ο Κάισαρ, κατακλιντικός για την τόλη της.

Είπα, κύριε, ότι δεν είνε τρόπος αυτός πού ανδρώπνο να μου κάνετε τέτοιες προτάσεις.

— Μα είσατε, λοιπόν, τόσο ασελήρη!...

— Φύγετε, κύριε, άλλως θα φύγω εγώ.

Ο Κάισαρ τάράχτηκε.

Δεν έπιπνε, κυρία εφθύρισε. Άλλά κανείς δεν μπο

ρεί να μ' έμποδιση να σας σκέφτωμαι διαρκώς.

Έκείνη την στιγμή η Τζιζέλλα έπείσσε, και ενώ ο Κάισαρ έκαίρετοσε για να φύγη, η νέα άρχισε να παίρη ένα κομμάτι στο πιάνο.

Και καθώς οι νότες άνεβαιναν στα αθέβρια ύψη της τρυφερότητας, η Ζακελίνα ακυμένη άπάνου από το κεφάλι της μωδτριάς της, άφωρε να πέσουν στο πιάνο δύο χοντρά δάκρυα.

Η Τζιζέλλα τάράχτηκε όταν τα είδε.

— Έπειτα, έστράφηκε, άγκάλιασε την δυστυχισμένη γυναίκα και της είπε:

— Τι έχετε άγαπητή κυρία; — Σκέτομαι το παιδί μου, άπάντησε αυτή, άφίνοντας το κεφάλι της να σπινυθίση στον ώμο της μητριάς της.

— Έκείνο το δράδυ η Ζακελίνα έπείσσε, στο σπίτι της, στο Νιγνύ κατά τις έσπες. Και μάλιστα κατά το δωμάτιό της δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια φωνήν εκήληξως.

Έπάνου στο τραπέζι, μέσα σ' ένα κλουβί καλαμένιο, θοισκόνταν δύο χαριτωμένα περιστερία. Άπό μια γυναίκα του κλουβιού κρέματαν ένα γράμμα. Τό άνοιξε κι' εδίδασκε:

«Κυρία,

»Άν σας άπειλήσει κανείς, άφωτε έλεύθερα τα περιστερία. Θα σπεύσω άμέσως εις όρθεϊάς σας. Μην άνισχυίτε καθόλου, για τίποτε.

ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ.

— Πάλιν ο Έκδικητής! έμωρμούρισε η κόρη του πρπεζήτου. Μά τι είνε πάλι αυτό το νέο μυστήριο; Ά, εγώ δεν μπορώ να δεχτώ την προετασίαν ενός ανθρώπου, πού έσκότωσε τον πατέρα μου!...

— Ο,τι όηποτε και αν μου συμβεί αυτό, τα πουλιά θα μείνουν να πάντα κλεισμένα στο κλουβί τους.

Έμεινε λιγάκι σκεπτική, και μετά έπρόσθεσε:

— Περιέργο, όμως!... Αισθάνομαι πως είμαι πιο ησυχία τώρα. Εύχαριστώ Θεέ μου. Και τώρα, δεν θέλω άλλο τίποτε, παρά να είνε ευχισμένο το παιδί μου. Δεν έχω το δικαίωμα να ζήτω τίποτε περισσότερο.

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

Την έπομένη νύχτα από τον έντοφισμό του Μορώ, ένα κλειστό αυτοκίνητο, χωρίς φώτα, έσταμάτησε μπροστά στο νεκροτάφον του Σεμπλόν, και δύο άνθρωποι κατέβηκαν.

Ο ένας ήταν φίλος, με ύστε άριστοκρατικήν, παρέενα άραιοι και με μίαν έκφραση άκαταμάχητης βελήσας. Φορούσε μαύρο κοστούμι και μαλακό πλατύγυρο καπέλλο.

Ο άλλος, πιο κοντός, αλλά γευρωδής, φορούσε κομψό σποκ κοστούμι από σταχί θελοούτο. Ένα κοκκίνο από το ίδιο ύφασμα και χρώμα εκέπαζε την άρρενηπλή του μορφή.

— Ρογίρε, είπε αινάδι ο πρώτος, είσαι βέβαιος ότι δεν μάς άκολουθήσε κανείς;

— Άπολύτως βέβαιος, Ιάκωβε.

— Έμωρός, λοιπόν!

Άνοιξαν την καγκελλόπορτα του νεκροταφείου με ένα όικό τους κλειδί και έπροχώρησαν σ' ένα μικρό μανωαλείο, πού άνήκε στην οικογένεια Μορώ.

Έκει άνοιξαν την πόρτα κι' έκλεισσαν μέσα.

Μετά μισήν ώρα έδιναν πάλι κι' έκρατοσαν ένα όαμα τυλιγμένο σε άσπρο οεντόνι. Τό κουβάλασαν έως το αυτοκίνητο και το έτοποθέτησαν μέσα. Και μετά λίγες στιγμές κωέκταν στο σκοτάδι.

Άφω έκαμε κάμποσο δρόμο, το αυτοκίνητο έσταμάτησε σ' ένα παλιό, ιστορικό κτίριο, στις όχθες του Σηκουάνα, γκατωτό με το όνομα Κοκκινός Πύργος.

Έκει, άφω έπέρασαν από δι-

άφορα γκεμισμένα διαμερίσματα του πύργου, έφθασαν σε μια μεγάλη θαλάμει αίσουσα, με κοντρές κολώνες.

Ο ένας απ' αυτούς έπίεσε ένα κρυσά έλατήριο και μια πλάκα πού διαπέδου μεταστρίστικε. Τότε έφάνηκαν τα πρώτα σκαλοπάτια μιας σιδερένιας σκάλας, πού κανόνταν κάτω από το έδαφος.

Ο Ρογίρος και ο Ιάκωβος κατέβηκαν με το φορτίο τους, ενώ η πλάκα έκλεινε μόνη της έπάνου απ' το κεφάλι τους.

— Άδελφέ μου, είπε ο Ρογίρος, πού τόναν άπερίοριστο άφορώσεις, άποφάσεις να χορίρη την ζωή σ' αυτόν τον άβυσόν;

— Άδελφέ μου, είπε ο Ρογίρος, πού τόναν άπερίοριστο άφορώσεις, άποφάσεις να χορίρη την ζωή σ' αυτόν τον άβυσόν;

— Άδελφέ μου, είπε ο Ρογίρος, πού τόναν άπερίοριστο άφορώσεις, άποφάσεις να χορίρη την ζωή σ' αυτόν τον άβυσόν;

— Άδελφέ μου, είπε ο Ρογίρος, πού τόναν άπερίοριστο άφορώσεις, άποφάσεις να χορίρη την ζωή σ' αυτόν τον άβυσόν;

— Άδελφέ μου, είπε ο Ρογίρος, πού τόναν άπερίοριστο άφορώσεις, άποφάσεις να χορίρη την ζωή σ' αυτόν τον άβυσόν;

— Άδελφέ μου, είπε ο Ρογίρος, πού τόναν άπερίοριστο άφορώσεις, άποφάσεις να χορίρη την ζωή σ' αυτόν τον άβυσόν;

— Άδελφέ μου, είπε ο Ρογίρος, πού τόναν άπερίοριστο άφορώσεις, άποφάσεις να χορίρη την ζωή σ' αυτόν τον άβυσόν;

— Άδελφέ μου, είπε ο Ρογίρος, πού τόναν άπερίοριστο άφορώσεις, άποφάσεις να χορίρη την ζωή σ' αυτόν τον άβυσόν;

— Άδελφέ μου, είπε ο Ρογίρος, πού τόναν άπερίοριστο άφορώσεις, άποφάσεις να χορίρη την ζωή σ' αυτόν τον άβυσόν;

— Άδελφέ μου, είπε ο Ρογίρος, πού τόναν άπερίοριστο άφορώσεις, άποφάσεις να χορίρη την ζωή σ' αυτόν τον άβυσόν;

— Άδελφέ μου, είπε ο Ρογίρος, πού τόναν άπερίοριστο άφορώσεις, άποφάσεις να χορίρη την ζωή σ' αυτόν τον άβυσόν;

— Άδελφέ μου, είπε ο Ρογίρος, πού τόναν άπερίοριστο άφορώσεις, άποφάσεις να χορίρη την ζωή σ' αυτόν τον άβυσόν;

— Άδελφέ μου, είπε ο Ρογίρος, πού τόναν άπερίοριστο άφορώσεις, άποφάσεις να χορίρη την ζωή σ' αυτόν τον άβυσόν;

— Άδελφέ μου, είπε ο Ρογίρος, πού τόναν άπερίοριστο άφορώσεις, άποφάσεις να χορίρη την ζωή σ' αυτόν τον άβυσόν;

— Άδελφέ μου, είπε ο Ρογίρος, πού τόναν άπερίοριστο άφορώσεις, άποφάσεις να χορίρη την ζωή σ' αυτόν τον άβυσόν;

— Άδελφέ μου, είπε ο Ρογίρος, πού τόναν άπερίοριστο άφορώσεις, άποφάσεις να χορίρη την ζωή σ' αυτόν τον άβυσόν;

— Άδελφέ μου, είπε ο Ρογίρος, πού τόναν άπερίοριστο άφορώσεις, άποφάσεις να χορίρη την ζωή σ' αυτόν τον άβυσόν;

— Άδελφέ μου, είπε ο Ρογίρος, πού τόναν άπερίοριστο άφορώσεις, άποφάσεις να χορίρη την ζωή σ' αυτόν τον άβυσόν;

— Άδελφέ μου, είπε ο Ρογίρος, πού τόναν άπερίοριστο άφορώσεις, άποφάσεις να χορίρη την ζωή σ' αυτόν τον άβυσόν;

— Άδελφέ μου, είπε ο Ρογίρος, πού τόναν άπερίοριστο άφορώσεις, άποφάσεις να χορίρη την ζωή σ' αυτόν τον άβυσόν;

— Άδελφέ μου, είπε ο Ρογίρος, πού τόναν άπερίοριστο άφορώσεις, άποφάσεις να χορίρη την ζωή σ' αυτόν τον άβυσόν;

— Άδελφέ μου, είπε ο Ρογίρος, πού τόναν άπερίοριστο άφορώσεις, άποφάσεις να χορίρη την ζωή σ' αυτόν τον άβυσόν;

— Άδελφέ μου, είπε ο Ρογίρος, πού τόναν άπερίοριστο άφορώσεις, άποφάσεις να χορίρη την ζωή σ' αυτόν τον άβυσόν;

— Άδελφέ μου, είπε ο Ρογίρος, πού τόναν άπερίοριστο άφορώσεις, άποφάσεις να χορίρη την ζωή σ' αυτόν τον άβυσόν;

σκη, αλλά ο Ρογίρος τον άγκάλιασε και τον άνάγκασε να καθήση στη θέα του, ενώ ο Ιάκωβος του έδινε το άκουστικό ενός τηλεφώνου και τον διέταζεν έπιτακτικά:

— Μορώ, ζήτισσε συγγνώμην από την κόρη σου!

— Όχι, όχι... άφιστέ με... έφώνωσε ο πρπεζήτης άφρίζοντας. Αυτό είνε ενέδρα... Δεν έχετε το δικαίωμα...

— Ζήτισσε συγγνώμην από την κόρη σου! έπέμεινε ο άδούπητος Έκδικητής.

Διασωμένος από την δύναμη έκείνη, την όποιαν έμάνευσ άκατονίκητη, όνιτωμένος από την φλόγα πού έστιπνιόσεόλουσε στα μάτια του Έκδικη-

«Έκδικητή!... Και μ' έζωντας ότι για όλον τον κόσμο ήταν νεκρός, όθιμένος μέσα στο οικογενειακό μανωαλείο του, ο πρπεζήτης αυτός, πού είχε πλούτη με την ήπια, σκεπάζον ως τόσο:

— Ήτσοι να δέλουν να μ' εκδίδουν. Και όλ' αυτά τα έκπνοέτησαν για να με τρομοκρατήσουν. Θα τους δώσω ένα, δύο, τρία εκατομμύρια άν θέλουν. Έπειτα, όμως, όταν θα έχω απ' έμάς μέρα, θα ισούμε... Άλλά θα μ' άφωσαν να βγώ ζωντανός;

Έξαφνα, στην άντίθετη πλευρά του τοίχου άκουσε ένα σαρκαστικό γαγκασμό, και άνατρίχασε. Έκτύπησε γύρω του τρομαγμένος...

Στο επάνω μέρος του τοίχου, απ' όπου άναγνόντο πού δεν έννοουσε να τον άφιστη ούτε στιγμή, αλλά τον παρακολουθούσε ως την παρακίση του κινισι, ήταν ένας μικρός καθρέφτης, πού τον κουνούσε κάποιο άόρατο κέρι.

Λυσώντας απ' το κακό του άρπισε τότε προς τον καθρέφτην σπών για να τον θρυνματίσει. Καθώς, όμως, έκανε, να τον πιάση, τον έτινωσε δυνατό ηλεκτρικό ρεύμα, ενώ άκούσαν και πάλι ο ασανικός έκείνος γαγκασμός πού τον έκανε ν' ανατριχιάζει από τρόμο.

— Μα αυτό είνε κολάσις!... έφώνωσε. Είνε δα... Αλλά έπρόσθεσε, όμως, να τελειώσει, και νέος τρόμος τον έπιασε. Άπέναντί του, επάνου στον τοίχο, άρχισαν να φαίνονται κάτι φαινητά γράμματα. Και εδίδασκε:

«Τραπεζίτα Μορώ,

»Σε είχα καταδικάσει εις θάνατον. Άλλά η κόρη σου, με μια μεγαλόψυχη χειρονομία άφωρε όλην την κληρονομία της σταύς στυχούς. Γι' αυτό περιείχην την ποιήν σου σε ισόβια δεσμά.

ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ.

— Ισόβια δεσμά! έπανάλε, δεν ο τραπεζήτης τρέκοντας τα δόντια. Είμαι χαμένος!... Δεν ύπάρχει πιά έλπις συμψιδισμού. Ούτε και να δραπέτωσω μωρό απ' εδώ μέσα. Θα μείνη φυλακισμένος για πάντα μέσα σ' αυτούς τους τεσσάρους τοίχους, και ο τρομερός έκείνος καθρέφτης, με παρακολουθού δι-σκέπας.

Και τότε άρχισε να κλαίει, ο έπαιρημένος άνιωνόσης, ο άηστικός και ο δολωμένος

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΔΦΗΝΕΙ Η ΜΑΝΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ...

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑ

Τὸν ἤξερα ἀπὸ χρόνια. Ἦταν φα-
σαρίας τότε, κ' ἔκανε διάφορες
χορδές. Ἡ δουλιά του καλλιτέ-
χνης Πολυλόγος, ἡ γλώσσα του
ποῦ δὲν ξεκολλοῦσαν ὅταν ἦταν
σὲ παρὰ. Κ' εὐθύμως ἀνδρώπων,
εἰς, δὲν εἶχε θάταν γελαστός κ'
ἐτοίμος νὰ διηγηθῇ νὰ πῶ πολλά
ἀστεία γιὰ νὰ γελάσουν καὶ οἱ
ἄλλοι.

Ἐργαστήριο δικό του ὅμως δὲν
εἶχε καὶ πόλεως σὲ ἔνα, δοῦν-
τας τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο γλῶττι
νὰ βγάδουν τὴς δουλιές τους πῶ
γρήγορα.

— Ἀ, δὲν τὸ ξέρεις, μοῦ εἶπε μιά
βραδιά, τί ἔκανα σήμερα!... Τὸ
μυητέλο! Ναι, ναι, ποζάρια γιὰ
Ἄφροδιτη!

— Μὰ τί λές τώρα! τοῦ ἀπάντη-
σα ἐγώ.

Εἶχε κάτι ὅμως χοντρούς, με-
γάλους, παρόμοια ἀλλοτρίως.

— Ναι, ναι σοῦ λέω, τί φέμματα
θα σοῦ πῶ; Μὰς ἔφηνε τὸ μυνέ-
λο γιατί δὲν τὸ πῆρσας ὁ φίλος
σου, καὶ πῆρα ἐγὼ τὴ θέση του.

— Μὰ τώρα τί θὰ γίνῃ; Ἀφροδι-
τη, ἡ κανένας πυγμαῖος!...

— Ξέρει κείναι! Θὰ τὸ κατέφε-
ρει νὰ γίνῃ Ἀφροδιτη!

Δὲν κρατοῦσε μυητικό. Ἄμα τοῦ-
λεγε κανεὶς κάτι, ἕνα μυητικό του,
ἦταν ὡς νὰ τόκανε ἐπὶ τοῦτο, γιὰ
νὰ τὸ μάθῃ ὁ κόσμος ὅλος. Καλύ-
τερα νὰ τὸ ἔβλεπε, γέμειζε ἀπὸ
τὸ μάθαινον τότε πῶ λίγα. Καὶ
γι' αὐτὸ καὶ μεῖς τοῦ λέγαμε, τὰ
καρφὰ, διάφορες ψευτεῖες, γιὰ
νὰ τὴς σκορπῇ ἐδῶ, ἐκεῖ παν-
τοῦ.

Ἐνα βράδυ ὅμως δὲ μὰς ἦρθε
στὸ καφεῖο πού, συνάζομα. Τὸ
ἴδιο καὶ τὴς ἄλλης, τὴς βραδίας...
Τὸν Ἀπομόνισμα.

Πέρασαν λίγα χρόνια. Μία μέρα
τὸν εἶδα. Πήγαμε διασκέδα. Αὐ-
τὸς ἦταν, τὸν γνώρισα καλά. Καὶ
τὸν φώναξα. Δὲν εἶχε κανὲν λά-
θος. Γύρισε μὲ εἶδος καὶ ἦρθε γρή-
γορα κοντά μου.

Βιάζοταν ὅμως καὶ γρήγορα μοῦ
εἶπε γιατί εἶχε χαθεῖ.

Κάποια νέα τούκε πάρετὶ τοῦ
νοῦ. Καὶ τὸν εἶχε κάνει νὰ λη-
σμονάει ὅλους τοὺς φίλους, ὅ-
λα, καὶ νὰ θυμῶται μέρα, νύχτα
αὐτὴν μόνο!

Ἐπιτέλους τὴν πῆρε καὶ ζῶνε
"χρυσὸ ζῶν" ὅπως μοῦ τὴν εἶπε.
Εἶχε συν παῖδικα, δὲν κοριτά-
κια. Τὸνα μὲν ἀκόμα. Αὐτὸς δού-
λευε κ' ἔβγαζε ἀρκέτα.

Μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ ἔρβῃ νὰ μὲ
εὐρεῖ.

Καὶ ἦρθε, τὸ βράδυ. Πήγαμε καὶ
καθίσουμε ἄλλοι, ὁ ἄλλο καφε-
νεῖο γιὰ νὰ τὸ πούμε. Καὶ τὰ εἶπα-
με. Παρατήρησα πὺς εἶχε ἀλλά-
ξει. Δὲν ἦταν πιά πολυλόγος, εἰ-

κε σοβαρεῦτε. Μοῦ ἔπλεξε ὄμνο
γιὰ τὴ γυναῖκα του. Καὶ σὰ νάκε
γνωρίζῃ πολλὰς, εἶπε, πὺς εἶνε
ἡ καλύτερη τοῦ κόσμου! ἄλλῃ δὲν
ὑπῆρχε σὰν κ' αὐτή!

Αὐτὸ ὅμως μ' εὐχαρίστησε. Ἐπεί
θὰ ζῶσαν ἀρμονικά στὸ σπιτάκι
τους. Αὐτὸς θὰ ἔλεγε, ὅτι ἦταν ἡ
γυναῖκα του, ἡ πῶ καλὴ ἀπ' ἄλλας,
καὶ κείνη θὰ ἔλεγε ἴσως τὸ ἴδιο, πὺς
αὐτὸς εἶνε ὁ καλύτερος ἀντὶρας!

Καὶ ἄλλος δὲν ὑπῆρχε σὰν κ' αὐ-
τόν!...

Ἦρθε ἀκόμα ὅμως μιά φορὰ καὶ
μὲ εἶσε, κ' εἶπετα τὸν ἔχασα πάλι.
Θὰ μὲ λείπει, ὅρα ἔσκαλον, ὅρα
θουσε μόνον τὴν γυναῖκα του νάκει
στὸ νοῦ του, αὐτὴ νὰ πᾶνε τὴν
κάθε θέση, θεοοῦλα του καὶ νὰ πε-
τὰ ἔξω ἀσκούπιδι, τὴς μορφῆς
τὸν φίλων τοῦ ἀντρός της...

Προσαν δύο, τρία χρόνια χωρὶς
τὸν ἕνα.

Καὶ εἶχα ἀρχίσει νὰ συνάζομα
μὲ ὁῦνα καὶ ὁρμηρὸ ὑπό-
γειο τὴς ἀγορᾶς. Ὑγρασία, μού-
χλα καὶ ἀποφορά θορία, πὺς μᾶ-
τα μὲ λείπει ἡ μωροσύνη τοῦ κρα-
σοῦ καὶ τὸν φαγνὺν νὰ τὴ σκε-
πᾶσαν.

Ἐκεῖ ὅ' αὐτὸ τὸ βρωμερὸ ὑπό-
γειο μαζεῦσάμας, γέμειζε ἀπὸ
μᾶς. Εἶχαμε συνήθειαι στὴ βρωμί-
α τὴν ἀνακατεμένη μὲ τὴς εὐωδίες
τὸν φαγνὺν καὶ τοῦ κρασοῦ, καὶ
μὲ μᾶς ἀπὸ μέρα, εὐχαρίστη-
μένοι. ἴσως καὶ νὰ ἔλαμε νὰ με-
κράνουν οἱ ἀρες...

Καὶ συνάζομα τὰ βράδια ἐκεῖ.
Τὴν ἡμέρα κανεὶς δὲν πᾶνε.

Ἄλλ' ἕνα μεσημέρι σὺν ἀπόκτι-
τὴ συρμένης πέραςα ἀπ' κεῖ.

Κατέβηκα τὰ πολλὰ πέτρινα,
σκαλὶα του, καὶ βρέθηκα στὸ ὑπό-
γειο.

Ἦταν ἀδίοιο οὐδὲν. Ἀκόμα δὲν
εἶχαν ἀρχίσει νὰ μαζεῦνται οἱ
πελάτες. Ἀλλὰ στὸ βάθος κοντὰ
σὲ κάτι βαρέλια, εἶδα κάποιον
γνωστὸ μου, πολὺ γνωστὸ μου, μὲ
δὺδ κοριτάκι, νὰ κάθονταν ὅ' ἕνα
τραπέζι καὶ νὰ τρῶνε. Ὁ γνω-
στός μου αὐτὸς ἦταν ὁ φίλος μου
ὁ καλλιτέχνης, ὁ ὁμῆτις!

Δὲ μὲ εἶχε δεῖ. Πρόσεξε καὶ μι-
λοῦσε στὸ δὺδ κοριτάκι, μὲ γυρι-
σμένες τὴς πλάτης σὲ μένα. Κι' ἄ-
κουσα:

— Ἐθέλες ἀκόμα ἄλλο; Ἐοῦ Μα-
ρία θὰ θέλεις, ξ;...

— Ὅχι, ἔκανε τὸ κοριτάκι καὶ
μὲ κοῦμπᾶ πρὸς τὰ ἐπάνω τοῦ
κεφαλοῦ.

Αὐτὸς γύρισε στὸ ἄλλο τὸ πῶ
μικρὸ καὶ εἶπε:

— Ἡ Καίτουλα θέλει...

— Ὅχι, ὅχι, δὲ θέλω, ἔκανε καὶ

Τελευταία πάλι, ἀρχισε καλὰ νὰ
πᾶει ἡ δουλειά. Καὶ περνοῦσαμε
καὶ μεῖς καλὰ καὶ ἀγαπᾶμενα.

Ἐπεί μοῦ φαίνονταν... Ἄν κ'
ἔπειτα πολλὰ μὲν ἦρσαν στὸ νοῦ
πὺς τότε, δὲν τὸ πρόσεχα...

Λοιπὸν μιά μέρα δὲν ζῆρῃ τί
μῆνιας καὶ μοῦ ἦρθε νὰ πᾶω στὸ
σπίτι. Πάντα πᾶγαμε στὰ μίμια, πᾶ-
ω καὶ κατὶ.

Ἄφην τὴ δουλειά μου καὶ πᾶ-
ω γαῖνα. Ἐνα κλειδί εἶχαμε κ' αὐ-

τὸ μικρὸ.
Κι' αὐτός:
— Πρέπει ὅμως νὰ φῶμε κάπ...
Καὶ γύρισε κοιτάζοντας πίσω:
— Λίγο τυρὶ σὰς παρακάλλω! εἰ-
πε.

— Τυρὶ, τυρὶ! Δῶσε γρήγορα λί-
γο τυρὶ! ὄντως ὁ Νίκος ὁ Σιδέρης,
κτυπὸν στεκόταν ἀκίνητος ὁρ-
θὸς καὶ κοιτάζοντας τὸν πατέρα μὲ
τὰ δὺδ τοῦ παιδίου.

— Ὁ ὁμῆτις ὅμως γύρισε ἀκόμα λί-
γο. Σὰ νάκε πάρετὶ τὸ μᾶτι του
κάτι, καὶ θέλῃς νὰ τὸ δεῖ καλά. Καὶ
μὲ εἶσε...

— Ἐπεί ἔκανε σφύροντας τὰ δὺδ
τὸλ χέρια, ἔλα, ἔλα, ἔλα κάτοε.
Ἐδῶ, ἐδῶ κοντὰ μου!...

Ἐκείθω δίπλα του. Εἶδα ὅμως
τὸν ταπεινὸν τὸ Νίκο Σιδέρη,
νὰ πλᾶσιζαί. Ἦθελε ν' ἀκούσει
δικῶς ἄλλο.

— Ὁ ταπεινὸς αὐτὸς εἶχε μεγάλ-
η ἀγάπη στὴ λογοτεχνία, στοὺς
λογοτέχνες. Καὶ ὅταν μιλοῦσαν, αὐ-
τοῦ αὐτοῦ, ὅταν τὴν δουλιά του
γιὰ νὰ πᾶει κοντὰ τοὺς ν' ἀ-
κούσει.

— Μὰ πᾶς αὐτὸ; Ρῶπτος τὸ ὁμῆ-
τις μὲ κάποιον φῶδο, πὺς θ' ἀκού-
σῃ κακῶ. Μὲ τὰ παιδικὰ ἐοῦ,
γιατί!...

— Θὰ στὰ πᾶ, θὰ στὰ πᾶ! ἔκανε
αὐτὸς κοῦνώντας τὸ χέρι του. Εἰ-
μὴ δὺςτυχημένος, φίλε μου, δὲ
στυχιόμηναι! Μὲ μῆς ἀπὸ εὐτυχί-
ας, ἐγὼ δὺςτυχημένος! Σὰ
νὰ κοῦμηνον κέλεπα ὁρῶσι ὀνει-
ρὰ καὶ γύναικα καὶ βρέθηκα πετα-
μένος στὸ βούρκο! Ναι θὰ στὰ
πᾶ ὅλα, ὅλα!

Τὸ παιδί ἔφερε τὸ τυρὶ, κ' αὐ-
τὸς τὸ μέραςα στὰ μικρὰ χωρὶς νὰ
κρατοῖται γιὰ τὸν εὐαὶ του. Τοὺς
ἔκοψε καὶ ψωμί...

— Ἀκούσε δὲ, μοῦ εἶπε ἔπειτα
μὲ σκυμμένον τὸ κεφάλι καὶ χω-
ρὶς νὰ μὲ κοιτάξῃ. Ζούσαμε καλὰ
καὶ ἴσως. Ποτὲ οὐδὲν, δὲν εἶ-
χαμε μωλιῖες, γιατί ἐγὼ πάντα ἔ-
ποκωροῦσα! Τὴν ἀπαύουσα καὶ τὴν
παραπαύουσα! Δοῦλενα, κουλδοῦ-
σα στὸ σπῆτι. Τώρα ἀνθρώποις εἰμα-
στε, σπιταλέτες, καὶ τὸ φέρνετε ἡ
μοῖρα, λίγα ἀνάπαυσι! Ἄλλ' ἐγὼ
δὲν γνῶμινα φεύγῃ, κλέφτης νὰ
τὴς πᾶω ὅτι χρειάζομαι!

Τελευταία πάλι, ἀρχισε καλὰ νὰ
πᾶει ἡ δουλειά. Καὶ περνοῦσαμε
καὶ μεῖς καλὰ καὶ ἀγαπᾶμενα.

Ἐπεί μοῦ φαίνονταν... Ἄν κ'
ἔπειτα πολλὰ μὲν ἦρσαν στὸ νοῦ
πὺς τότε, δὲν τὸ πρόσεχα...

Λοιπὸν μιά μέρα δὲν ζῆρῃ τί
μῆνιας καὶ μοῦ ἦρθε νὰ πᾶω στὸ
σπίτι. Πάντα πᾶγαμε στὰ μίμια, πᾶ-
ω καὶ κατὶ.

Ἄφην τὴ δουλειά μου καὶ πᾶ-
ω γαῖνα. Ἐνα κλειδί εἶχαμε κ' αὐ-

τὸ μικρὸ.
Κι' αὐτός:
— Πρέπει ὅμως νὰ φῶμε κάπ...
Καὶ γύρισε κοιτάζοντας πίσω:
— Λίγο τυρὶ σὰς παρακάλλω! εἰ-
πε.

— Τυρὶ, τυρὶ! Δῶσε γρήγορα λί-
γο τυρὶ! ὄντως ὁ Νίκος ὁ Σιδέρης,
κτυπὸν στεκόταν ἀκίνητος ὁρ-
θὸς καὶ κοιτάζοντας τὸν πατέρα μὲ
τὰ δὺδ τοῦ παιδίου.

— Ὁ ὁμῆτις ὅμως γύρισε ἀκόμα λί-
γο. Σὰ νάκε πάρετὶ τὸ μᾶτι του
κάτι, καὶ θέλῃς νὰ τὸ δεῖ καλά. Καὶ
μὲ εἶσε...

— Ἐπεί ἔκανε σφύροντας τὰ δὺδ
τὸλ χέρια, ἔλα, ἔλα, ἔλα κάτοε.
Ἐδῶ, ἐδῶ κοντὰ μου!...

Ἐκείθω δίπλα του. Εἶδα ὅμως
τὸν ταπεινὸν τὸ Νίκο Σιδέρη,
νὰ πλᾶσιζαί. Ἦθελε ν' ἀκούσει
δικῶς ἄλλο.

— Ὁ ταπεινὸς αὐτὸς εἶχε μεγάλ-
η ἀγάπη στὴ λογοτεχνία, στοὺς
λογοτέχνες. Καὶ ὅταν μιλοῦσαν, αὐ-
τοῦ αὐτοῦ, ὅταν τὴν δουλιά του
γιὰ νὰ πᾶει κοντὰ τοὺς ν' ἀ-
κούσει.

— Μὰ πᾶς αὐτὸ; Ρῶπτος τὸ ὁμῆ-
τις μὲ κάποιον φῶδο, πὺς θ' ἀκού-
σῃ κακῶ. Μὲ τὰ παιδικὰ ἐοῦ,
γιατί!...

— Θὰ στὰ πᾶ, θὰ στὰ πᾶ! ἔκανε
αὐτὸς κοῦνώντας τὸ χέρι του. Εἰ-
μὴ δὺςτυχημένος, φίλε μου, δὲ
στυχιόμηναι! Μὲ μῆς ἀπὸ εὐτυχί-
ας, ἐγὼ δὺςτυχημένος! Σὰ
νὰ κοῦμηνον κέλεπα ὁρῶσι ὀνει-
ρὰ καὶ γύναικα καὶ βρέθηκα πετα-
μένος στὸ βούρκο! Ναι θὰ στὰ
πᾶ ὅλα, ὅλα!

Τὸ παιδί ἔφερε τὸ τυρὶ, κ' αὐ-
τὸς τὸ μέραςα στὰ μικρὰ χωρὶς νὰ
κρατοῖται γιὰ τὸν εὐαὶ του. Τοὺς
ἔκοψε καὶ ψωμί...

— Ἀκούσε δὲ, μοῦ εἶπε ἔπειτα
μὲ σκυμμένον τὸ κεφάλι καὶ χω-
ρὶς νὰ μὲ κοιτάξῃ. Ζούσαμε καλὰ
καὶ ἴσως. Ποτὲ οὐδὲν, δὲν εἶ-
χαμε μωλιῖες, γιατί ἐγὼ πάντα ἔ-
ποκωροῦσα! Τὴν ἀπαύουσα καὶ τὴν
παραπαύουσα! Δοῦλενα, κουλδοῦ-
σα στὸ σπῆτι. Τώρα ἀνθρώποις εἰμα-
στε, σπιταλέτες, καὶ τὸ φέρνετε ἡ
μοῖρα, λίγα ἀνάπαυσι! Ἄλλ' ἐγὼ
δὲν γνῶμινα φεύγῃ, κλέφτης νὰ
τὴς πᾶω ὅτι χρειάζομαι!

Τελευταία πάλι, ἀρχισε καλὰ νὰ
πᾶει ἡ δουλειά. Καὶ περνοῦσαμε
καὶ μεῖς καλὰ καὶ ἀγαπᾶμενα.

Ἐπεί μοῦ φαίνονταν... Ἄν κ'
ἔπειτα πολλὰ μὲν ἦρσαν στὸ νοῦ
πὺς τότε, δὲν τὸ πρόσεχα...

Λοιπὸν μιά μέρα δὲν ζῆρῃ τί
μῆνιας καὶ μοῦ ἦρθε νὰ πᾶω στὸ
σπίτι. Πάντα πᾶγαμε στὰ μίμια, πᾶ-
ω καὶ κατὶ.

Ἄφην τὴ δουλειά μου καὶ πᾶ-
ω γαῖνα. Ἐνα κλειδί εἶχαμε κ' αὐ-

τὸ μικρὸ.
Κι' αὐτός:
— Πρέπει ὅμως νὰ φῶμε κάπ...
Καὶ γύρισε κοιτάζοντας πίσω:
— Λίγο τυρὶ σὰς παρακάλλω! εἰ-
πε.

— Τυρὶ, τυρὶ! Δῶσε γρήγορα λί-
γο τυρὶ! ὄντως ὁ Νίκος ὁ Σιδέρης,
κτυπὸν στεκόταν ἀκίνητος ὁρ-
θὸς καὶ κοιτάζοντας τὸν πατέρα μὲ
τὰ δὺδ τοῦ παιδίου.

— Ὁ ὁμῆτις ὅμως γύρισε ἀκόμα λί-
γο. Σὰ νάκε πάρετὶ τὸ μᾶτι του
κάτι, καὶ θέλῃς νὰ τὸ δεῖ καλά. Καὶ
μὲ εἶσε...

— Ἐπεί ἔκανε σφύροντας τὰ δὺδ
τὸλ χέρια, ἔλα, ἔλα, ἔλα κάτοε.
Ἐδῶ, ἐδῶ κοντὰ μου!...

Ἐκείθω δίπλα του. Εἶδα ὅμως
τὸν ταπεινὸν τὸ Νίκο Σιδέρη,
νὰ πλᾶσιζαί. Ἦθελε ν' ἀκούσει
δικῶς ἄλλο.

— Ὁ ταπεινὸς αὐτὸς εἶχε μεγάλ-
η ἀγάπη στὴ λογοτεχνία, στοὺς
λογοτέχνες. Καὶ ὅταν μιλοῦσαν, αὐ-
τοῦ αὐτοῦ, ὅταν τὴν δουλιά του
γιὰ νὰ πᾶει κοντὰ τοὺς ν' ἀ-
κούσει.

— Μὰ πᾶς αὐτὸ; Ρῶπτος τὸ ὁμῆ-
τις μὲ κάποιον φῶδο, πὺς θ' ἀκού-
σῃ κακῶ. Μὲ τὰ παιδικὰ ἐοῦ,
γιατί!...

— Θὰ στὰ πᾶ, θὰ στὰ πᾶ! ἔκανε
αὐτὸς κοῦνώντας τὸ χέρι του. Εἰ-
μὴ δὺςτυχημένος, φίλε μου, δὲ
στυχιόμηναι! Μὲ μῆς ἀπὸ εὐτυχί-
ας, ἐγὼ δὺςτυχημένος! Σὰ
νὰ κοῦμηνον κέλεπα ὁρῶσι ὀνει-
ρὰ καὶ γύναικα καὶ βρέθηκα πετα-
μένος στὸ βούρκο! Ναι θὰ στὰ
πᾶ ὅλα, ὅλα!

Τὸ παιδί ἔφερε τὸ τυρὶ, κ' αὐ-
τὸς τὸ μέραςα στὰ μικρὰ χωρὶς νὰ
κρατοῖται γιὰ τὸν εὐαὶ του. Τοὺς
ἔκοψε καὶ ψωμί...

— Ἀκούσε δὲ, μοῦ εἶπε ἔπειτα
μὲ σκυμμένον τὸ κεφάλι καὶ χω-
ρὶς νὰ μὲ κοιτάξῃ. Ζούσαμε καλὰ
καὶ ἴσως. Ποτὲ οὐδὲν, δὲν εἶ-
χαμε μωλιῖες, γιατί ἐγὼ πάντα ἔ-
ποκωροῦσα! Τὴν ἀπαύουσα καὶ τὴν
παραπαύουσα! Δοῦλενα, κουλδοῦ-
σα στὸ σπῆτι. Τώρα ἀνθρώποις εἰμα-
στε, σπιταλέτες, καὶ τὸ φέρνετε ἡ
μοῖρα, λίγα ἀνάπαυσι! Ἄλλ' ἐγὼ
δὲν γνῶμινα φεύγῃ, κλέφτης νὰ
τὴς πᾶω ὅτι χρειάζομαι!

Τελευταία πάλι, ἀρχισε καλὰ νὰ
πᾶει ἡ δουλειά. Καὶ περνοῦσαμε
καὶ μεῖς καλὰ καὶ ἀγαπᾶμενα.

Ἐπεί μοῦ φαίνονταν... Ἄν κ'
ἔπειτα πολλὰ μὲν ἦρσαν στὸ νοῦ
πὺς τότε, δὲν τὸ πρόσεχα...

Λοιπὸν μιά μέρα δὲν ζῆρῃ τί
μῆνιας καὶ μοῦ ἦρθε νὰ πᾶω στὸ
σπίτι. Πάντα πᾶγαμε στὰ μίμια, πᾶ-
ω καὶ κατὶ.

Ἄφην τὴ δουλειά μου καὶ πᾶ-
ω γαῖνα. Ἐνα κλειδί εἶχαμε κ' αὐ-

τὸ μικρὸ.
Κι' αὐτός:
— Πρέπει ὅμως νὰ φῶμε κάπ...
Καὶ γύρισε κοιτάζοντας πίσω:
— Λίγο τυρὶ σὰς παρακάλλω! εἰ-
πε.

— Τυρὶ, τυρὶ! Δῶσε γρήγορα λί-
γο τυρὶ! ὄντως ὁ Νίκος ὁ Σιδέρης,
κτυπὸν στεκόταν ἀκίνητος ὁρ-
θὸς καὶ κοιτάζοντας τὸν πατέρα μὲ
τὰ δὺδ τοῦ παιδίου.

— Ὁ ὁμῆτις ὅμως γύρισε ἀκόμα λί-
γο. Σὰ νάκε πάρετὶ τὸ μᾶτι του
κάτι, καὶ θέλῃς νὰ τὸ δεῖ καλά. Καὶ
μὲ εἶσε...

— Ἐπεί ἔκανε σφύροντας τὰ δὺδ
τὸλ χέρια, ἔλα, ἔλα, ἔλα κάτοε.
Ἐδῶ, ἐδῶ κοντὰ μου!...

Ἐκείθω δίπλα του. Εἶδα ὅμως
τὸν ταπεινὸν τὸ Νίκο Σιδέρη,
νὰ πλᾶσιζαί. Ἦθελε ν' ἀκούσει
δικῶς ἄλλο.

— Ὁ ταπεινὸς αὐτὸς εἶχε μεγάλ-
η ἀγάπη στὴ λογοτεχνία, στοὺς
λογοτέχνες. Καὶ ὅταν μιλοῦσαν, αὐ-
τοῦ αὐτοῦ, ὅταν τὴν δουλιά του
γιὰ νὰ πᾶει κοντὰ τοὺς ν' ἀ-
κούσει.

— Μὰ πᾶς αὐτὸ; Ρῶπτος τὸ ὁμῆ-
τις μὲ κάποιον φῶδο, πὺς θ' ἀκού-
σῃ κακῶ. Μὲ τὰ παιδικὰ ἐοῦ,
γιατί!...

— Θὰ στὰ πᾶ, θὰ στὰ πᾶ! ἔκανε
αὐτὸς κοῦνώντας τὸ χέρι του. Εἰ-
μὴ δὺςτυχημένος, φίλε μου, δὲ
στυχιόμηναι! Μὲ μῆς ἀπὸ εὐτυχί-
ας, ἐγὼ δὺςτυχημένος! Σὰ
νὰ κοῦμηνον κέλεπα ὁρῶσι ὀνει-
ρὰ καὶ γύναικα καὶ βρέθηκα πετα-
μένος στὸ βούρκο! Ναι θὰ στὰ
πᾶ ὅλα, ὅλα!

Τὸ παιδί ἔφερε τὸ τυρὶ, κ' αὐ-
τὸς τὸ μέραςα στὰ μικρὰ χωρὶς νὰ
κρατοῖται γιὰ τὸν εὐαὶ του. Τοὺς
ἔκοψε καὶ ψωμί...

— Ἀκούσε δὲ, μοῦ εἶπε ἔπειτα
μὲ σκυμμένον τὸ κεφάλι καὶ χω-
ρὶς νὰ μὲ κοιτάξῃ. Ζούσαμε καλὰ
καὶ ἴσως. Ποτὲ οὐδὲν, δὲν εἶ-
χαμε μωλιῖες, γιατί ἐγὼ πάντα ἔ-
ποκωροῦσα! Τὴν ἀπαύουσα καὶ τὴν
παραπαύουσα! Δοῦλενα, κουλδοῦ-
σα στὸ σπῆτι. Τώρα ἀνθρώποις εἰμα-
στε, σπιταλέτες, καὶ τὸ φέρνετε ἡ
μοῖρα, λίγα ἀνάπαυσι! Ἄλλ' ἐγὼ
δὲν γνῶμινα φεύγῃ, κλέφτης νὰ
τὴς πᾶω ὅτι χρειάζομαι!